CGT

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Maig 2012· núm. 139 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Laura llibertat!

Disseny: Dídac Salau

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 139 · Maig 2012 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Laura llibertat!

Disseny: Dídac Salau

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona -
spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell -
cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Editorial

Volen que tinguem molta por i callem

Aquests dies els recordarem al llarg de les nostres vides. Els recordarem perquè són els darrers que viurem en democràcia formal tal com fins ara l'entenem. Democràcia formal no és democràcia i molt menys democràcia directa, però és la forma que fins ara teníem i potser ens hi havíem acostumat. És clar que per tal que els poderosos ens robin encara més amb total impunitat cal anar un pas enrere. És ben clar que democràcia formal no és només votar cada quatre anys, i sense llibertat d'expressió de democràcia no n'hi ha. Sense llibertat de reunió, tampoc. I tampoc sense llibertat de manifestació. A on anem, la dissidència és considerada com a criminal, independentment dels mètodes que utilitzi.

Felip Puig ha decidit encapçalar el camí cap a la negació de drets democràtics bàsics i com si s'hagués llegit "1984" d'una tirada i l'estigués paint apressadament. És així que ha passat a aplicar cada una de les recomanacions que els totalitaris poden arribar a extreure del llibre per mantenir i estendre el seu poder o, en aquest cas, el seu poderet.

Una de les normes del totalitarisme que descriu Orwell és la referència constant i perseverant per part del poder a una guerra llunyana que si no es guanya acabarà amb la societat que el Gran Germà governa amb mà dura i que és vista pels que hi viuen com a confortable "si no et poses en política", que deia Franco.

Aquí no hi ha guerra com l'entenem, per això s'han muntat aquesta suposada guerra de baixa intensitat en què la crema d'un contenidor per part de qui vol canviar el sistema és considerada pitjor que un assassinat i la violència física o econòmica és bona si qui la fa és un policia o un banquer. Per a això es va inventar unes suposades manifestacions contra la reunió del Banc Central Europeu els dies 3, 4 i 5 de maig a Barcelona, els responsables en bona part de l'empobriment i la miserabilització de les nostres condicions de vida. Se les va inventar, i per tal de donar dimensió al "perill" que els "antisistema", "vàndals" o com els diguin suposen per a la societat catalana, els seus amics del Grup Godó i el seu apèndix d'última hora, la Teletrès, insistien i insistien en una mentida: les mobilitzacions contra el Banc Central Europeu de què parlaven se les havien inventat. No hi havia cap manifestació convocada…

Aleshores, si no hi havia aquest "perill", per què no van parar de cridar i amenaçar que perseguirien "les rates" i no sé quantes frases més de regust, diguem-ho clar, més aviat feixistoide? La resposta continua sent a les pàgines de "1984" i de fet Puig ens ho va dir ben claret fa uns mesos: la gent ha perdut la por i així no hi ha qui governi. Governar aquí vol dir retallades, retallades i retallades.

Som-hi doncs, bona dosi de por. Fronteres tancades (150.000 persones identificades), controls ideològics (els Mossos preguntaven per Barcelona, després d'identificar gent, quin pensament polític tenien), amenaces dia sí i dia també (a qui participi a una assemblea, a qui dissenteixi des de la Universitat…), jutges que sempre tenen el seu torn quan "cal" detenir algú, detencions a munts amb acusacions ridícules… i els "benpensants" mirant cap a un altre lloc. I els "pensadors" del país callant no fos cas que "com a "rates" els anessin a caçar a les seves poltrones universitàries (que ja els van avisar)…

I així anem i així ens tindran si no hi fem res. Per això ho fem i ho farem. Pensem, parlem i ho fem en veu alta. I no callarem, només faltaria. Perquè callar és acceptar la dictadura, la censura imposada per altres i la pròpia, l'autocensura. I alguns no ens resignem a ser munts de carn en mans dels rics. Vam néixer amb cap, boca, veu i paraules i mentre no produeixin humans que no tinguin aquestes característiques pensarem com "V": "encara que les porres puguin substituir el debat, les paraules es continuen fent sentir, les paraules comuniquen i els que volen escoltar, si són pacients, hi acaben descobrint la veritat" perquè "Les paraules sempre conservaran el seu poder… les paraules fan possible que quelcom prengui significat i, si s'escolten, enuncien la veritat". I tal com deia aquell, no hi ha res més revolucionari que la veritat, per això no volen que parlem. I per això parlem i parlarem…

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org
Web revista: www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

"Els afiliats i afiliades de CGT anem amb la cara descoberta, no amaguem les nostres accions, les considerem justes i sense perill per a la integritat de ningú, per tant descartem que els Mossos d'Esquadra hagin d'investigar gaire per saber què fem o què deixem de fer"

CGT Barcelona davant l'empresonament de la Laura.

La crisi multiplica els retrocessos socials, també en matèria de drets civils i polítics i de garanties jurídiques

La repressió és l'eina del poder per a frenar les lluites

Deriva autoritària i conflicte social

L'èxit de la jornada de vaga del 29M, amb uns destacats índexs de seguiment i una important participació en les mobilitzacions, va quedar eclipsat pel braç mediàtic del poder, que amplificant fins al màxim els incidents produïts a Barcelona, va elevar la cortina de fum adeqüada per a diluir els efectes de la gran mobilització obrera, de forma que es va acabar parlant més dels disturbis que de la pròpia vaga i dels motius de la convocatòria.

Però això només era el primer acte d'una espiral repressiva que ha marcat la deriva autoritària del(s) govern(s), que conscients de l'increment de la conflictivitat social, de l'augment de participació en les lluites i de la força creixent dels moviments socials i el sindicalisme combatiu, han optat per criminalitzar qualsevol signe de dissidència i mostrar la seva cara més repressiva.

A Barcelona, tres joves –dos estudiants i un membre d'una assemblea de barri– van ser empresonats "preventivament" el 29M arran de la fal•lera repressiva, fins a ser deixats en llibertat el 4 de maig. Per altra banda, el 25 d'abril, en un atac directe contra la CGT, era empressonada la secretària d'organització de la CGT de Barcelona, per una acció simbòlica a les portes de la Borsa de Barcelona el 29M.

Tot això, acompanyat de les restriccions a les convocatòries de manifestacions, l'augment del control social a tots nivells, l'invent del Felip Puig en forma de web per a delatar "violents" i el fet que la despesa policial no pateix retallades, ens mostra un panorama certament complicat. Ara més que mai és hora de plantar cara i mostrar que no tenim por.

Per analitzar tot això, publiquem cinc articles de persones que segurament el conseller d'Interior titllaria d'intel•lectuals que donen cobertura ideològica als "violents", per a situar el tema i reflexionar sobre el que està passant.

La llengua de Felip Puig, la novoparla de sempre

Jordi Martí

Si no tinguéssim la literatura ens seria impossible entendre les rodes de premsa de personatges d'un intel•lecte tan ridícul i mínim com aquest Felip Puig que els convergents han posat al capdavant de la conselleria repartidora de cops de porra, pots de fum i pilotes de goma. Per sort, un ciutadà exemplar com George Orwell, que va venir a lluitar a casa nostra contra els antecedents ideològics del conselleret, ja ens ho va explicar abastament a una de les seves obres més citades i recitades. Efectivament, malgrat els intens d'apropiació i defecació en forma de brossa televisiva, "1984" continua donant-nos elements lingüístics suficients per entendre la realitat que hi ha i que vindrà.

Temps de crisi com a gran excusa, en què la guerra la fan els estats contra els seus propis pobles i la justifiquen sempre amb perills llunyans que diuen que els obliguen a lligar-nos de cames i mans i no deixar-nos la boca ni per cridar. En nom de la guerra santa contra els cremadors de contenidors, la violència policial queda exculpada i el robatori organitzat pels bancs de les hisendes de les persones estalviadores no existeix. Quan qui mana parla de la sagrada "propietat privada" sempre es refereix a la "propietat privada dels rics que ho volen ser més i més…" I el nostra gran problema, avui en dia, no és altre que els anomenats "grups de guerrilla i violència urbana que s'han cronificat".

Algú pot explicar què vol dir "cronificat"? Res de res, però no importa, perquè la resta de paraules també han perdut els seus sentits en la boca de qui recorre a la dialèctica dels punys preveient que els seus pegaran més fort. Afirma Puig que pretén restringir els drets dels condemnats per delictes d'aldarulls i alteració de l'ordre públic per mantenir l'ordre. I callava com un puta (és una expressió del meu poble, amics censors, sense acritud) quan a quatre dels seus mossos els va indultar el Consell de Ministres de Mariano Rajoy després de ser condemnats en ferm per tortures l'any 2008 per l'Audiència Provincial de Barcelona. I és que la dignitat de Lucian Padurau i de la seva dona, embarassada i detinguda també per equivocació però per sort no torturada, val menys que un contenidor de plàstic…

Es veu que també es faran identificacions preventives… Ja se'n fan, però posats a demanat jo demanaria si fos possible que les fessin persones amb plenes facultats… I m'explico. A la vaga del 29 de març, a la ciutat on jo la vaig fer, el piquet de Mossos que identificava les persones que participàvem en el piquet obrer estava molt nerviós, tant que la mandíbula del meu identificador, per posar un exemple proper, ballava sola, per dir-ho d'alguna manera que no suposi delicte. I ho dic així perquè, com no podia ser d'una altra manera, entre les "mesures antidolents" també hi ha la negació de la llibertat d'expressió, sobretot a Internet. És clar que el gran germà de son germà, si en té, l'ha maquillada dient que perseguiran aquells webs o piulades que generin violència (suposo que el web de 'la Caixa' el tancaran), la promoguin (què vol dir promoure aquí?, tancaran els centenars de webs neonazis?…) o se'n mostrin còmplices (aquest article mateix, és còmplice d'alguna cosa, Felip Puig? Quin mosso filòleg decidirà fins a on arriba la paraula còmplice?).

Es podrà dir no a la Reforma Laboral? O també serà complicitat? Segurament, delicte, perquè el policia sense placa del bat de beisbol al coll també ha anunciat que qui pillarà abans que res són dos sindicats. Ja ho diuen els tertulians de l'extrema dreta que els sindicats no serveixen per a res i que són del segle XIX… Doncs un cop construït el coixí ideològic, ara cal anar per ells. No ho fan com van fer a la Transició introduint un mosso (aleshores era un policia i es deia Gambín) dins de l'anarcosindicat per tal que fes un atemptat a la Sala de Festes Scala i poguessin obrir la cacera de bruixes amb tots els mitjans de comunicació afins, no. Ara, de moment, obriran expedients sancionadors als promotors de la manifestació de la CGT i la CNT. Així s'escalfen els motors…

Fotografies del reportatge: Jordi Borràs (Nació Digital)

www.naciodigital.cat

I totes aquestes mesures d'excepció tenen una justificació que a mi em rebel•la com a persona que sap escriure i llegir. I és que Puig ha afirmat que tot això és necessari perquè el sistema de seguretat actual "no feia por". Són paraules clares, diàfanes i concises. Quan un dirigent recorre a la por per governar, quan crea mesures dirigides únicament a crear més por, del que estem parlant no és de democràcia ni de res que s'hi assembli, sinó d'altres coses.

Incapaços de donar més excuses per a una crisi que ha destrossat tots els pilars (els fonamentals i els menors) del sistema social de garanties mínimes derivat de la Segona Guerra Mundial a nivell europeu i fill dels darrers anys del franquisme i de les lluites per la democràcia a l'Estat espanyol, els amos han vist que la gent no se'ls creu. I mira que s'hi esforcen! I lluny de llençar la seva ràbia contra el boc expiatori que qui mana havia preparat (les persones immigrades), la vaga general del 29M ha demostrat que la gent no és ximple i sap perfectament qui ha creat i atiat la crisi, amb quin objectiu i a on cal apuntar per moure fitxa en el terreny de la política. Més enllà de votar, als que manen la participació els fa una por terrible….

Així que ho sento, Felip, no et tenim por. No tens prou presons per posarnos a totes. Perquè saps perfectament que l'explosió del 29M no és cosa de quatre gats. Més enllà de la mínima violència contra el plàstic dels contenidors com a excusa, hi ha la vostra violència màxima contra les persones que tu i els teus practiqueu. En som milions en aquest país que sabem perfectament que per acabar amb aquesta violència cal canviar-ho tot, començant per tu mateix i la por que ens vols fer. No et tenim por, Puig.

No hi ha cap guerra amb Euràsia, ni amb Oceania ni amb l'Àsia Central. I si hi és no ens la creiem. I per molt que t'hi esforcis la teva novoparla no ha estat capaç d'esborrar paraules gruixudes que formen part de la societat que dius que representes, com llibertat, justícia i solidaritat, que totes i tots tenim al diccionari. Ni les ha esborrades ni permetrem que les dotis (que les doteu) de significats que no els corresponen. Ni ara ni demà ni aquí ni mai!

** Jordi Martí Font, filòleg i professor de Llengua i Literatura, membre de la CGT de Tarragona*

Reflexions sobre la violència

Pablo Bustinduy

Haver de bregar amb una realitat nua, salvatge i sense edulcorar és una altra de les moltes violències de la crisi. De sobte cau la bena dels ulls i un es troba aquí, sol o sola en l'habitació, sentint davant la respiració pesada de la bèstia. El suau torpor dels clixés i els llocs comuns, aquest temps gairebé-màgic on coincideixen paraula i realitat, ha estat interromput. Sense ideologia que ho cobreixi, el real apareix com una força dura, cruel, gairebé immanejable. La conseqüència és que un darrere d'altre, els relats habituals del poder cedeixen sota el pes d'allò que ja no poden contenir. L'únic imperatiu que ens queda diu llavors que tota raó ha de ser qüestionada, tot poder profanat i tota paraula negada, perquè ja sabem el que són: mentida.

Alguna cosa així ha passat amb els Pressupostos Generals de l'Estat: els números estan aquí davant, amenaçadors, grollers, com un mirall còncau en el qual tot es veu des de massa prop. El pressupost del Ministeri de Defensa doblega el d'Educació, però es retalla menys de la meitat. La retallada en Sanitat triplica la del Ministeri de l'Interior. En temps d'emergència pressupostària, les Sicav seguiran tributant al 1% i els rendiments del capital molt per sota de les rendes del treball. Segons tècnics de l'Agència Tributària, el frau fiscal de les grans fortunes suma uns 64.000 milions d'euros a l'any (el 72% del total): en lloc de suposar confiscacions, pèrdua de nacionalitat i penes de presó, el rentat d'aquests diners tributarà al 8% entre crits demanant l'amnistia. Quan cauen els vels de la ideologia, totes les paraules semblen perverses. Però per sobre de tot, el mirall trencat dels Pressupostos diu que l'Estat retallarà en 2012 la mateixa quantitat que va destinar a pagar els interessos del deute públic en 2011, uns 27.000 milions d'euros. És la lletra petita d'aquella reforma express de la constitució: l'Estat retalla salvatgement la sanitat, l'educació, o la dependència per a seguir transvasant riquesa als seus creditors, silenciosa i infatigablement, a raó d'uns 850 euros per segon. Poc sembla importar que aquests creditors siguin en gran mesura els mateixos causants de la crisi, diverses vegades trencats i rescatats amb uns diners públics que no existeix, és a dir a càrrec de més deute futur.

En lloc de trencar aquest cercle satànic, l'Estat decideix amputar-se la mà esquerra mentre s'enguixa la dreta.

Els abusos policials de València queden en la impunitat, els poders públics persegueixen als piquets i falsegen les xifres de la vaga, des de la premsa es prepara a l'opinió pública per a un ús massiu de la legislació anti-terrorista contra els manifestants, a Barcelona diversos detinguts entren a la presó "per" si poguessin fer en el futur una cosa que no han fet encara.

Al triar a qui serveix i a qui persegueix, el Govern despulla per fi la seva pròpia retòrica i es revela com el que és: un testaferro d'interessos espuris, criminals, essencialment improductius, que reclamen l'execució dels nostres drets com garantia del cobrament del seu deute. Això és el que expressen els Pressupostos: la lògica d'aquest sacrifici, i l'esbós d'un nou equilibri de forces.

Aquesta és la imatge que ens retorna el mirall, la imatge de l'espoli a les mans d'un poder que ja està gairebé nu, que s'ha quedat sense paraules, sense llençols ideològics per a embolicar-lo. Cada vegada que diu "austeritat" l'Estat menteix. L'excepció s'ha fet altra vegada la norma, s'ha fet paradigma de govern: es tracta de repartir-se el que queda, el que sigui possible, i d'administrar amb policia la pobresa. Per això no hi ha temps que perdre. La rotunda victòria de la vaga general del 29M ha de servir perquè cadascú assumeixi el seu lloc en la batalla.

De moment, cal omplir tots els buits, aixecar-se i dir la veritat sobre les coses. Si el nostre futur és ser pobres, haurem de ser-ho a la nostra manera, a una manera que està encara per inventar.

** Article publicat al web de Madrilonia*

Legislació antiterrorista? I per què no camps d'extermini?

Gerard Horta

La deriva totalitarista dels poders econòmics i polítics a les societats occidentals era previsible. Davant l'esclat i la consolidació de formes d'autoorganització social emancipadora i de l'arrelament d'un bagatge polític subaltern en molts casos fonamentat en la precarització gradual de les condicions de vida de les classes populars, la recepta de l'estat esdevé una cantarella rovellada: la militarització del conflicte social i la invisibilització de les seves causes.

Als Països Catalans i a l'estat espanyol, el circ mediàtic i polític apel•la al concepte de violència urbana per justificar l'empresonament de manifestants. Paradoxalment, tant els governants com l'oposició institucional invisibilitzen les veritables dimensions d'una violència estructural dirigida contra la majoria social. Per la precarització de les condicions de vida: impossibilitat d'accés a l'habitatge –desnonaments, alts lloguers, hipoteques– o al mateix treball assalariat; augment del cost dels serveis bàsics –aigua, gas, telèfon, electricitat–; reducció i/o supressió i/o privatització dels serveis públics (educació –escoles on ja no serveixen els dinars cada dia, únic àpat per a molts alumnes–, sanitat, serveis socials, transports); paranys bancaris (participacions preferencials, etc.)–; desbaratament dels mitjans d'integració d'una societat abocada a la pobresa i l'exclusió, etc. I també per la precarització de les condicions laborals: desaparició dels convenis col•lectius i de les meses de negociació, reducció de salaris, acomiadament lliure, anul•lació pràctica de drets sindicals, etc. Són les gangues de la societat de classes.

Les autoritats se sorprenen que això que en diuen 'antisistemes' –perquè el mot 'anticapitalistes' deu tenir connotacions polítiques massa explícites– ja no en siguin dos-cents, sinó dos mil. I, tot seguit, tracten tots aquells que som al carrer com uns perillosos paraterroristes.

Dels continus casos d'absolució de policies amb sentència condemnatòria ferma per maltractaments i tortures, dels morts sota custòdia policíaca que s'acumulen, les amnisties fiscals, la impunitat de la màfia política (tant de l'associada directament com indirectament a aparells polítics i institucions públiques) que malgrat la successió escandalosa de robatoris de fons públics continuen rodant en llibertat, d'una desigualtat social que ha situat al llindar de la pobresa una quarta part de la societat i que en el cas de Catalunya resulta indissociable del fet que prop del 70% dels assalariats cobren menys de mil euros mensuals, de tot plegat no se'n diu violència urbana. I resulta que aquests polítics que haurien d'investigar, reconèixer, analitzar, comprendre i resoldre quines són les fonts d'aquestes expressions de violència o de lluita al carrer, ens amenacen amb anys de presó per…, per què? Per insultar, escopir, protegir-se instintivament, bolcar un contenidor? Insultar un home que afirma que no és policia secreta i que després apareix a comissaria en qualitat de secreta serà tipificat com a desacatament i resistència a l'autoritat? Ens prenen per esclaus, per imbècils?

I tot plegat en nom de què? D'aquest concepte tan poc jurídic nascut a l'Alemanya nazi dels anys 1930 anomenat 'alarma social', tan fàcilment instrumentalitzable des de qualsevol concepció totalitarista del dret jurídic i de la societat? S'aplicarà potser la legislació antiterrorista als polítics que fa anys que ens neguen el dret de manifestació?

El que va passar el 29 de març es repeteix un cop i un altre fa anys: mossos –agents de carrer i membres de la Brigada Mòbil– incomplint la llei del Parlament de Catalunya de l'octubre del 2008 que els obliga a anar identificats visiblement; ús d'armes il•legals (porres extensibles); llançament indiscriminat de bales de goma dirigides al cap; pallisses dins i fora de les furgonetes de transport dels detinguts (dues melses rebentades a puntades de peu, ossos fracturats a dojo, ulls petats); informes mèdics de policies ferits que, a diferència dels altres països, mai no es fan públics. Impecable, sí.

Però el més greu, president Mas i conseller Puig, és curtcircuitar la marxa de centenars de milers de persones que baixaven per la plaça de Catalunya. Què pretenen, s'han begut l'enteniment? Si volen protegir contenidors, arrenglerin els seus policies i furgonetes a les voreres, davant els aparadors, i deixin que la gent flueixi pels carres. Perquè blocar el 29M Ronda de Sant Pere, Fontanella i plaça de Catalunya és completament delirant, cosa que cap mitjà periodístic no ha denunciat encara. Convertir la plaça de Catalunya en un cul d'ampolla, amb una densitat extrema de persones –amb infants i gent gran i amb la mobilitat reduïda– tancades per la policia i per la mateixa presència multitudinària de gent, i alhora dur a terme càrregues indiscriminades és ja no incompetència, sinó pur deliri. Vostès saben què són les allaus humanes fugint de les bales de goma i els gasos lacrimògens? Només la capacitat de la gent d'autogestionar l'ordre públic va evitar una tragèdia molt més gran que la dels centenars –centenars, sí– de ferits. En democràcia haurien de dimitir i ser jutjats presidents, ministres, consellers, directors d'operatius i tothom implicat en aquesta catàstrofe. La gent n'està tipa. No se n'adonen o no se'n volen adonar?

Construeixin camps d'extermini, els serà més barat. I ho pagarem nosaltres, no s'amoïnin. Però no en diguin democràcia sisplau, diguin-ne feixisme.

** Gerard Horta és antropòleg i escriptor. Article publicat a Vilaweb*

Benzina al foc

David Fernàndez

Anuncien l'equiparació del vandalisme al terrorisme. Ben ràpid ament, opten per la veta de sempre. Estirant el fil inquisitorial. Discursos habituals de fermesa, sota la cultura de la por que multiplica vots i l'obsessió per la seguretat que capta adhesions, en una deriva jurídica cronificada de la qual no aprenem mai res. Memòria de peix, amb més soroll que no realitat. Més propaganda que no solucions. Més impotència que no cap altra cosa. Aparentar que són resolutius tot sabent que les raons de fons són fondes. I ben complexes.

Però la realitat és força més tossuda. Es desautoritzen sols. Perquè, encara que sigui tan recurrent i efectiu, això d'anunciar noves reformes, resulta que la 'novetat' legal que ara anuncien… ja existeix. Des de fa dotze anys. És vigent des del 2000, quan Ángel Acebes va introduir l'article 577 al Codi Penal. Amb el mateix argument d'ara: combatre la violència urbana. Un article que és una mena de calaix de sastre que, com Mides, converteix tot allò que toca en terrorisme, encara que no hi concorri cap de les especificitats legals d'aquesta tipificació penal. En van dir aleshores els del món jurídic: expansió difusa del delicte de terrorisme, una porta oberta a tota mena d'abusos i atropellaments. El pas següent, prou recordat, va ser tancar Egunkaria. El redactat de l'article 577 és obert i senzill: contra 'aquells qui, sense pertànyer a cap organització terrorista, i amb la finalitat de subvertir l'ordre constitucional o d'alterar greument la pau pública' participin en múltiples actes il•lícits. 'Aquells qui, sense pertànyer' són qualssevol? Jurídicament, sí: aquells qui no són terroristes seran terroristes. Abisme i deriva: joguines del Poder. Benzina al foc.

No n'aprenem. Fet i fet, disposen d'un codi penal reformat vint-i-sis vegades des del 1995. Sempre sota el paradigma de l'enduriment i amb la cantarella de penes 'més grosses, més dures, més llargues'. A cop de vint-i-sis reformes no hem anat enlloc. Mai no s'ha resolt res del que es deia. Fer sempre igual i esperar resultats diferents, xiula Einstein, és sempre la cosa més inútil. Com inútil és un codi penal que és 'el més dur de la UE', segons Pérez Rubalcaba. I que ens ha dut al nombre de presos més gran just quan més baixaven les taxes dels delictes. Paradoxal. Però en la societat de l'espectacle, la disrupció urbana dels aldarulls fa cotitzar la por a l'alça. El drama potser és aquest. Dotar-se infinitament de més estris repressius que no canviaran res i que únicament retroalimentaran l'espiral de l'afrontament i les injustícies. Que segurament és això que anhela el poder, incapaç de respondre al col•lapse social dels 2,7 milions de pobres dels Països Catalans, cultiu del malestar i de la desesperació. Termodinàmica de les desigualtats: on no hi ha dret(s), senyories, hi ha dretes.

Fernández Díaz no ha llegit el codi penal que el PP va modificar el 2000? Felip Puig no coneix l'article 577? Quina mena de responsables polítics líquids tenim? No aprendre del passat recent és, a banda ridícul i simptomàtic, ben perillós. Memòria quasi immediata: aquell article 577 va tenir durant quatre anys tres joves graciencs –acusats falsament d'haver cremat caixers automàtics– amb l'espasa de Damòcles d'una condemna de deu anys de presó. Van ser absolts del tot. Passa allò que passa. Ni nosaltres no n'aprenem ni ells no volen aprendre'n.

I sant tornem-hi. Nou cicle embogit anunciat. Amb osques que ja es recompten. A Barcelona, tres joves –dos estudiants i un soci d'una assemblea de barri– van ser empresonats arran de la fal•lera repressiva. Empresonats en calent, exemplificació d'inquisició, propaganda de xarop de canya. Tres joves que van ser detinguts al matí a Barcelona sense gens de relació amb les violències de la tarda. L'ordre d'empresonament, entre Kafka i Carl Schmitt, ho justificava adduint que el 3 de maig el Banc Central Europeu es reunia a Barcelona i es podien reproduir les topades. Profilaxi franquista? Neteja preventiva de la ciutat per a evitar protestes? Embogim. Som-hi, dragons.

Abans i ara, metàfora d'un Guantánamo que mai no s'ha tancat, sura finalment l'etimologia del terror. Val la pena de recordar avui les dificultats de Josep Borrell a la darrera Cimera Euromediterrània de Barcelona, quan compareixia amb evidents entrebancs filosòfics per a concretar què era i què no era terrorisme. La crisi ens fa tornar enrere i multiplica els retrocessos socials. En matèria de drets civils i polítics i de garanties jurídiques, també. Els tres joves empresonats a Quatre Camins en són la pitjor prova. Avui. Ara.Ací. Quan allò que caldria definir com a terrorista –dominació pel terror, segons la GEC– és la definició mateixa de terrorisme que ja existeix i la que ja preparen. A l'article 577 i als que vindran. Amb el teló de fons de sempre: sabem on comença la deriva. Mai com s'acaba. Per molt que sempre s'acabi malament.

** David Fernàndez és periodista i activista social. Article publicat a Vilaweb*

Violents, connivents, i altres feres del convent

Xavier Montanyà

El conseller Puig, amb cara d'haver-se empassat un glop de salfumant, diu que hi ha connivència intel•lectual amb la violència. Jo no he llegit enlloc una frase que animi a cremar contenidors o a fer malbé aparadors. Deu voler dir que qui no repeteixi i multipliqui les seves paraules, com els masovers del Comte, incita a la violència. Ell voldria, potser, la criminalització, per extensió, de tota protesta o de tota opinió que no sigui la seva. No us feu preguntes, no penseu, seguiu-me, creieu-me, jo sóc el camí, la veritat i la vida. Molt poc democràtic. Tractar l'intel•lectual crític de connivent amb la violència té un so franquista, totalitari. S'assembla massa a l'estratègia aplicada no fa pas gaire a Euskadi.

Em ve al cap la narració que feia Haro Tecglen del consell de guerra del seu pare, periodista, els anys 40. Ell era un nen assegut entre el públic assistent a aquella farsa judicial. Recordava els sabres damunt la taula, la creu, i els rostres circumspectes, severs, dels militars del tribunal. Però allò que mai no havia d'oblidar és que el cas del seu pare es va deixar per al final. Quan li va arribar el torn, el fiscal va dir que ell era el pitjor de tots perquè escrivia i inoculava el verí al cap dels qui havien jutjat aquell matí. El van condemnar a mort. Per escriure.

Crec que l'obligació de l'intel•lectual, o del periodista, és la vigilància i el control del poder. Els governants estan al nostre servei i no a l'inrevés. Aquest hauria de ser un dels conceptes clau de la democràcia. Malauradament, molts ja han dimitit. Sigui perquè han esdevingut intel•lectuals orgànics dels partits, perquè tenen por de perdre el lloc, o perquè els és més còmode i molt més rendible seguir l'argumentació dels qui governen i dels seus grans mitjans. És a dir: són comprats. És amb debat i crítica que avancem o, millor dit: que provem d'impedir el retrocés.

Que hi hagi aldarulls un dia de vaga general és fàcilment pronosticable, i normal, atesa la tensió social i política que vivim. Un jove de cada dos no té feina. El futur és impredictible, per no dir molt negre. I tota mesura que apliquen és una trepitjada més dels drets més bàsics, que tants anys han costat d'aconseguir. La cosa estranya és que la violència no sigui pitjor i que es limiti als dies de vaga general. Amb això, la gent, la joventut, demostra no solament una gran maduresa, sinó també una gran capacitat de sacrifici i de resistència. Per què no ho reconeixen, això? Per què els aldarulls es fan servir per amagar una protesta social important i una gran majoria que es va manifestar tranquil•lament?

A banda la crema de contenidors, passen més coses. I la nostra obligació és de qüestionar-les. Em sembla covard, fins i tot perillós, d'insistir tant en els aldarulls de la vaga i, en canvi, deixar de banda, o esmentar molt de passada, amb la mateixa perseverança, fets lligats a l'altra cara de la violència, la de l'estat. És inquietant de comprovar, si tant els preocupa la violència, que no provin d'analitzar i de resoldre les causes polítiques i socials que la motiven. Com també ho és de constatar que els excessos de la policia no els preocupen tant. Exemples n'hi ha, i sembla que cada dia més. Les lesions, algunes amb resultat mortal, de les bales de goma, els abusos policíacs a València, la càrrega a la Universitat de Girona, la mort sota custòdia dels mossos del jove manresà Mustaphà, l'octubre passat, o la recent i misteriosa detenció de l'activista i periodista Rachid Alí, de Terrassa. Són indicis preocupants, també, de l'actual estat de coses que no es poden passar per alt.

Hi ha moltes preguntes a fer. És normal que la justícia absolgui els mossos per la càrrega violenta i desmesurada de l'any passat a la plaça de Catalunya? Són sòlids jurídicament els arguments per a mantenir empresonats preventivament els detinguts del 29-M? Hem emprès un camí de no retorn? Volen instituir, a la llarga, una dictadura encoberta amb la reforma del codi penal i la criminalització de tota forma de protesta i opinió? Temps al temps.

** Xavier Montanyà, és periodista i director de documentals. Article publicat a Vilaweb.*

Un 1r de maig combatiu i anticapitalista, amb manifestacions més multitudinàries i reivindicatives i la petició de llibertat per als presos del 29M ben present

La repressió contra vaguistes del 29M marca el 1r de Maig

Crònica del 1r de Maig a Catalunya

Manifestacions del 1r maig 2012 de la CGT

Redacció Catalunya

Les manifestacions del 1r de Maig han estat les més importants i reivindicatives dels últims anys. Les mobilitzacions de CGT en solitari o en el marc de manifestacions anticapitalistes més àmplies convocades amb altres organitzacions i col•lectius, han estat importants arreu del país i el rebuig al sistema, a la reforma laboral, a les retallades i a les polítiques repressives han estat una constant, esdevenint un clam anticapitalista massiu.

Un fet que les ha marcat i que cal destacar ha estat la campanya repressiva desencadenada per part dels governs català i espanyol que, des de la vaga general del 29 de març, han estat patint els sindicats combatius i els moviments socials.

Una repressió, que han patit en les seves carns a Barcelona, dos joves estudiants i un activista social, detinguts el mateix 29M i empressonats preventivament fins el 5 de maig. O la Secretària d'Organització de la CGT de Barcelona, detinguda el 24 d'abril i enviada a presó provisional sense fiança el 25 d'abril. A més de desenes de detencions amb posterioritat al 29M a Barcelona i altres ciutats com Tarragona (18 detinguts), per participar a la jornada de vaga.

Una repressió que mostra a les clares que els poders polítics i econòmics estan optant clarament per accentuar la repressió per tal de fer front al conflicte social. Per això les crides contra la repressió i per la llibertat de les persones detingudes han estat una constant aquest 1r de Maig.

Vallès Occidental: Terrassa i Sabadell

Convocada per la Coordinadora del 1r de Maig del Vallès Occidental, s'ha viscut una marxa unitària comarcal que ha arrencat a Terrassa a primera hora del matí amb una columna que s'ha desplaçat fins a Sabadell, on s'ha fet la mobilització més massiva.

Un miler de persones han participat des de l'Estació de Renfe Centre en la manifestació convocada a Sabadell per la Coordinadora del 1r de Maig del Vallès Occidental, dins la qual participa la CGT. La marxa ha avançat per Tres Creus en direcció a l'ajuntament i després ha rodejat l'entorn del mercat Central, fins arribar a la Via de Massagué i finalitzar al davant de la patronal Pimec, on s'ha acabat la marxa amb la lectura del manifest.

Els governs, central i català, i les entitats bancàries, així com la patronal han estat el blanc de les crítiques dels convocants, assenyalatlos com a veritables culpables de la crisi i les retallades. També s'ha exigit l'alliberament de les persones detingudes el 29-M. S'han penjat pancartes en les entitats bancàries, l'ajuntament de Sabadell, el Gremi de Fabricants (on s'han llençat sacs de fems), la seu de Convergència i Unió, l'Obra Social d'Unnim i la patronal Pimec.

Reus

Reus reclama la vigència de la lluita obrera de l'1 de Maig. Unes 300 persones es concentren a les Peixateries Velles per protestar contra la reforma laboral, les retallades i el pacte social, en un acte organitzat per l'Assemblea Popular de Reus (CGT, EIC, 15M), que ha consistit en una concentració, repartiment de material informatiu i un vermut popular, i també ha comptat amb la realització d'una performance, recreant l'assassinat dels quatre obrers de Chicago, l'1 de Maig de 1886. Els quatre màrtirs de Chicago han estat presents a la plaça, on dues persones caracteritzades com a Mariano Rajoy i Artur Mas n'han estat els seus botxins. Durant la representació, una persona ha anat narrant els fets succeïts a Chicago l'any 1886 arran de la convocatòria d'una vaga general, que van donar origen a la celebració del 1r de Maig.

Posteriorment, s'han produït diferents intervencions repassant la història del 1r de Maig a Reus, homenatjant les figures de Cipriano Martos Jiménez i Joan Garcia Oliver, i fent una crida a continuar lluitant malgrat la repressió.

Manifestació central unitària del Camp a Tarragona

Després de dotze anys de convocatòries diferenciades del sindicalisme institucional i el sindicalisme combatiu, CCOO, UGT, CGT, Co.Bas, IAC i tots els moviments socials, han convocat enguany una manifestació unitària ha recorregut al vespre els carrers de Tarragona per commemorar l'1 de maig.

Unes cinc mil persones s'han manifestat a partir de les set del vespre des de la plaça Imperial Tàrraco fins a l'edifici de les seus sindicals, circulant per algunes de les vies més cèntriques de la ciutat. Amb la presència de tots els sindicats però també de moviments socials i de partits, la marxa s'ha dividit entre la capçalera del sindicalisme institucional i el Bloc Anticapitalista, aplegant aquest darrer la meitat de les assistents i que entre pancartes i lemes també s'ha pintat algun banc. En acabar, hi havia quatre parlaments planejats, dos dels quals pertocaven als sindicats alternatius i als moviments socials.

Garraf

A la comarca del Garraf s'ha fet una protesta comarcal a Vilanova i la Geltrú el 1r de Maig amb més de 200 persones. La manifestació, que sortia a les 11h. del matí dels Jardins Francesc Macià, estava convocada per CGT, COS, Asemblea pels Drets Socials, CUP, UM9, Ateneu Vinaloví, GER, JV i Ateneu Popular de Sitges.

Vallès Oriental: Manifestacions a Granollers i Mollet

S'han fet activitats i mobilitzacions amb motiu del 1r de Maig a la comarca per tornar a recuperar aquesta diada com un dia de lluita, omplint el buit que hi hagut durant molts anys al Vallès Oriental.

A Granollers es va portar a terme una manifestació el 28 d'abril convocada per CGT, CNT, IAC i COS, amb el suport de diversos col•lectius i organitzacions, que va aplegar més de dues-centes persones. A més es van fer diverses activitats comple-

mentàries com un míting a la Plaça Maluquer i Salvador i un concert a càrrec de Juanito Piquete.
A Mollet, on feia molts anys que el dia 1 de Maig no es feia cap activitat, es va fer una manifestació convocada per la CGT, amb una participació d'unes 200 persones. Van completar la jornada una botifarrada popular, activitats infantils i la projecció de "El caso Savolta".

Cornellà

El Baix Llobregat combatiu. El 30 d'abril centenars de persones de diferents organitzacions i col•lectius combatius i anticapitalistes del Baix Llobregat es van manifestar a Cornellà contra les privatitzacions encobertes com a retallades, contra la repressió i contra la pèrdua dels drets laborals que estem patint la classe treballadora dia a dia.

Alt Penedès

Manifestació a Vilafranca i activitats en altres localitats. Amb el lema "Contra les retallades i la reforma laboral, lluita social!", la CGT i Endavant han impulsat diversos actes a l'Alt Penedès al voltant de la jornada de lluita obrera de l'1 de maig amb la manifestació del dissabte 28 a Vilafranca com a mobilització central. Passades les sis de la tarda, més d'un centenar de persones sortíem de la plaça de la vila convocades per Endavant, la CGT, l'Assemblea de Joves, la CUP, l'Ateneu X, l'Assemblea pels Drets Socials i la Intersindical-CSC. Al llarg del recorregut es van cridar lemes en defensa de la sanitat i l'ensenyament públics i de qualitat, contra la reforma laboral, en defensa dels drets socials i laborals i contra la repressió.
A banda de la manifestació s'ha treballat per estendre els actes més enllà de Vilafranca, impulsant actes a Sant Sadurní, Sant Martí i Riudebitlles. Així, s'ha fet una xerrada sobre la situació de la sanitat pública a Sant Sadurní amb l'Isa Garnika, membre de la CGT i treballadora de la sanitat pública i Sergi Farreras, membre de la Intersindical-CSC i treballador de la sanitat pública. A Sant Martí Sarroca s'ha fet una xerrada sobre la Reforma Laboral amb l'advocat laboralista Dídac Gallego. I a Riudebitlles s'ha projectat el film de Ken Loach 'La cuadrilla' i s'ha fet un debat sobre la lluita obrera.

Jornada anticapitalista a Girona

Seguiment ampli dels actes convocats el 1r de Maig per les diferents organitzacions de l'esquerra anticapitalista de la ciutat. Pel matí, a la manifestació convocada pels sindicats CCOO i UGT, que va reunir al voltant de 1.500 persones, unes 500 persones hi van participar formant part del bloc anticapitalista de l'Assemblea Popular de Girona.
A les sis de la tarda, va començar l'acte anticapitalista convocat per CGT, Endavant i l'Assemblea Popular de Girona, que va comptar amb 400 participants. La convocatòria va arrencar amb la lectura d'un escrit en memòria de Michel Rosselet, secretari de comunicació de la CGT-Girona, que va morir de manera sobtada el dia 29 d'abril. A continuació, diverses persones afectades per la precarietat laboral, l'atur, les execucions hipotecàries i els acomiadaments indiscriminats que imposa la patronal van fer diferents parlaments curts.
Seguidament, la manifestació va iniciar el seu recorregut cap a la plaça de la Independència i es va aturar davant la seu de CCOO i UGT per denunciar el paper que estan duent a terme aquests sindicats pactistes, i davant la seu de la Generalitat a Girona, on es va llegir un manifest per tornar a denunciar les dures polítiques de retallades i austeritat que està aplicant el govern de CiU. Durant la manifestació, es van cridar consignes contra la banca, el capitalisme, les retallades i la patronal i també contra diferents càrrecs polítics. Al final de la manifestació es va llegir un manifest conjunt on es recordaven els casos repressius viscuts recentment en el marc de la darrera vaga general i s'exigia la llibertat immediata de les persones preses.

Lleida

Bloc alternatiu a la manifestació del 1r de Maig. Mentre els sindicats institucionals aplegaven un miler de persones a la manifestació del 1r de Maig pel matí a Lleida, la CGT, l'Esquerra Independentista i els moviments socials es manifestaven a banda en un bloc, integrat per unes 200 persones, finalitzant el recorregut en un punt diferent de l'altra marxa, a la plaça Sant Joan, per distanciar-se així del model impulsat pels sindicats majoritaris. La reforma laboral, l'atur i les retallades, així com els detinguts a la vaga del 29M van marcar les consignes i el manifest final.

Mataró

La Plataforma pel Repartiment del Treball i la Riquesa del Maresme, formada per l'esquerra sindical (COS, CGT, IAC-CATAC) i les organitzacions populars (CUP, Maulets, Assemblea de Joves del Maresme i Revolta Global), ha organitzat una manifestació a Mataró amb el lema "Contra les retallades i la reforma laboral". A la convocatòria hi ha participat unes 250 persones i s'ha clos a la plaça de Santa Anna amb la lectura d'un manifest unitari. La jornada ha estat marcada per la recuperació de la diada de l'1 de maig a Mataró, per la solidaritat amb les represaliades i empresonades per la vaga general del 29M, i per la voluntat de millorar la coordinació i eixamplar la mobilització social contra les retallades de drets socials, laborals i nacionals que imposen els mercats financers i que executen els governs de CiU i del PP.

Berga

A Berga el 1r de Maig al matí, gent del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, Ateneu Columna Terra i Llibertat i la CGT han penjat diverses pancartes al centre de la ciutat i repartit fuls informatius.

Manifestació de la CGT a Barcelona

Unes 3.000 persones assisteixen a la manifestació del 1r de Maig de la CGT de Barcelona sota els lemes: "Laura Gómez Llibertat, prou de repressió!" i "Contra la reforma laboral ni rendir-se ni pactar. És l'hora de lluitar!"
La manifestació de la CGT a Barcelona ha tingut un significat molt especial degut al fet que l'Estat ha segrestat a la nostra companya Laura Gómez, secretària d'organització de CGT Barcelona, l'únic delicte de la qual ha estat cremar una caixa amb papers dintre en una performance de denúncia del capitalisme davant la Borsa de Barcelona el 29M.
Per a la CGT de Barcelona el 1r de maig ha estat un dia lluita contra la vergonyant repressió contra qui protestem per la perduda de drets que dia a dia planifiquen els polítics i els banquers per a enriquir-se mes com estan demostrant amb la reforma laboral i el pacte social.
La manifestació s'ha parat en la Plaça Sant Jaume enfront de la Generalitat de Catalunya, ha continuat fins a les Rambles, dirigint-se pel passeig de Colon fins a l'edifici de Correus on han intervingut, entre altres, el Secretari General a nivell estatal Jacinto Ceacero i la família de Laura Gómez.

Manifestació anticapitalista a Barcelona

Milers de persones es manifesten sense incidents en la marxa anticapitalista del Primer de Maig per la tarda a Barcelona. Unes 20000 persones s'han manifestat la tarda del 1r de Maig pels carrers del centre de Barcelona, en la marxa alternativa que havien convocat el la Coordinadora Laboral i Suport Mutu 15M, que s'ha desenvolupat sense incidents, sota un fort control policial. "Ni reforma laboral, ni pacte social. Els nostres drets no es negocien. Continuem lluitant. Juntes podem", deia la pancarta de capçalera de la marxa, que han dut representants de les assembles dels barris. En la manifestació hi han participat sindicats alternatius (CGT, CNT, COS, CoBas, IAC), moviments socials i veïnals, assemblees de barri, activistes del 15M, organitzacions de l'esquerra anticapitalista i grups anarquistes.
La marxa, una mobilització diversa i reivindicativa que va sortir de plaça Universitat, va estar envoltada per un desplegament inèdit de centenars de policies pertanyents a totes les unitats del conjunt de l'estructura policial de la ciutat, fins i tot comandos d'agents de paisà encaputxats i amb braçalets que els identificaven com a policies, que han escorcollat nombrosos manifestants i controlat de prop tot el recorregut, que ha finalitzat al Parc de les Tres Xemeneies.

Un 1er de Maig més reivindicatiu que mai a les Illes Balears

Redacció Balears

El Govern balear ens va despertar aquest Primer de Maig amb una altra estisorada a l'estat del benestar anunciant el tancament de dos hospitals, el Joan March i el General, i l'acomiadament de treballadors interins, així com altres mesures per a ajustar el pressupost en quasi 350 milions de euros. I sempre allà mateix, educació i sanitat, i contra els mateixos, els treballadors i treballadores de les Illes.
La resposta havia de ser contundent. A Palma la CGT va sortir amb el Bloc Unitari Anticapitalista en una manifestació que va reunir a un bon grapat de centenars de persones que sortigueren des de la plaça d'Espanya i varen arribar fins a la plaça dels Pins, passant per carrers tan emblemàtics com les Rambles, Jaume III o Passeig Mallorca.
A Menorca una concurrida festa a la plaça dels Pins de Ciutadella amb intervencions, debat, música, i una bona paella foren actes importants, però l'acte central fou la concentració el 30 d'abril a Maó per a demanar la llibertat de la nostra companya de la CGT de Barcelona Laura Gómez.
Las retallades anunciades el dia de abans centraren mols dels eslògans que es pogueren sentir al llarg de la manifestació que transcorregueu sense cap tipus d'incidents pels carrers de Palma. "Ni una passa enrere. Ni retallades socials, ni reforma laboral" era la pancarta que obria la manifestació convocada pel Bloc Unitari Anticapitalista. A continuació venia la de la Confederació General del Treball, on es podia llegir: " 1er de Maig, contra la reforma laboral i les retallades socials: ni rendir-se ni pactar, és l'hora de lluitar".
"Capitalisme és crisi. Contra les retallades, independència i socialisme" o "Contra la reforma i el pacte social, vaga general" eren unes altres les pancartes que portaven els manifestats.
Tots els discursos feren clara al·lusió a la critica situació per la qual travessen els treballadors de les nostres illes. El secretari general de la CGT a les Illes Balears Josep Juàrez va fer una crida contra les retallades indiscriminades de l'actual govern del PP, concretament les darreres contra la educació i la sanitat. També va demanar la llibertat de la nostra companya Laura i va criticar durament la repressió de la policia contra el manifestants del 29M.

Una torrada a la mateixa plaça dels Pins i diverses actuacions musicals posaren un poc de alegria a una jornada que resultà més reivindicativa que mai.

L'ALTRA REALITAT

El govern no descansa

Pepe Berlanga

Pot semblar improcedent titular aquest article amb aquests apel•latius, però no és casualitat, són els qualificatius que els ministres de l'Interior del Govern Popular i també des de Catalunya, dirigeixen a qui vénen qüestionant les seves polítiques, tant sobre retallades socials com de reformes laborals, i atès que l'aprofundiment d'aquestes seguiran provocant que el carrer es consolidi com un focus de protesta, res millor que estigmatitzar a qui no combreguen amb els seus postulats.

Amb aquest objectiu, pretenen intimidar el sindicalisme combatiu i a la societat en general, mitjançant polítiques repressives que implantin la por i que alhora paralitzin qualsevol reprovació i, òbviament, perquè els treballadors i la societat no qüestionin les seves erràtiques decisions.

Per això, pretenen que tota acció de protesta, pacifica o no, sigui considerada delicte. Algú creurà que és la resposta lògica i temerosa de qui ostenta el poder, i no s'equivoquen, és molt el que ens juguem i ells també són conscients del que poden arribar a perdre si la societat pren consciència i passa a ser protagonista sobre el seu futur.

Múltiples han estat les detencions realitzades des de la Vaga General del 29 de març, abarcant una àmplia representació de l'espectre sociopolític, fins i tot sobre persones fastiguejades de les injustícies i desigualtats socials, els motius d'allò més inversemblant, l'important era criminalitzar per a detenir i acoquinar. Pràctiques que han mamat del franquisme més ranci i que destapen la cara més amarga d'un sistema que no sap com sortir del forat on s'ha ficat, però del que, això sí, pretén treure profit. Conseqüència d'aquesta malévola crisi: pèrdua de drets, tant laborals com ciutadans, pèrdua de capacitat adquisitiva, instaurar la desregulación absoluta, recuperar la llei de la selva,… Per contra, miren cap a l'altre costat quan es roba descaradament, la corrupció campa a plaer o les persones pròximes a altes instàncies de l'Estat s'aprofiten de "la seva posició privilegiada" negociant i creixent sense cap tipus d'imputació, mai la ceguesa de la justícia va ser tan evident. Mentrestant, l'atur continua desbocado, 366.000 persones més durant aquest trimestre, 5.640.000 desocupats, el 24,44% de la població activa, 1.728.400 de llars amb tots els seus membres sense treball. El resultat, les "necessàries reformes" no estan servint per a crear ocupació i cada vegada amb major obstinació i rapidesa ens aproximem perillosament a les condicions laborals que pateixen els envejats xinesos.

Per tot això, és obligat participar activament en les respostes i manifestacions que amb tota seguretat ens veurem forçats a convocar, defensant a les persones injustament acusades o afectades pels danys "col•laterals", encara que sense caure en falses mitificacions ni santificant-les més de l'imprescindible, el que menys necessitem en aquests crucials moments són màrtirs.

Llibertat immediata per a la Laura! Ja n'ni ha prou de repressió!

Federació Local CGT Barcelona

El matí del 24 d'abril, va ser detinguda pels Mossos d'Esquadra la Secretària d'Organització de la Federació Local de Barcelona, Laura Gómez, i portada a la comissaria de la Travessera de Les Corts, per a ser traslladada al dia següent al Jutjat, acusada pels fets de la Borsa de Barcelona, en una acció simbòlica durant la vaga general del 29 de març.

En suport de la companya Laura Gómez ens vam concentrarar els afiliats de la CGT el mateix dimarts a les 17h. davant de la comissaria dels mossos i al matí del dimecres a les 8:30 davant de la porta de Gran Via de la Ciutat de la Justícia.

El 25 d'abril la Jutgessa del Jutjat d'Instrucció núm. 23 de Barcelona va decretar presó sense fiança per a la Secretària d'Organització de la CGT-Barcelona Laura Gómez, amb els càrrecs d'incendi i subsidiàriament de danys, coaccions, delicte de desordres públics i delicte contra els drets fonamentals.

Des de la CGT considerem que han donat resultat les pressions polítiques, tant al jutjat com a la fiscalia, ja que consideren que una persona sense antecedents penals, amb domicili i treball fix i amb una filla, té risc de fugida i de reincidir abans fins i tot de ser jutjada i condemnada. Aquests barems no s'apliquen als banquers, ni als polítics investigats per la fiscalia anticorrupció als quals es deixa en llibertat. Realment ens qüestionem l'anomenada "independència" del poder judicial pel que fa a la resta de poders dins d'un mal anomenat "estat de dret".

Considerem que no hi ha cap motiu que justifiqui la seva detenció i menys el seu ingrés a la presó, la qual cosa suposa un clar abús de poder i una violació del dret a no ser privat de llibertat.

No calia un circ mediàtic com el muntat pels mossos d´esquadra, necessitats d'intentar donar exemple detenint i reprimint a persones i organitzacions que protesten i qüestionen el sistema sense ser canalitzades pels "agents socials autoritzats i ensinistrats".

Els afiliats i afiliades de la CGT anem amb la cara descoberta, no amaguem les nostres accions, les considerem justes i sense perill per a la integritat de ningú, per tant descartem que els mossos d´esquadra hagin d'investigar molt per saber que fem o deixem de fer.

Ens preguntem quan hi haurà una fiscalia especial que investigui els banquers, els polítics corruptes i els empresaris que han creat una crisi que està portant a milions de persones a l'exclusió social i la misèria. Per a quan una web amb totes les fotos dels delinqüents refinats que són tractats com a senyors pels poders públics? Per a quan una web amb les fotos dels mossos que han mutilat amb boles de goma i picat a cops de porra als ciutadans? Senyor Puig això sí és violència i vostè sempre la justifica.

Considerem que aquest empresonament és una venjança per part del govern de la Generalitat i del seu cos armat. No han pogut assimilar que el dia de la Vaga General la CGT amb altres organitzaciones i col•lectius aglutinéssin a més de 15.000 persones al matí recorrent el centre de la ciutat i a la tarda a més de 50.000. El que es pretén és provocar la por entre la ciutadania, perquè no ens mobilitzem i acatem les polítiques econòmiques sense obrir boca i per a això necessiten crear una imatge de violents totalment prefabricada des d'alguna oficina.

Mai s'avançarà cap a un món mes just per a les treballadores i als treballadors més desfavorides, si el conjunt de la ciutadania es deixa acovardir per una minoria de persones que conformen el poder i que contra la raó solament tenen la força dels cossos armats que els obeeixen cegament.

Que no quedi cap dubte que la CGT seguirem sortint al carrer i protestant igual que van fer els nostres avis, per defensar la llibertat i una societat més justa, seguirem lluitant contra les injustícies, no permetrem que ens porteu a les condicions laborals i socials del segle XIX com esteu pretenent entre els banquers i els polítics.

Compte de solidaritat amb la Laura: 3025-0001-15-1433469634 - Caixa d'Enginyers

Web campanya solidaritat http://laurallibertat.wordpress.com/

Carta de Laura Gómez a tota la CGT des de la presó

Des de la presó vull transmetre a tots els companys i les companyes que estic bé. Que conèixer el suport i la solidaritat de la meva família, els meus amics i amigues i de tots els companys i companyes em fa més forta. Que agraeixo totes les accions, actes, ... de solidaritat que s'estan duent a terme per demanar la meva llibertat.

Penso que ara més que mai hem d'estar units i hem de continuar lluitant. No ens hem d'aturar. No podem tenir por.

Molt aviat sortiré d'aquesta presó i tornaré a estar entre tots vosaltres, al carrer, lluitant per la revolució social.

Us estimo a tots I a totes. Visca el 1 de maig i visca la CGT.

Salut i Anarquia.

Laura Gómez, Centre Penitenciari de Can Brians 1

27 d'abril de 2012.

** Nota: actualment la Laura es troba a la presó de dones de Wad-Ras, Barcelona. La carta va ser llegida al final de la manifestació del 1r de Maig de la CGT de Barcelona.*

El SP de la CGT de Catalunya en suport de Laura Gómez

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT Catalunya

El SP del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya expressem la nostra solidaritat i suport a la companya Laura Gòmez, Secretària d'Organització de la Federació Local de Barcelona de la CGT, davant la seva arbitrària detenció, a totes llums injustificada.

La reforma laboral motiu de la protesta de la vaga general del 29M està demostrant dia a dia que, qui en aquests moments està manant només vol defensar als que més tenen i treure drets als únics que fem que això sigui un lloc on viure amb dignitat i llibertat.

No és estrany que a pocs dies de la Cimera del Banc Central Europeu a Barcelona dels dies 3, 4 i 5 de maig, s'accentuës la repressió preventiva sobre els sindicats i moviments alternatius, i que es produís la detenció de la nostra companya n'és una mostra.

Els fets que l'imputen de la crema d'una bossa de brossa plena de bitllets de paper, en un acte carregat de simbolisme, ens porta a considerar que els interessa molt més defensar als qui més tenen que a qui defensa l'únic que té: la força i el valor del seu treball, per a poder gaudir i viure, cada cop més dignament.

Per això animem a tots i totes a participar en les convocatòries que des de la Federació Local de Barcelona s'estan fent per donar-li suport i exigir la seva llibertat.

Des del SP de la CGT de Catalunya exigim la immediata posada en llibertat de la nostra companya Laura i la de tots els retinguts i detinguts per fets de la vaga general del 29M.

CGT-Barcelona davant dels fets del 29M

Federació Local CGT Barcelona

La CGT de Barcelona nega qualsevol vinculació amb el robatori al Bingo Laietana, a aquesta hora els piquets de CGT estàvem a Mercabarna i a més a cara descoberta com durant tota la jornada, amb banderes, amb megafonia itinerant, tal com queda reflectit en diferents imatges gràfiques i televisives.

Pel que fa al recorregut del piquet central es va iniciar a les 12 del matí a Portal de l'Àngel amb Plaça Catalunya, que va pujar per Passeig de Gràcia, va parar a la Borsa de Barcelona, va baixar per Balmes i per la Rambla Catalunya fins a Plaça Catalunya / Rambles, també se'ns acusa de diversos fets que no es corresponen amb la realitat del que va passar.

Per megafonia i en persona als que portaven caputxes se li deia que si volien romandre se les treguessin i que si no s'anessin.

És cert que afiliats de la CGT cremem quatre papers dins d'una caixa davant la Borsa de Barcelona, i es van llançar uns quants ous, actes totalment simbòlics i a cara descoberta. Això mateix devien pensar els mossos de paisà que estaven entre nosaltres ja que ni tan sols van procedir a identificar a ningú. No és cert que va ser el primer

foc, a Mercabarna, a Zona Franca, etc. durant tota la nit hi va haver-hi diversos focs, encesos la majoria d'ells per piquets d'altres sindicats.

Quan desconvoquem a les 13'30 hores a la Plaça Catalunya / Rambles de Barcelona no hi havia ni tipus contenidors cremats ni cap intervenció policial contra nosaltres.

Sobre la manifestació de la tarda a Barcelona convocada per CGT i CNT, el recorregut autoritzat era: Jardinets, Diagonal, Pau Claris i Plaça Urquinaona, on havíem de desconvocar la nostra manifestació i confluir amb la d'altres organitzacions que havia de començar a les 18 hores a Plaça Ca-

talunya i recórrer Via Laietana fins arribar al Parlament.

Durant el transcurs de la manifestació no hi va haver incidents, va començar i va acabar sense cap intervenció policial. No se'ns pot fer responsables del que va succeir darrere o als carrers laterals, sense fer responsables també a la resta de sindicats que estaven a Passeig de Gràcia. Igual que al matí, als qui portaven caputxa se'ls va convidar a que si volien romandre se les treguéssin i si no que se n'anessin, quedant relegats cap al final de la manifestació.

La manifestació quan va arribar a Plaça Urquinaona va quedar desconvocada i així es va anunciar per megafonia, però atès el nombre de persones assistents, uns 50.000, entrem a la Plaça Catalunya buscant un espai per llegir el manifest i sumar-nos a l'altra manifestació que partia a les 18 hores cap al Parlament. És en aquest moment quan tenim notícies de les primeres càrregues policials al carrer Fontanella. En veure que la manifestació no sortiria decidim dirigir el camió fins a Plaça Universitat i donar per finalitzada la jornada.

CGT volem denunciar la brutalitat amb què van actuar els mossos d'esquadra que incapaços de ser selectius en les seves actuacions van realitzar càrregues indiscriminades, causant un nombre important de ferits, molts d'ells de gravetat. Sobre les detencions també considerem que moltes d'elles s'han realitzat contra persones que el seu únic delicte ha estat anar a la manifestació i estar per la zona, havent de maquillar la seva detenció amb càrrecs com desobediència. Denunciem també els nombrosos grups de mossos d'esquadra de paisà que imitant l'estètica que denominen "antisistema" s'introdueixen en les manifestacions, no sabem per què, però són dels que porten la cara tapada i més costa de treure de l'interior de les manifestacions. Resulta curiós que sempre que hi ha incidents es localitzen a diversos d'ells a la zona d'altercats.

Des de CGT considerem que s'ha pretès amagar el nombre creixent de persones que assisteix a actes d'organitzacions que al poder no li són del seu grat. No els agrada que cada vegada siguem més, contra la negociació de la reforma laboral i contra el pacte social i no per la seva negociació. Les minves en les condicions laborals i socials, l'augment de la injustícia, les enormes diferències entre pobres i rics, sens dubte portaran a una major conflictivitat i els polítics estan buscant excuses per endurir el codi penal. Resulta lamentable veure com li donen diners públics als bancs, anuncien una "amnistia fiscal" de facto per als grans defraudadors, s'és permissiu amb l'entramat que permet les evasions fiscals mitjançant enginyeria i burocràcia econòmica, fomenten les SICAV on els que tenen més no paguen res i no obstant això es preparen el terreny per criminalitzar a qualsevol que discrepi.

Els sindicats catalans reclamen als governs de Catalunya i Espanya que cessin les actuacions repressives contra el moviment sindical i demanen la posada en llibertat dels detinguts pel 29M

Les organitzacions sindicals de Catalunya CCOO, UGT, USOC, CGT, CNT-AIT, IAC i I-CSC volen denunciar el creixent i preocupant protagonisme que estan agafant les polítiques de repressió i intimidació dels poders públics per a limitar les llibertats i negar els drets democràtics de la ciutadania.

Sota l'argument de "la necessitat de neutralitzar els violents", el Govern central i el Govern de la Generalitat pretenen vincular la resposta sindical i ciutadana a les polítiques de retallades socials i laborals als desordres i la violència urbana, ignorant el caire social i pacífic d'aquella.

Des de fa un temps advertim del gir autoritari del Govern del PP amb anuncis de modificació del Codi Penal per fer front al que diuen és un exercici excessiu d'alguns drets i llibertats. A casa nostra hem de denunciar ja accions absolutament desproporcionades, com la detenció de dos estudiants i un altre company, l'Isma, el Dani i el Javier, el dia de la vaga, i que encara segueixen a la presó, la detenció posterior d'una sindicalista de la CGT, tots ells encara en presó preventiva, la detenció a la mateixa fàbrica de SEAT a Martorell de dos delegats sindicals de CCOO i UGT, així com la creació d'una pàgina web dels Mossos d'Esquadra, de dubtosa constitucionalitat amb una exposició de fotografies i vídeos per a que la ciutadania col•labori en la identificació de persones suposadament violentes.

Davant d'aquestes polítiques de repressió i intimidació dels poders públics, els sindicats CCOO, UGT, USOC, CGT, IAC i I-CSC fan una crida a les autoritats polítiques per a que cessin en la seva actuació repressiva contra el moviment sindical i assumeixin les conseqüències d'una vaga general que va tenir un seguiment massiu, i reclamen que les persones detingudes siguin posades en llibertat. No es pot fer un abús, per part d'algun jutge, de la utilització de la presó preventiva per a persones amb arrelament social i sindical que no generen cap alarma social. Els principals sindicats de Catalunya consideren inacceptable que es tracti a persones que exerceixen el seu dret a reivindicar canvis de les polítiques socials i econòmiques com si fossin delinqüents, i alerten que no permetran que el conflicte social obert per les injustes i ineficaces polítiques d'ajust i eliminació de drets derivi en un conflicte d'ordre públic.

CCOO, UGT, USOC, CGT, CNT-AIT, IAC i I-CSC

Barcelona, 2 de maig de 2012

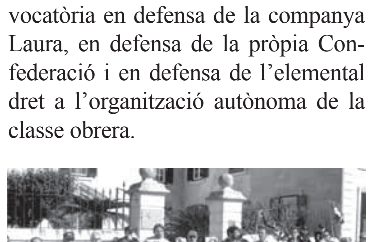
1 de maig en defensa del dret a l'organització

Federació Local CGT Barcelona

L'Estat del capital no en té prou amb una reforma jurídica. Necessita tornar a començar de zero tota la relació social. No en té prou amb una reforma laboral que retrotrau a la classe obrera a la situació del segle XIX. Necessita que l'obrer estigui indefens i desarmat. Necessita destruir l'única arma de que disposa la classe obrera: l'organització.

L'atac contra l'organització obrera es concreta en un atac des de tots fronts possibles contra l'anarcosindicalisme i la seva creixent influència. No en tenen prou amb el sindicalisme domesticat i claudicant, necessiten acabar amb l'organització de l'anarcosindicalisme i això, avui, significa atacar a la CGT. El recent ingrés a la presó preventiva incondicional de la nostra companya Laura Gómez, Secretària d'Organització de la FL de Barcelona, és la punta de llança de l'atac contra la nostra organització i contra tot sindicalisme no controlat directament per l'Estat.

Per això, aquest 1 de maig de 2012 hem fet una crida a donar una resposta contundent a aquest atac. La CGT ha de mostrar la seva capacitat de convocatòria en defensa de la companya Laura, en defensa de la pròpia Confederació i en defensa de l'elemental dret a l'organització autònoma de la classe obrera.

L’anarcosindicalisme, per la continuitat de la lluita

CGT-CNT-SO

Les organitzacions sindicals Confederació General del Treball (CGT), Confederació Nacional del Treball (CNT) i Solidaritat Obrera (SO), convocants de la Vaga General del 29 de Març, vam valorar molt positivament el grau de seguiment i participació en les mobilitzacions durant la jornada de vaga.

A pesar de la intimidació i de les amenaces amb que moltes empreses van tractar d’impedir la participació en la vaga del 29M, la campanya mediàtica contra la mateixa, els intents de criminalització i repressió del govern, milions de treballadors i treballadores van mostrar el seu rebuig a la reforma laboral, les retallades socials i a una política econòmica que està atacant els drets i el nivell de vida de la majoria de la població, afirmant la seva voluntat de lluita.

Valorem de forma especialment important, el grau de participació en els piquets i mobilitzacions d’aquelles organitzacions sindicals i moviments socials combatius, oposats al Pacte Social que entenem que, davant els atacs del govern, no hi ha res que negociar i que l’única opció és la continuació i l’enduriment de la mobilització fins a aconseguir la derogació de la reforma laboral i tota la bateria de retallades i lleis econòmiques antiobreras i antisociales que ens agredeixen brutalment.

De l’efectivitat de la Vaga i les manifestacions contra els atacs del govern donen fe els recents intents de criminalitzar i impedir la mobilització i l’activisme social mitjançant detencions, empressonaments i reformes del codi penal que rebutgem frontalment.

Ara es tracta de seguir plantejant noves accions que donin continuïtat al 29M. En aquest sentit, CGT, CNT, SO hem cridat a la participació massiva dels treballadors i treballadores de tota condició en les mobilitzacions del 1r de Maig, una jornada que ha donat continuïtat a la dinàmica de lluita engegada per la vaga general del 29M. Igualment, donem suport a les mobilitzacions convocades a nivell mundial i en l’estat espanyol per a les jornades de maig 12M i 15M.

La dinàmica de negociació permanent i cessió de drets de la qual és depenent el sindicalisme institucional, està esgotada. Per això, entenem que la vaga del 29M marca el camí a seguir, que no pot ser altre que el de la confrontació i la lluita contra un sistema que vol acabar amb els drets més elementals.

Així, ens comprometem a impulsar noves mobilitzacions, jornades de lluita, la convocatòria d’una nova Vaga General..., que ens permetin acumular forces per a aconseguir els nostres objectius de defensa dels drets laborals, socials, llibertat i justícia social. Finalment, tornem a reiterar que aquesta lluita volem fer-la al costat d’aquelles organitzacions sindicals de classe i moviments socials combatius que comparteixin aquesta necessitat.

La vaga general del 29M, suma i segueix

Raimundo Viejo

Les tremendes mobilitzacions que van paralitzar a la península el 29 de març no van tenir com protagonistes exclusius als tradicionals sindicats; van irrompre joves, migrants, dones, majors i estudiantes, amb imaginació i accions que, encara que no uniformes, van collint èxits i obrint un camí al futur.

Estat Espanyol. Les vagues han estat un nou èxit de la política de moviment. Que els ajuntaments en mans dels conservadors hagin optat per encendre la llum durant el dia amb l’únic objecte d’intentar minvar les estadístiques que proven la paràlisi total del país és la millor prova. Manipulen de manera basta fins a les més elementals regles de joc.

Però si hem dit “vagues” i no “vaga”, en singular, és perquè, en realitat, aquesta vaga ha estat doble. D’una banda ha estat la vaga general convocada pels acovardits sindicats espanyols, sempre prudents a l’hora de convocar a la mobilització social i que durant les últimes dècades han deixat la iniciativa a successius governs i partits. Però, per altra banda, també ha estat una altra vaga; una forma emergent de repertori d’acció col•lectiva que tot just ha començat a donar els seus primers passos, però que com hem pogut veure des de l’anterior vaga del 29S madura a gran velocitat.

En efecte, la vaga general sindical està veient emergir un altre tipus de vaga: la vaga metropolitana del precariat, animada per xarxes d’activistes que no han cessat de formar-se, d’agregar-se, de recombinar-se en els últims mesos. Aquest altre tipus de vaga ha desbordat el vell repertori de la paràlisi del transport, de l’atur fabril, del col•lapse de la producció provocat des dels centres de treball i ha posat en relleu un altre repertori concurrencial, innovador, dinamitzador i capaç de projectar sinèrgicament la política de moviment més enllà de les seves formes tradicionals: centres universitaris ocupats des del dilluns, vagues de consum, piquets metropolitans de joves, migrants, dones o gent gran, la riquesa desplegada una vegada més per aquesta multitud no coneix les limitacions institucionals de l’acció social concertada que en el seu moment es va instituir amb els Pactes de la Moncloa.

El progrés del nou repertori no és fàcil, encara no està institucionalitzat i tot just arriba a a definir una estratègia comuna. Per si no fos poc, l’esquerra tradicional, després d’anys de resistencialisme i posicions defensives, no poques vegades ho ha atacat de manera visceral, ideològica, freturosa d’alternatives que oferir més enllà de l’hegemonia que ha mantingut sobre el treball representat en les negociacions (cada vegada més distant i menys representatiu del treball real). No importa, l’ona de mobilitzacions prosseguiex amb èxit un camí que deixa ja un llistat d’èxits: el 29F, el 17N, el 15O, el 15M, el 29S…

Aquesta ona és imparable. No almenys mentre el règim polític no canviï de rumb. Res apunta que serà així. Ja a l’estiu el comandament va blindar el règim contra qualsevol possibilitat modificant la Constitució de 1978 per mitjà del pacte entre el partit socialista i el partit popular. A pesar de la persistent reivindicació del 15M per a modificar la llei electoral, els grans partits, obscens beneficiaris d’aquesta lògica, estan disposats a seguir mantenint aquesta pedra angular del comandament mentre sigui possible.

De fet, només la mobilització en el carrer, l’emergència de nous actors, la dissociació i el distanciament entre la constitució formal del govern i la constitució material de la societat, obren una possibilitat amb futur. La ruptura del règim i la instauració d’un règim alternatiu és cada dia menys el desig ideològic del revolucionari i més l’imperatiu de la situació quotidiana de la gent corrent. Qui vulgui treball haurà d’organitzar-se en una cooperativa, qui vulgui aprendre haurà d’organitzar-se la seva pròpia universitat alternativa, qui vulgui obtenir cultura haurà de compartir-la. Aquest és el règim polític del comú que progressa avui en els carrers.

** Raimundo Viejo Viñas és Llicenciat en Geografia i Història i Doctor en Ciència Política i de l’Administració, actualment professor a la UPF de Barcelona.*

CGT davant les mesures imposades pel Ministeri d’Educació

Rafael Fenoy Rico, Secretari General Federació Sindicats d’Ensenyament CGT

Des de la Federació de Sindicats d’Ensenyament de la CGT mostrem el nostre rebuig a les mesures anunciades pel Ministre d’Educació Sr. José Ignacio Wert per a les diferents comunitats autònomes de l’Estat, mesures que són anticonstitucionals de no modificar-se la LOE. .

En primer lloc per entendre que neixen d’un improvisat afany demagògic per a anunciar que el Govern del PP desitja ferventment reduir la despesa pública. CGT entén que el Ministre no té dades fiables sobre com ha d’evolucionar la despesa en educació. Entenent que difícilment pot fer comptes sense conèixer els ingressos que l’estat tindrà. Sense una política agressiva recaudatòria d’impostos en grans fortunes i mobilització dels passius i persecució del frau sobretot en paradisos fiscals, no és coherent plantejar reduccions de les obligacions socials que l’estat va contreure amb la ciutadania, i que competencialment estan en mans de les autonomies.

En segon lloc perquè si de mesures extraordinàries es tractés aquestes haurien d’afectar a tot el sistema educatiu no només al sector públic. L’ensenyament privat no sembla veure’s afectat de cap manera, de forma que no és difícil concloure que s’estreny una vegada més a qui menys tenen, a les classes populars i treballadores.

En tercer lloc perquè aquestes mesures requereixen per a ser legals alterar substancialment la Llei Orgànica d’Educació. Pel que fa al pretès obligat increment d’alumnat l’article 87 fa referència a l’Equilibri en l’admissió d’alumnes, que encomana “ Amb la finalitat d’assegurar la qualitat educativa per a tots, la cohesió social i la igualtat d’oportunitats, les Administracions garantiran una adequada i equilibrada escolarització de l’alumnat amb necessitat específica de suport educatiu.” Arribant a establir la proporció d’alumnes d’aquestes característiques que han ser escolaritzats en cadascun dels centres públics i privats concertats i garantiran els recursos personals i econòmics necessaris als centres per a oferir aquest suport.”

Establint en el seu apartat segon que aquestes administracions (no l’Estat) “podran autoritzar un increment de fins a un deu per cent del nombre màxim d’alumnes per aula en els centres públics i privats concertats… per a atendre necessitats immediates d’escolarització de l’alumnat d’incorporació tardana”.

També l’article 157 que homologa els recursos per a la millora dels aprenentatges i suport al professorat, recull en el seu apartat primer que “Correspon a les Administracions educatives proveir els recursos necessaris per a garantir, en el procés d’aplicació de la present Llei: a) Un nombre màxim d’alumnes per aula que en l’ensenyament obligatori serà de 25 per a l’educació primària i de 30 per a l’educació secundària obligatòria.” A més la Disposició final cinquena estableix el Títol competencial i confereix caràcter bàsic a aquests dos articles a l’empara de la competència que correspon a l’Estat conforme a l’article 149.1.1.ª, 18.ª i 30.ª de la Constitució.

Per això CGT entén que qualsevol modificació del nombre màxim d’alumnes i alumnes per aula de no modificar-se aquesta Llei Orgànica seria anticonstitucional.

CGT fa una crida a mares i pares, alumnes i alumnes, així com personal que treballa en els centres educatius perquè es pronunciïn amb urgència contra aquestes mesures anunciades. Urgeix constituir un front comú que persuadeixi al Govern de no realitzar aquest despropòsit.

Vaga a l'ensenyament públic català el 22 de maig

Contra les retallades de Wert i Rigau

CGT, CCOO, UGT, ASPEPC, USTEC

De nou, més retallades, de la mà de Wert i Rigau. La consellera Rigau ja ha anunciat que aplicarà les mesures plantejades pel Ministre Wert. Aquestes noves retallades comporten l'atac més dur a l'ensenyament públic en molts anys, ja que implicaran una depreciació important de les condicions en què es desenvolupa l'aprenentatge de l'alumnat i de les condicions de treball del professorat en general i, si més no, més precarietat i atur per al professorat interí i substitut, tot plegat esdevé un atac sense precedents a la qualitat educativa.

Rigau, malgrat el seu discurs contrari pel caràcter intervencionista de les mesures, realitza un brindis al sol anunciant que les recorrerà al Tribunal Constitucional, però alhora, es dedica a justificar-les i té molta presa per començar-les a aplicar.

La consellera Rigau substituirà algunes de les retallades educatives que ja havia aprovat el Govern de la Generalitat per les noves de Wert que tenen un abast molt més extens i aconseguiran un estalvi més gran i, per tant, contribuiran en una mesura molt més gran a pagar els beneficis del deute públic dels nostres banquers.

Així, Rigau aplaça un curs l'aplicació de la reducció de les hores lectives de la tasca coordinadora i tutora de pràctiques d'FP, la reducció de les dues hores dels desdoblaments d'ESO i de la reducció de plantilles a les ZER i les substitueix per les retallades de Wert, per tant, el nou quadre de retallades a afegir a les que ja veníem patint des del 2010 quedaria així:

- Increment de la jornada lectiva del professorat com a mínim a 25 hores a primària i 20 a secundària
- Increment de les ràtios amb caràcter general, segons la següent distribució: P3 i 1r de primària fins a 27 alumnes; 1er d'ESO fins a 35 alumnes; al batxillerat fins a 40 alumnes; a l'FP 35 alumnes. Aquestes ràtios poden venir modulades per dos factors: el principi d'inclusió escolar i les característiques socioeconòmiques del centre.
- No es nomenarà personal extern al centre per cobrir les substitucions fins transcorreguts deu dies lectius des de l'inici de la baixa. Aquesta mesura pretenen aplicar-la ja aquest mateix curs.
- A més es mantenen les 28 hores de permanència al centre en secundària i les retallades al primer estadi així com els nous crèdits per accedir a cada estadi.

Sembla que ambdós governs pensen en continuar retallant i que no tenen intenció d'aturar-se, ara ja es parla de la possibilitat de retallar-nos l'antiguitat. I no s'aturaran. Les retallades a l'ensenyament públic continuaran si nosaltres el professorat i la comunitat educativa no ens mobilitzem per frenar-les.

I ens hem de mobilitzar de forma continuada i sostinguda. Hem vingut realitzant concentracions, manifestacions, tancaments i inclús una vaga general, però sembla que aquest clam de la comunitat educativa de l'ensenyament públic encara no ha estat suficient per frenar aquestes polítiques antieducatives. Per això, hem de continuar, hem d'aconseguir conscienciar i sumar més companys i companyes a la mobilització.

Ara toca fer un altre pas endavant i conjuntament amb el professorat de la resta de l'ensenyament d'altres sectors i etapes educatives dir prou i participar activament en la vaga i les manifestacions del dia 22 de maig.

El dia 22 de maig no només és la continuïtat d'un procés de mobilitzacions de dos anys contra les retallades, sinó que ha d'obrir un procés de confrontació directe amb els dos governs que continuï fins a frenar les retallades i posar les bases per recuperar el que, per dir-ho gràficament, ens estan robant com a ensenyament públic i com a professorat.

Fem una crida al professorat a participar activament en les assemblees de centre i zona, a debatre i prendre decisions com a col•lectiu i a participar activament i massivament el 10 de maig a la jornada de lluita amb xerrades als centres, localitats, concentracions en centres, zones, tancaments... assemblees de zona; el 12 de maig a la manifestació social contra les retallades: bloc educatiu; i el 22 de maig a la vaga i manifestacions. I en les altres mobilitzacions que anirem proposant o que surtin de les assemblees fins a final de curs.

Hem de respondre a la nova agressió contra l'ensenyament públic amb un pla de lluita sostingut i contundent

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

La vaga general del 29 de març va tenir un seguiment força significatiu als centres escolars públics catalans. Molts docents, altres professionals i PAS vàrem entendre que era una vaga general contra la reforma laboral i també contra les retallades en drets i serveis socials del govern central i del govern català. I que volem tant la retirada de la reforma com la recuperació d'uns drets laborals i socials que se'ns han usurpat en un curt termini de temps.

Els i les que vàrem participar més activament en la difusió i propagació de la vaga general ens trobàrem amb un important seguiment social als barris i localitats, amb piquets informatius i manifestacions locals més massives que mai. L'augment de la consciència, del compromís i de la solidaritat són difícilment mesurables, però formen part del bagatge amb que moltes i molts ens vàrem reincorporar a la feina el dia següent.

Les respostes del diversos poders han estat clares: intentar minimitzar la repercussió i el seguiment de la vaga i criminalitzar i reprimir els sectors més joves i més actius que darrerament s'estan incorporant a la lluita social. A més, la reiteració que res no canviarà, que estan fent la única política econòmica possible i que cal més sacrificis (de les classes populars és clar). Totes elles formen part d'una estratègia concebuda per continuar espoliant-nos (econòmicament, socialment i a nivell de drets) i fomentar la por (condemnant la convocatòria de manifestacions/concentracions a través de les xarxes socials o la resistència passiva a la violència policial mitjançant la reforma del codi penal proposada pel PP i aplaudida per CIU), l'individualisme i la insolidaritat perquè no es doni una resposta contundent.

Una nova queixalada (ja no li podem dir retallada)

Pocs dies després de la vaga, com per casualitat, els taurons financers van especular amb la prima de risc del deute de l'Estat espanyol i la solució per calmar-los, amb més sang, no va ser altra que anunciar una nova retallada de 10.000 milions d'euros en sanitat i educació a càrrec de les transferències a les anomenades «comunitats autònomes» mentre s'aplica amnistia fiscal als defraudadors d'hisenda: empresaris i grans fortunes.

Hem de veure com es distribueix aquesta rebaixa substancial en dos serveis públics essencials, però, de les declaracions del ministre Wert, sabem que els aproximadament 600 milions de menys que li correspondran a l'educació pública catalana repercutiran de manera directa i brutal en empitjorar encara més les seves condicions:

- més alumnes per classe (augment de les ràtios màximes fins a un 20%),
- més hores lectives (mínim de 25 a infantil i primària i de 20 a secundària),
- inferior cobertura de les substitucions (només les superiors als 10 dies lectius),
- menys retribucions (supressió o rebaixa de complements retributius, com el estadis o d'altres),
- reducció de les plantilles: cobertura del 10% de les jubilacions, reducció de milers d'interins i substituts, menys grups classe (però molt més nombrosos), menys personal de suport,...

I, encara haurem de sentir la cançoneta que es preservarà la qualitat dels serveis essencials.

Per tot això, cal una resposta sostinguda, unitària i progressiva

Ara més que mai cal lluitar al sector del telemàrqueting

Portem ja més de 25 anys de reformes laborals que perjudiquen a la classe treballadora. Des de 1984, govern darrere govern, independentment del seu color, han anat aplicant reformes que han suposat abaratiment de l'acomiadament, facilitats perquè les empreses apliquin unilateralment regulacions d'ocupació, i precarització de les condicions laborals a través de les empreses de treball temporal.

En realitat el nostre sector, el del telemàrqueting, és producte directe d'aquest empitjorament de les condicions laborals, atès que es nodreix de treballadors que a través d'un conveni amb uns sous molt baixos serveixen a les grans empreses per a donar serveis d'atenció al client de manera barata, amb facilitat d'acomiadament i sense necessitat que formi part de la plantilla matriu.

Des de CGT sempre hem explicat que la major reivindicació del nostre sector és que les nostres condicions laborals no siguin diferents dels treballadors de les empreses per a les quals treballem i que, en la seva major part, gaudeixen de condicions molt mes beneficioses, obtingudes, anys enrere.

Lamentablement els sindicats majoritaris del sector, CCOO i UGT, porten anys amb una lògica de desmobilització i creient que poden aconseguir alguna cosa sense mobilitzar als treballadors, aplicant en el sector del telemàrqueting el fracassat model de sindicalisme de concertació i signant acord després d'acord que perjudiquen a milers de treballadors.

Des de CGT sempre hem tingut clar que el telemàrqueting és un sector de lluita, que millorar les nostres condicions laborals no caurà del cel i que solament amb un cicle de mobilitzacions sostingut en el temps, que compti amb la participació, implicació i la il•lusió per canviar les coses dels treballadors del sector, pot canviar les nostres precàries condicions laborals.

En l'actualitat portem més de dos anys sense conveni, tenim una reforma laboral que ens posa les coses més complicades, però en realitat res ha canviat. Segueix sent necessària una gran mobilització que demostri als amos de les empreses de telemàrqueting que no ens poden tractar com escombraries, i que si volen guanyar diners han de millorar les condicions laborals dels seus treballadors.

Hem de seguir dient prou! i hem de demostrar que estem farts i que estem disposats a lluitar per a canviar les coses. Quan aconseguim que una majoria dels treballadors del sector s'impliquin en aquesta lluita, la patronal es veurà obligada a establir millores en les condicions laborals.

Res ha canviat, avui més que mai és necessària la lluita.

Coordinadora de Telemàrqueting de la CGT
www.cgt-telemarketing.es/

Que està passant en el sector social?

Com afecta a la ciutadania i als professionals que treballen en el sector

Assemblea del Sector Social de CGT

Durant els últims mesos, diversos grups de treballadores/es del sector social ens venim reunint i organitzant davant l'ofensiva que contra ell s'està portant a terme precisament per aquells la responsabilitat màxima dels quals és mantenir un sistema de protecció social que cobreixi els interessos i necessitats de dels i les ciutaduanes i del conjunt d'aquestes com societat. El treball realitzat va donar els seus primers fruits el dia 29M durant la vaga general, amb una assemblea i bloc propi a la manifestació anarcosindicalista de Barcelona i el repartiment de fulls informatius, un que considerem un punt de partida per a l'organització del sector, imprescindible per a evitar que sigui desmantellat.

Què està passant:

- El sistema de protecció social està essent desmantellat. Succesives privatitzacions i subcontractacions al llarg dels darrers 15 anys han retallat tot allò retallable, de manera que el "cinturó" a aquest sector li està ara apretant al coll.
- El treball professional dins de l'àmbit social està essent buidat de contingut en un procés que tendeix a la seva eliminació como a tal i la seva substitució per voluntaris (forçosos si volen cobrar atur) i per persones sense qualificació professional.
- Les raons ideològiques que hi ha al darrere es basen en renunciar a l'acció de transformació social substituint-la per una tasca de contenció i control social.
- La justificació està passant per culpar als usuaris d'aquest sistema atribuint-los la responsabilitat de la situació i les despeses socials que comporta.

Què suposa pels treballadors/es del sector:

- Ja no només t'enduràs la feina a casa, ara t'hauràs d'endur la casa a la feina a l'eliminar-se la possibilitat real de conciliació i deixar a l'empresa la possibilitat de disposar del teu temps personal (flexibilitat horària ho anomenen).
- Es legalitza l'assetjament laboral. L'empresa podrà modificar el teu sou, l'horari, les funcions del teu lloc de treball … i podrà fer-ho col•lectiva o individualment (estigues calladet/a…).
- Els convenis deixen de ser un marc legal d'obligatori compliment, pel que hauràs de negociar les teves condicions laborals directament amb els teus caps (i aquests no tindran l'obligació de complir allò pactat).
- Es desprofessionalitza el sector (algú se'n recorda quan els objectors de consciència feien la nostra feina gratuïtament?, aviat se'n recordaran fins i tot els qui ho han oblidat).

Què suposa per la ciutadania:

- Els treballadors/es de l'àmbit social apuntalem un sistema econòmic i social defectuós impedint que s'esfondri. ¿Què passa si a un edifici ruïnós li treus els puntals?
- A partir d'ara la prioritat no serà solucionar els problemes, sinó minimitzar el ressò social (i el cost econòmic) de les conseqüències.
- El consegüent augment dels desequilibris socials implicarà un augment dels conflictes i de la inseguretat a tots els nivells.
- En un moment en que més del 25% de la població ja està per sota del llindar de la pobresa (dades de Càrites), la resposta que es dona passa per polítiques únicament assistencials (beneficència) eliminant tot treball sobre l'origen dels problemes (que es cronifiquen).

Continua el robatori: ara l'amnistia fiscal

Jordi Martí

L'endemà del 29 de març, a banda de ser divendres va ser el dia triat pel govern de Mariano Rajoy (l'íntim amic de Mas, Fabra i Bauzà) per anunciar una de les mesures polítiques més fastigosament inacceptables de les que el govern espanyol en curs ha aprovat des que el PSOE va ser substituït pel PP. Els grans defraudadors, els grans lladres, ja tenen la seva amnistia. L'amnistia fiscal.

Resumint una mica i fent-ho entenedor: gràcies al PP, les persones que s'havien passat anys i anys robantnos a totes i a tots perquè els diners que els tocava pagar a Hisenda no els ingressaven, ara ja els poden treure a la superfície legalment, pagant només el 10% de l'import total del que blanquegin. La mesura és tan fora de lloc que fins i tot uns ultraliberals de pro com els del Financial Times deien tres dies després que "Mostrar clemència als evasors fiscals pot animar-ne d'altres a no pagar els seus deutes en el futur". No cal ser ni tan sols economista per entendre això.

Per què la mesura es feia pública aquell dia? Doncs perquè l'endemà de la vaga general més exitosa dels darrers anys els experts creadors d'opinió, els tertulians tan lloats fa uns dies per Jordi Pujol, parlaven del que valien els contenidors d'escombraries utilitzats com a barricades a les manifestacions del dia abans. Tenien una altra feina, vaja…

La mesura, ens explica "La Vanguardia" tot i que diuen que no els agrada (que en són de mentiders…), és recomanada per l'OCDE per fer sortir a la superfície el capital prèviament desviat a paradisos fiscals i diner negre provinent de l'economia submergida. Ho acabem d'entendre tot quan llegim a Vilaweb els laments d'Antoni Armengol, director de l'Associació de Bancs Andorrans. La preocupació de l'Armengol era lògica ja que fins i tot el petit empresari per a qui treballà el meu pare durant més de deu anys portava els feixos de bitllets que no declarava un cop al mes a aquest "paradís fiscal" que tenim a la vora embolicats a la faixa de la seva dona…

O sigui, que als que roben molts diners, a qui ha amagat els seus beneficis i no ha contribuït tal com li tocava a pagar hospitals i escoles els ho perdonen tot. Per a això han guanyat les eleccions. Per robar-nos encara més i dir, després, que hem viscut molts anys per damunt de les nostres possibilitats i que ara ens cal acceptar les seves retallades…

El 29 de març vaig veure imatges que mai no havia vist abans. Una d'elles la conservo a la retina pel seu alt valor simbòlic. En un carrer de Tarragona, enmig d'un piquet combatiu molt nombrós, dos nois van pintar una oficina de la Caixa ("Parlem?"). Un senyor gran visiblement nerviós que passava per la vorera es va aproximar als dos joves i pet tal d'evitar enfrontaments altra gent també hi vam anar. No en podia haver d'enfrontaments. El senyor gran no els recriminava sinó que els deia que ell ja no podia però que no la pintessin l'oficina, que la cremessin directament…

Cada una de els mesures dirigides a robar-nos a totes i a tots genera ràbia i més ràbia. Cada una d'aquestes mesures, lleis i normes són en si mateixes, violència. I no hi haurà llei antiterrorista aplicada a les lluites socials que aturi la ràbia i la indignació que estan generant. La gent ha après a dir que no i per molt que les teles continuïn repetint el discurs únic que tots som culpables de "la crisi" cada cop en som més que ja no rebem les seves escopinades a la cara amb resignació.

** Jordi Martí és periodista, escriptor, treballador de l'ensenyament i afiliat a CGT Tarragona*

Estacions ADIF, treballadors compromesos i preocupats pel futur de l'empresa

SFF-CGT
www.sff-cgt.org/

Tots estem al corrent de les noves realitats que a poc a poc van envaint el nostre món laboral. Els incessants sacrificis que s'estan exigint als treballadors ens porten a una precarització de les nostres condicions laborals i econòmiques amb la terrible excusa de la crisi, que els seus culpables cal buscar-los en: els especuladors, gestors corruptes i ineficaços, mercats financers insaciables i mal exemple dels governants.

Estem veient a més com les empreses públiques són atacades per la "suposada" garantia i "estabilitat" laboral i salarial que representen. No és més que una estratègia que busca la destrucció d'ocupació fixa i de qualitat per uns altres en règim de "semiesclavatge" i pretenent la complicitat de la societat presentant-nos com treballadors privilegiats enfront de l'escassa i precària oferta laboral.

Sofrim un bloqueig en l'avanç dels convenis col•lectius, no oblidem que aquesta nova reforma laboral destrueix la retroactivitat i ens obligaria a l'aplicació de l'Estatut dels Treballadors i haver de negociar des de la jornada laboral, vacances, dies de llicència (...) Ningú s'atreveix a exigir millores en les nostres condicions actuals per molt dolentes que siguin o per molts compromisos que la pròpia empresa hagi adquirit mesos anteriors. La capacitat de reivindicació s'està anul•lant, la nostra prioritat es fonamenta en el manteniment del nostre salari per molt devaluat que es trobi pels augments d'IRPF, o disminució d'ingressos per cosines, variables (...).

Per altra banda les nostres funcions dintre de l'empresa en el canal de venda, segueixen sofrint els dubtes de la seva permanència tal com les coneixem ara, màxim quan a part de la pròpia disminució de càrregues de treball generada per la pròpia empresa, la desaparició de les categories laborals i la imposició de grups professionals, que no és més que una reclassificació gratis si no hi posem remei, ens enfosqueix encara més el panorama.

Les opcions que tenim no són moltes però si clares, tots els treballadors hem d'oposar-nos a l'aplicació d'una reforma laboral que ens desarma per a defensar els nostres drets i conquestes de molts anys enrere. I unes "tisorades" que lluny de generar ocupació i confiança, solament beneficien als que menys estan sofrint aquesta crisi i en definitiva els causants de la mateixa.

No sabem encara quin rumb, davant el nou panorama polític, prendran les empreses ferroviàries, encara que veient el que hi ha, poques alegries esperem. Tampoc sabem si queda per moure algun que altra butaca de la Direcció, acostumats a improvisacions, falta d'encert i falta de voluntat per a solucionar els conflictes, qualsevol cosa és possible.

De qualsevol forma, ja siguin altres o els mateixos interlocutors, el nostre missatge segueix sent igual de rotund que des del primer dia, més encara quan no han cessat els atacs tant a la nostra activitat, amb la contínua externalització de càrregues de treball, com als nostres ingressos, que any rere any veiem com disminuïxen.

Hem deixat clar per part de CGT que no anem a tolerar cap separació de la nostra activitat dels treballadors en diferents empreses, que es perdi sense justificar cap lloc de treball per molt que ho intentin disfressar o que seguim amb la sagnia de perduda d'ingressos. Aquí està el treball que estem desenvolupant per a impedir la nostra desaparició de les estacions de Barcelona Passeig de Gracia i Barcelona Terme, la total oposició del transvasament del canal de venda a Renfe sense clarificar la situació dels treballadors i el seguiment continuat de l'actualització i correcte abonament de les primes d'estacions.

Per a nosaltres és irrenunciable, per si alguns ho posen en dubte, el nostre propòsit d'arribar a acords sobre les nostres reivindicacions. Perquè sense això, seguirà obert el conflicte cridant a noves mobilitzacions a tots com fins a ara. Estem farts de ser ignorats per l'empresa, de veure com es juga amb els nostres llocs de treball i amb el nostre futur, veient com s'externalitzen càrregues de treball, ja sigui en el propi canal de venda, pàrquings, consignes, informació i atenció al client(...).

La nostra resposta seguirà sent la mobilització que alguns caps, irresponsablement, tenen assumida sense buscar solucions, esperem que els que hagin de venir aportin voluntats diferents. Recordar-los les nostres reivindicacions, garanties de futur sense mobilitats forçoses, menyscapte de diners, turnicitat i treballs en festius, així i un sistema de primes millorat. Són aspiracions que necessitem obtinguin una resposta satisfactòria per a tots.

Les polítiques de retallada, desinversions i precarització solament generaran mes pobresa, menys oportunitats per a tots. Donar suport les mobilitzacions, apostar per la lluita constant, i no donar per perduda cap lluita pot ser l'inici de la reconquesta del que duem perdut en els últims temps i que els governants es pensin mantenir l'assetjament i persecució dels treballadors que portem patint durant aquests temps.

La lluita que es perd és aquella que no es comença.

No a la reforma Laboral!

CGT presenta denúncia contra Ficosa Electronics per l'ERO de Suspensió Temporal presentat per l'empresa

Secció Sindical CGT
Ficosa Electronics

El passat dia 12 d'abril va tenir lloc en el Departament d'Empresa i Ocupació de Barcelona l'acte de conciliació previ en el procés de CONFLICTE COL•LECTIU interposat per la Secció Sindical de CGT a Ficosa Electronics per l'ERO de Suspensió Temporal que té presentat l'empresa i que va concloure amb un ACTA DE NO ACORD al persistir l'Empresa en la seva actitud de no retirar l'ERO. Es tracta d'un tràmit burocràtic que s'ha de complir abans del judici, pel que la denúncia segueix el seu curs fins que es porti a terme la citació en el Jutjat Social de Terrassa.

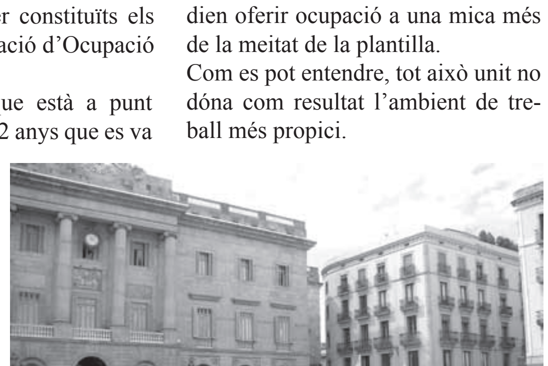
Volem recordar que aquest fet ve precedit d'una denúncia interposada per la Secció Sindical de CGT a Ficosa Electronics el passat dia 28 de Març per entendre que aquest ERO presentat no només manca de fonaments, sinó que a més pot ser fraudulent.

El passat mes de Desembre l'empresa va comunicar que el volia presentar, però després d'arribar a un acord amb el comitè que va ser confirmat per la plantilla, es va donar per retirat. En aquest acord la plantilla renunciava a més de 2 punts de pujada per al 2011 i part de la pujada del 2012, pactava una borsa de 64 hores més 2 dies de calendari a lliure disposició de l'empresa i s'obria un període de baixes incentivades.

Han passat escassament 3 mesos i l'empresa ho torna a presentar, ho posa per causes econòmiques a pesar de no presentar comptes ni balanços de l'any passat, simplement ho fa fent referència als articles de premsa que auguren uns dolents resultats per al futur del sector de l'automòbil. No contenta amb això, demana als treballadors que vinguin a recuperar hores de la borsa pactada i fins i tot no deixa que alguns treballadors s'acullin a les baixes incentivades.

En resum, d'una banda presenta un ERO de Suspensió perquè assegura no tenir càrrega de treball per a la plantilla i paral•lelament imposa mesures per a tot el contrari, creiem que aquí el que hi ha és un clar exemple d'un frau de llei i una mostra del gran buit que deixa la nova legislació perquè les empreses puguin usurpar diners públics com una font més d'ingressos degradant la naturalesa per a la qual van ser constituïts els Expedients de Regulació d'Ocupació de Suspensió.

A això cal afegir que està a punt d'expirar el pacte de 2 anys que es va signar entre Sony, Ficosa i el comitè d'empresa. En ell es recollia que, a l'octubre de 2012, Ficosa anunciaria per a quins treballadors no tenia càrregues de treball perquè aquests poguessin acollir-se a una indemnització de 45 dies per any per abandonar l'empresa i fa poc van comunicar a la plantilla que de moment només podien oferir ocupació a una mica més de la meitat de la plantilla.

Com es pot entendre, tot això unit no dóna com resultat l'ambient de treball més propici.

> EINES DE DEFENSA JURÍDICA

La fi del dret a la salut

Blanca Rivas, Secretaria Jurídica CGT Catalunya

El passat dimarts 24 d'abril ens despertàvem amb la noticia de la públicació i aprovació d'un nou Reial Decret-Llei per la via de la urgència. El Reial Decret-Llei 16/2012, de 20 d'abril, de Mesures Urgents per garantir la sostenibilitat del Sistema Nacional de Salut i millorar la qualitat i seguretat de les seves prestacions. Aquest nou reial decret, fet d'amagat i imposat sense cap tipus de consens, preveu tot un plec de mesures que acaben definitivament amb la idea del dret a la salut com un dret públic i universal. Fins ara tampoc podíem afirmar que això fos així, però la línia i el fons havien d'anar caminant en aquesta direcció. Amb la nova regulació, com ha passat amb tantes d'altres, com la tant denunciada reforma laboral, involucionem en drets adquirits i caminem cap a una societat que vulnera i no cobreix els drets més fonamentals.

Però que diu realment aquest Reial Decret-Llei?

Sota la idea de l'optimització dels recursos sanitaris, l'adeqüació a un nou model necessari, la millor redistribució dels recursos, la gestió central per equiparar tots els territoris o els canvis per trencar amb un sistema deficitari s'amaga el que alguns anomenen co-pagament i altres repagament o, senzillament, la privatització.

Intentarem explicar algunes de les mesures. En primer lloc, sembla ser, que hi ha un intent per clarificar en quins termes i condicions es farà la cobertura sanitària. Això, d'una banda, el que fa és restringir serveis que fins ara eren donats de manera gratuïta i per l'altra banda, genera inseguretat. Diem aixo últim perquè està regulat en termes interpretables que comporten una gran inseguretat. Per exemple, i com a cas molt clar, és el "pagament del transport sanitari no urgent". El concepte "no urgent" pot donar lloc a situacions i interpretacions molt diferents i discriminatòries ja que no s'estableix un catàleg de serveis. Està clar que si es truca a una ambulància perquè un persona no està bé, es truca perquè la cosa és urgent o perquè es considera urgent i no és té accés a mitjans per dur a terme el transport. Però clar les persones en aquestes situacions, pel desconeixement, tenim por i per precaució truquem. Qui determinarà quina és la urgència i si allò ho és? S'haurà de pensar, davant d'una situació de tensió, quin és el grau d'urgència? O potser la nova regulació no vol dir això?.

Altres apunten, que la nova regulació en aquest aspecte, també pot tenir interpretacions que poden comportar que persones que necessitin una atenció la deixin de rebre. Per exemple, una persona d'edat avançada que era portada periòdicament, en ambulància, perquè no té un altre mitja, per anar a fer diàlisi. La urgència no és immediata però és evident que existeix. Si no fa diàlisi, finalment, haurà de venir l'ambulància per via d'urgència o ens es donarà una situació més greu. En el mateix sentit, també ens trobem que la norma diu que dins dels serveis comuns no hi seran "aquelles tècniques, tecnologies i procediments que no tinguin suficientment provada la seva contribució eficaç a la prevenció, diagnòstic, tractament, rehabilitació i cura de les malalties, conservació o millora de l'esperança de vida, autonomia i eliminació i disminució del dolor i patiment". Què és el que realment vol dir això?.

Entenem, així, que en aquest primer sentit ens trobarem en situacions que no afavoreixen, per a res, una millora dels recursos i una eficàcia i eficiència sinó que generen una situació de gran incertesa. I, evidentment, pretenen, sense dir-ho, fer una gran retallada dels serveis i començar a pagar el que fins ara no tenia cost.

En segon lloc, serveis que fins ara eren gratuïts passaran a ser de pagament. Per exemple, les protesis ambulatòries, part dels productes dietètics, els fàrmacs per símptomes menors, … Alguns dels serveis seran directament de pagament i altres es farà el pagament per un sistema progressiu. El Real Decret-Llei però tampoc ens ho defineix amb claredat. És incomprensible que s'hagin de pagar les crosses, les cadires de rodes o les protesis mamàries, per exemple, però més que s'estableixi un sistema de pagament progressiu que és certament injust.

És cert, que pensem que després de l'assistència sanitària pública i universal, que seria l'ideal en la societat cap a la que nosaltres caminem, podríem arribar a defensar un sistema progressiu. Un sistema en que paga més qui més té. O paga qui més té i qui no té no paga. En aquest cas, el Reial Decret-Llei preveu per exemple que les persones amb una renda igual o superior als 100.000 euros es facin càrrec només d'un 60% del preu dels medicaments amb un límit de 60 euros mensals, d'un 50% del seu preu per les persones que percebin entre els 18.000 i els 100.000 euros amb un límit de 18 euros mensuals, un 40% per les rendes inferiors a 18.000 euros i els pensionistes, amb una renda inferior als 18.000 euros, hauran de pagar un 10% amb un màxim de 8 euros mensuals.

I quin sentit té això? Com les rendes superiors a 100.000 euros poden tenir subvencionada la sanitat pública mentre persones que perceben quantitats inferiors a 18.000 euros o pensionistes han d'assumir despeses? Com persones que paguen una sanitat privada, perquè poden, van al sistema públic només per obtenir fàrmacs més econòmics i per fer-se les operacions de més despesa?

I pels més dèbils sempre pitjor ...

Doncs d'una banda, aquí hi inclouríem les persones immigrades. Ja hem vist que les polítiques tendeixen a suprimir els drets de les persones immigrades i augmentar el seu control perquè ara, com deien en un article anterior, ja no necessitem mà d'obra barata i, per tant, ja no són benvingudes. Així, endurint les lleis d'estrangeria i les condicions de regularització, augmentant la repressió i les situacions d'il·legalitat dels Centres d'Internament, discriminant en control com el cas de les prestacions d'atur, … a tot això s'hi ha de sumar una restricció de drets. Fins ara, les persones immigrades podrien arribar a ser de quatre categories diferents. Les que no estaven empadronades, que no arribaven a la categoria de persones, ja no tenien cap dret, ni tan sols la sanitat pública. Les persones empadronades que tenien garantits els drets fonamentals i universals, podríem dir que es poden equiparar a la categoria d'ésser humà. Les persones regulartizades que tenien drets però no tots (exemple, el dret de vot només en les municipals depenent del seu lloc d'origen). Les persones immigrades que han aconseguit la nacionalitat, aquestes tenen els mateixos drets però, no ens enganyem, no són "d'aquí".

Doncs ara això ha canviat. S'ha d'acabar amb l'ús fraudulent de la sanitat pública, diuen algunes. Una persona immigrada, que arriba aquí de nou, o una persona immigrada que porta aquí 3 anys o més, o una persona immigrada que ha estat regular durant 15 anys però ha perdut els seus papers perquè ara no té feina … no tindrà assistència sanitària!. Això és injustificable. La sanitat i el dret a la salut són una qüestió de drets humans. El nou Reial Decret-Llei fa que sinó ets regular, és a dir, sinó tens feina i no cotitzes ara, no tindràs dret a la sanitat, en resum, no tindràs la categoria d'ésser humà.

I de l'altra banda, les persones amb menys recursos. Aturades, pensionistes, joves que no hagin cotitzat, dones separades sense cotitzar,… Per qui no té recursos econòmics, no té feina perquè no n'hi ha o té unes percepcions que no arriben al mínim per poder viure una vida digna i amb condicions el sistema sanitari també tindrà noves dificultats.

La sanitat i la salut, per aquestes persones i per totes, ha de ser gratuïtat i universal. No podem permetre, que persones que han treballat i cotitzat tota la vida, o durant molts anys, dones que s'han quedat a casa i han aconseguit tirar endavant famílies i, en realitat, "un país" ara visquin en situacions deplorables i passin patiments per no poder accedir o costejar algunes de les seves necessitats sanitàries.

Més enllà de cada detall de la llei, la idea genèrica és clara: tenir cada dia menys serveis i pagar pels pocs que hi haurà.

I tot això sense consultar als professionals de la salut ni les usuàries. Perquè segur que hi ha moltes altres idees que podrien portar a la racionalització, optimizació de recursos, millora de l'atenció, … que no van en el sentit d'aquesta nova regulació.

Tema del mes

Empreses i bancs han guanyat 230.000 milions des de l'esclat de la crisi financera

David Fernàndez

Un altre cop i gairebé igual. El cinquè any consecutiu de crisi socioeconòmica, els resultats de la gran banca i les grans empreses espanyoles va tornar a cloure amb beneficis milionaris. Enmig d'un context de fortes retallades socials –les pitjors des del final de la dictadura–, de destrucció d'ocupació i de serveis públics, de precarització de les condicions de treball i de creixement de la pobresa, les grans empreses i els bancs agrupats a l'índex borsari Ibex 35 van tancar el 2011 amb 33.696 milions d'euros en beneficis nets. Des de 2007, any que va arrencar la crisi, aquestes trenta-cinc empreses ja porten acumulats 229.141 milions d'euros en guanys: 125 milions d'euros al dia. Cinc milions l'hora. 87.188 euros el minut. Crònica del cop d'estat financer que ens atenalla, la xifra representa quatre cops i mig el volum de les retallades aprovades per Rodríguez Zapatero per al període 2010-2013 per un volum total de 50.000 milions d'euros. També es poden comparar els beneficis obtinguts per les grans empreses els darrers anys amb la xifra que manega Mariano Rajoy per a les retallades que aplicarà el PP un cop passades les eleccions autonòmiques andaluses, que vorejaran els 40.000 milions d'euros. En total, 90.000 milions en retallades aplicades pel PSOE i el PP, que contrasten amb els 230.000 milions de beneficis nets de les grans corporacions.

La banca torna a guanyar

Durant 2011, els cinc principals bancs espanyols van obtenir un benefici net conjunt de 10.197 milions d'euros, un 32% menys respecte el 2010: Santander (5.351milions), BBVA (3.003 milions), CaixaBank (1.053 milions), Bankia (309 milions) i Banco Popular (479 milions). La xifra podria ser més elevada, donat que aquestes cinc entitats van destinar 5.800 milions d'euros addicionals en dotacions extres per a provisions i sanejaments vinculats a la bombolla immobiliària. Cal assenyalar, també, lògica neocolonial, que el 51% del benefici del Santander es va obtenir de l'activitat a l'Amèrica Llatina. I cal apuntar que, des que va començar la crisi, els grans bancs espanyols ja s'han embutxacat 76.000 milions d'euros en beneficis nets. Santander i BBVA són la segona i la tercera empresa espanyola que van obtenir més beneficis l'any passat

Les grans empreses, també

Una evolució semblant a la que han experimentat les 35 grans empreses espanyoles –inclosos els cincs grans bancs– que conformen l'Ibex35. El resultat net conjunt durant el 2011 és de 33.696 milions d'euros, amb un retrocés del 33,99% respecte el 2010. Les empreses –sense incloure els bancs– que han registrat més guanys han estat Telefónica (5.402 milions), seguida per les elèctriques Iberdrola (2.804 milions) i Endesa (2.212 milions), Repsol (2.193), la siderúrgica Arcelor Mittal (1.627 milions), Gas Natural (1.325 milions), Inditex (1.302 milions) o Ferrovial (1.268 milions).

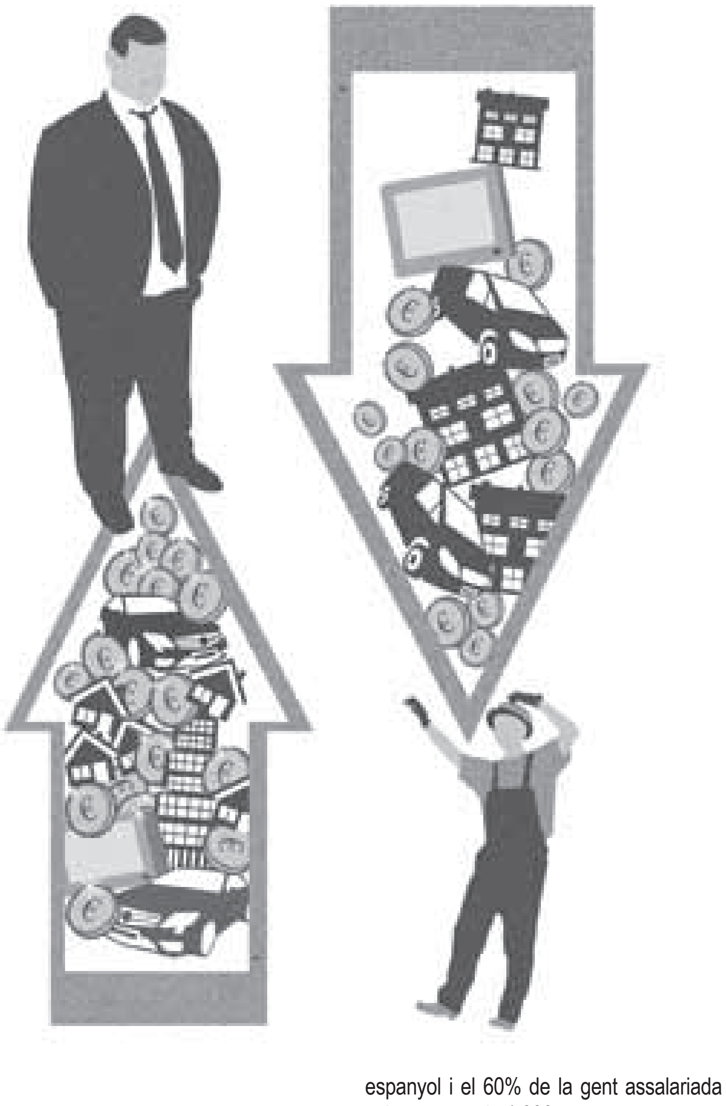
En canvi, pel que fa a la borsa espanyola, l'any 2011 va obtenir millors resultats. L'any passat, les empreses cotitzades van repartir 28.213 milions d'euros entre els accionistes, un 16% d'increment respecte l'any 2010. Cal recordar, a més, que un 70% d'aquestes empreses operen a paradisos fiscals i disposen de 108 societats mercantils en territoris offshore, fora de control. Encapçala aquest rànquing el Banco Santander, amb 33 filials a paradisos fiscals, i l'empresa Repsol, amb tretze filials, dotze de les quals a les Illes Caiman.

Entre fraus i rescats

A aquestes xifres, caldria afegir-hi, també, el que aporten les finances públiques per al rescat de les entitats financeres. El cost del rescat bancari ha estat xifrat, oficialment, en 7.551 milions, segons dades recents del governador del Banc d'Espanya. La xifra només remet a les quantitats aportades per salvar quatre entitats intervingudes (CAM, CCLM, CajaSur i Banco de València) des que va arrencar la crisi. Però aquesta xifra no té en compte les ajudes del Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB) i el Fons d'Adquisició d'Actius Financers. En total, s'han atorgat 19.885 milions, com a préstecs, en suport a la liquiditat de les entitats i 17.737 milions per dotar-les de recursos propis. En total, 37.632 milions, teòricament recuperables. Teòricament. La lletra petita de la compra de la CAM pel Banc Sabadell va aparellada amb un acord que estableix que l'Estat aporta el 80% de les pèrdues de la CAM durant els primers anys. Els altres costos directes derivats del rescat són l'encariment del deute públic espanyol, que abonarà 15.000 milions d'euros als taurons financers, en interessos, els propers cinc anys.

A aquesta comptabilitat tafurera, cal sumar-hi la recent denúncia dels tècnics del Ministeri d'Hisenda (Gestha). El desembre passat van alertar que el 88,4% del frau fiscal de 2011 quedaria impune i es deixarien d'ingressar prop de 80.000 milions d'euros. Gestha recordava que el 71% d'aquesta evasió la protagonitzaven les grans fortunes i les grans empreses espanyoles. Grans fortunes que, durant l'any 2011, van augmentar el seu patrimoni un 6% i van guanyar 2.150 milions d'euros més, cosa que fa que disposin d'una riquesa valorada en 37.700 milions d'euros. Una dotzena de multimilionàries que conformen l'extrema riquesa espanyola, encapçalada per Amancio Ortega (propietari d'Inditex i 2.731 milions d'euros més ric que l'any anterior), el banquer Emilio Botín, la família Entrecanales, la família Del Pino (Ferrovial) o les germanes Koplowitz (FCC). Acompanyats per les principals accionistes de la constructora ACS (els banquers March, els Albertos–Alberto Cortina i Alberto Alcocer– i Florentino Pérez) o Manuel Jové, fundador de la immobiliària Fadesa. Tots ells, segons el clausurat diari Público, atresoren gairebé la quantia de les pitjors retallades socials que s'han viscut des del final de la dictadura. 37.000 contra 50.000 milions. Dotze persones multimilionàries contra la majoria social. Una lògica aclaparadora esclafant d'un infinitíssim decimal contra el 99%.

I si tornen el que han robat?

Aquestes xifres remeten només al període de crisi i d'esclat de la bombolla immobiliària i del tsunami urbanitzador que va caracteritzar el darrer cicle expansiu de l'economia espanyola. Però, s'ha parlat poc o gens de tot el que s'ha guanyat durant la bonança econòmica de la fal•lera constructora. Milions i milions d'euros que van ser transferits des de les capes populars i les classes mitjanes als grans operadors del negoci immobiliari. El 10 de juny de 2004, el Banc d'Espanya ja alertava de les xifres de l'especulació immobiliària: la sobrevaloració de l'habitatge oscil•lava entre un 24% i un 35%. Una xifra que, només sis dies després, The Economist elevava al 50%. Entre el 1983 i el 2007, el preu mitjà del metre quadrat d'habitatge nou a l'Estat espanyol va passar de 250 euros a gairebé 3.000 euros. El 2007, tot just abans de la crisi, encara es projectaven un milió i mig d'habitatges nous a l'Estat espanyol i 300 camps de golf. Aquell any, el 43% de la renda familiar mensual disponible anava destinada a l'habitatge, una transfusió permanent de riquesa de baix a dalt a través de l'especulació sobre el dret social fonamental a l'habitatge. Avui, hi ha gairebé sis milions de pisos buits a l'Estat espanyol i el 60% de la gent assalariada cobra menys de 1.000 euros.

Radiografia del frau i l'atracament a plena llum del dia. Sia com sia, el cinquè any de la crisi i a les portes d'una nova vaga general, la comptabilitat esclareix que, si sumem els beneficis empresarials i bancaris dels darrers cinc anys, el cost parcial del rescat bancari, el volum de frau fiscal durant 2007-2011, els interessos del deute i el patrimoni de dotze famílies multimilionàries, arribem a la xifra de 558.000 milions d'euros. Només amb menys del 10% d'aquesta quantitat, n'hi hauria prou per evitar i revertir els 50.000 milions d'euros de les retallades aprovades per Rodríguez Zapatero que hi ha en vigor.

Metàfora del frau, el 2005, davant uns beneficis històrics estratosfèrics, Emilio Botín afirmava: "El nostre límit és el cel". Si el seu límit és un cel hipotecat, que el nostre sigui la pròpia paciència arran de terra. Contra l'estafa que la crisi la pagui qui no l'ha provocada, contra la doctrina del xoc que pretén presentar-ho com a inevitable i contra la cultura de la por aplicada per imposar cada contrareforma, concorre i arriba la propera vaga general. Aixoplugada en la proclama universal de la Junta Tuitiva de La Paz (Bolívia), emesa el llunyà 1809: "Estem guardant un silenci força semblant a l'estupidesa".

** Article publicat al setmanari Directa*

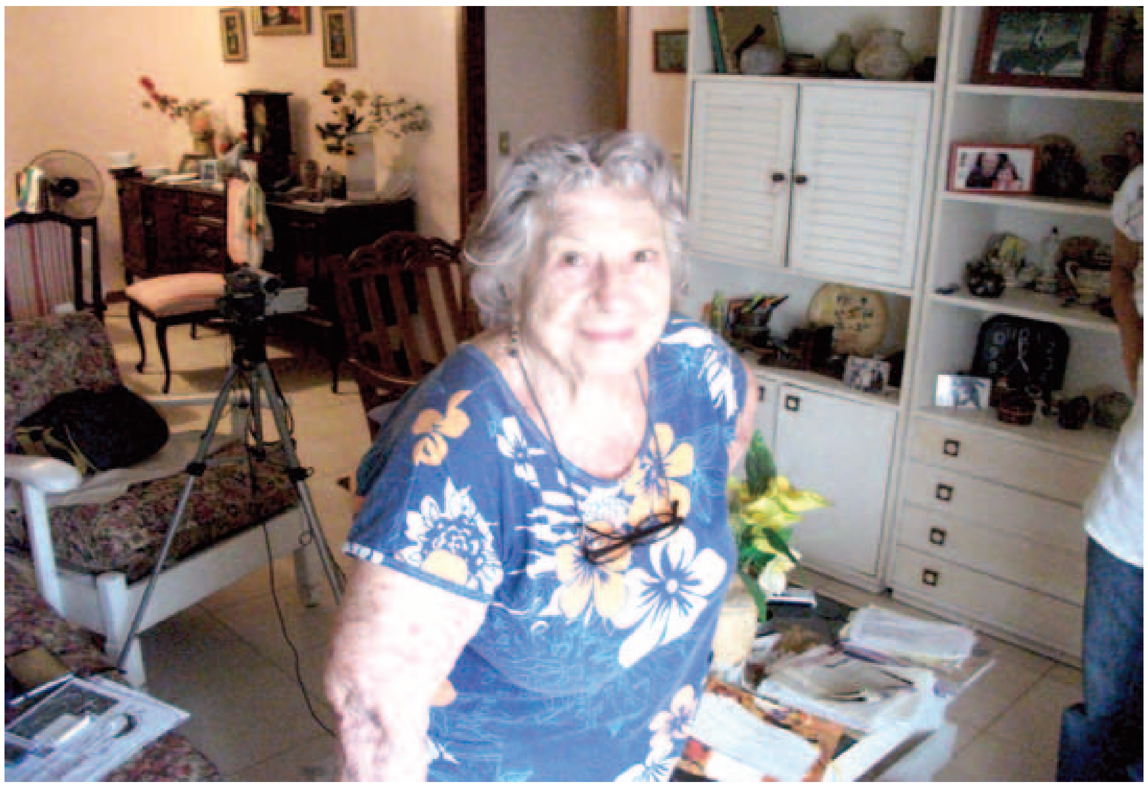
Parlem

Concha Liaño, impulsora de l'organit

"Les nostres idees són les que

Carolina Corao Hernández i Josep Cara Rincón. Caracas, novembre de 2011

Estem al centre històric de Caracas, a un onzè pis. Ens ha costat una mica trobar la casa de la Conchi. Està contenta per la visita i és mostra encantadora. Tot i avisar-nos que no té un bon dia. Té noranta-cinc anys, una gran vitalitat i el cap clar com una joveneta. Tanmateix l'edat no perdona i la vista i l'oïda li comencen a fallar. Ja no pot llegir. Passem el dia amb ella, entrevista, dinar, xerrera, entrevista , etc.

- Una de les coses que m'ha cridat l'atenció del llibre de l'Eulàlia Vega* és que dius que ja erets anarquista abans de posar-te en contacte amb els anarquistes.

- Jo em considero una persona privilegiada. I els meus petits companys, que tenien la meva edat, també eren uns privilegiats. Jo tinc la història d'un gran magnat, senador i conseller de presidents, que li va sortir un càncer en el cervell, i els dos anys que va estar en tractament abans de morir-se, treu la conclusió d'allò que és el veritable sentit de la vida: sentir-se útil, sentir-se solidari, tenir vocació de servei cap als altres.

- Això és el que senties quan vas entrar a l'Ateneu del Clot?

- Aquesta va ser la meva salvació trobar-los, perquè jo estava perduda amb totes aquestes idees que tenia. Lluitant contra tot. Semblava una boja. Estava contra la família, als tretze o catorze anys. Era molt religiosa i vaig perdre a Déu. Semblava una mena de boja.

- Quina edat dius que teníeu?

- Catorze o quinze anys. Haver comprés quin era el veritable sentit de la vida. Era molt bonic.

- Quines activitats portàveu a terme?

- Teníem un ateneu al Clot i jo quan estava amb tota aquesta violència, perquè no era rebel•lia, era fúria el que jo tenia. Ràbia contra la meva cosina que es volia tallar els cabells i el marit no la deixava. Era horrible com es vivia. Vostès no tenen ni idea.

Els meus companys que tractaven d'organitzar els sindicats dins de la presó... no noi ... era bell, era molt bell. Quina sort que vaig viure tot això! Vostès no tenen aquesta sort. Les idees, les nostres idees, en realitat són les que han de salvar la humanitat en el futur. Els teus néts o potser els teus rebesnéts ho veuran. Tu no.

- En l'ateneu eres de les Joventuts Llibertàries?

- Sí, quan jo estava amb aquesta revolució interior, tres nois em van dir: «Véns amb nosaltres?» I em van portar a l'ateneu. Caram! Pensaven ben igual que pensava jo. No em feien gaire cas. Teníem moltes activitats enllà. Molta gent. Hi havia un sord mut i un mut. Hi havia grups de Joventuts Llibertàries en totes les barriades. Tots els diumenges ens reuníem a Masnou. Allà hi havia una gentada enorme. Era bellíssim.

- Com es deia el teu grup?

- «Sol i Vida». L'altre era «Terra i Llibertat». Ja no me'n recordo, però ens reuníem tots.

- El teu pare escrivia a la Soli?

- El meu pare era una persona molt inquieta. Aquesta inquietud social meva l'he heretat jo d'ell. Són els gens del meu pare. I escric, escric bastant bé segons diuen. Però jo no sabia que ell escrivia a la Soli, van ser els meus companys de l'ateneu els que m'ho van dir. Llavors van començar a fer-me una mica de cas. La seva columna era «Aguas Fuertes» i signava amb el nom d'Hermes. Tu saps qui era Hermes?

- Sí

- Qui era?

- El missatger, de la mitologia grega...

- Ah, sí. En una enciclopèdia deien que era un bandit, però no... era un iniciat. Has llegit alguna cosa de doctrines esotèriques?

- No

- Els anarquistes es van quedar només amb la batalleta. Doncs jo me les he llegit totes les doctrines esotèriques. Hi havia gent que sí, que eren maçons... El meu pare era maçó. Tu saps amb qui el comparo jo? Saps qui va ser Rousseau? Bé, el meu pare era una paròdia d'ell. Els meus companys em van dir: «el teu pare escriu per nosaltres». Els meus pares estaven separats. Hi va haver una temporada que el meu pare, un cop per setmana, ens venia a veure i li donàvem una volta a la poma. El meu germà, el que em segueix a mi, que ja s'ha mort, el meu pare, i jo l'altre costat.

El meu germà deia: «d'aquesta setmana no te n'escapes». Anàvem així, s'acostava: «papa tu saps que tu filla...» «papa, tu saps que la teva filla» i jo pensava: bé, si la meva mare em dóna amb la sabatilla, aquest em mata quan s'assabenti. Total, deixava anar una tonteria «ha dit no sé què, ha dit no sé quant» i passava. Van ser moltes les setmanes que em va carregar la vida. I jo amb aquesta por. Llavors, un cop em diu: «Mira papa la teva filla s'ajunta amb els anarquistes?» Ah! I a mi em va gelar la sang. I continuem caminant. I ell va dir: «Ah, sí?» No va dir res. Ell escrivia a la Soli. Ell no sabia que jo anava a l'ateneu i jo no sabia que ell escrivia a la Soli. Mai no m'havia parlat de res. El meu germà li diu: «m'has sentit pare?» «Sí, t'he sentit» «I tu saps qui són els anarquistes? —li va preguntar el meu germà—», «No Qui són?» «Aquells que tenen pistoles i llancen bombes», «Sí?» i continuem parlant i no va passar res. I ja em va alliberar. Jo tampoc sabia que ell escrivia a la Soli. Llavors una nit me'l trobo al carrer quan jo venia del Clot i em diu: «t'acompanyo a casa, d'on véns?», «Vinc del Clot». Per descomptat la meva mare era a la porta amb l'espardenya. Això no fallava. I li va dir: «emporta-te-la, no la vull aquí. Cada nit ve a aquestes hores». I ell va dir: «Doncs deixa-que vingui a l'hora que vulgui, dóna-li tota la llibertat que vulgui, deixa-la tranquil•la, que ella és més intel•ligent que tu i que jo» i resulta que el meu germanet em va alliberar, perquè ja podia de totes totes fer el que volia... tinc una joventut molt bonica però una vellesa terrible.

- A l'ateneu, en el tema de les dones i els homes, quan eren companyes o germanes...

- No, érem tot famílies, anàvem tots famílies. Quan ens reuníem al Clot eren militants amb les seves famílies, amb els seus nens i tot. Era molt bonic. En un lloc es posaven a parlar de política un grup, en un altre lloc parlaven de poesia o de literatura, perquè hi havia gent il•lustrada també. Era molt simpàtic. Érem molts, érem tot un tren que s'omplia.

A l'ateneu vaig conèixer la meva amiga Soledad. Anàvem moltes noies a l'ateneu. La meva companya d'armes. Era molt bella. Érem molt inquietes. Mujeres Libres va tenir molta vigència a Espanya. A Catalunya. I t'ho dic clarament, encara que em tractin d'immodesta, perquè hi érem la Soledad i jo. Jo organitzant la regió i ella organitzant des de Barcelona. Tot el que es va fer, les promotores érem nosaltres que teníem vint anys. Ella i jo. És clar, érem dirigides per Lucía Sánchez Saornil i per Mercedes Comaposada, i també amb la participació d'Amparo Poch Gascón.

- El fet que fóssiu dones, també podia implicar que hagués certa subordinació O no?

- Els companys, molt anarquistes, però respecte a la dona igual de masclistes que la resta. Ells no acceptaven però nosaltres els vam sacsejar.

Jo formava part de l'ateneu i no em feien gaire cas, però jo era una esponja. Fixa't tu, era tan jove que no tenia cap criteri de res. En aquella època a la Plaça Catalunya es reunien grups de diferents tendències ideològiques. Les nostres també, i discutien. Tu no ho sabies això? Era molt graciós. Es reunien grups d'Esquerra, de totes les tendències i discutien. Jo m'apropava a tots i tots em convencien. Em posava a escoltar a un i em convencia, anava a l'altre i em convencia, Quin criteri tenia jo? Hi havia un costum molt arrelat de reunir-se allà. Després a ballar les sardanes. Franco les va prohibir. Quan va arribar Franco no es va perdre el costum però. Es van continuar reunint. Es discutia de boxa i de toros, però van seguir reunint-se. Què còmic no? Tenien el costum de reunir-se.

- L'organització específicament de dones? La primera va ser l'Organització Cultura Femenina de Barcelona?

- Sóc jo qui la vaig organitzar. Érem vuit i jo era la més jove. Jo tenia 17 anys. Formem un grupet que anomenem agrupació cultural femenina. I no trobàvem què fer. No teníem poder de convocatòria. Jo era la que més anava... però no teníem poder de convocatòria. Vam donar un míting i els companys nostres no ens feien ni cas. Ja llavors abans de la guerra no ens feien cas. Bé, durant la guerra també ens van voler ignorar.

- He llegit que amb la revolució vas ser tu la primera que va entrar a la casa Cambó.

- Ah! Els anarquistes em deuen la possessió de... sí. Estàvem fent barricades. Aquestes llambordes quant pesen noi. I no teníem armes. Estàvem aixecant una barricada i no teníem armes i sabíem que per allà venien piquets armats. Llavors jo veig la casa de Cambó i jo dic: «bé, podem pujar llambordes cap allà» Però quina tonteria! Ai, però què bestiesa! Pujar llambordes per tirar-les quan tenien pistoles i estaven lluny. Va ser molt graciós. Llavors jo em vaig separar del grup, que estava com a vint metres i vaig arribar allà. Vaig tocar la porta amb un pestal, va sortir un pagès. I li dic «obriu la porta», «no perquè està molt net». Era bellíssim, allò era bellíssim. El terra blanc de marbre, l'escala, etc.

Em diu: «No, t'obriré, acabo de netejar. Si t'obro m'embrutaràs tot i vindran els senyors». Jo li dic «els senyors no vindran», «però no et obro» i li dic «si no m'obres amb aquesta pistoleta —una 6-7-5—, rebentaré el pany i entraré. Llavors em va obrir. Vaig pujar. Vaig anar a on els meus companys i els vaig dir: «veniu, que he obert una casa. Jo no sabia ni de qui era. Des dels balcons d'allà podem defensar-nos. D'aquí no, ens massacraran.

Llavors van venir tots els meus companys

amb...

tzació anarcofeminista Mujeres Libres

e han de salvar la humanitat”

i vam prendre possessió de l'edifici. Era molt bonic perquè els primers dies les Joventuts Llibertàries vam prendre el primer pis. Una oficina i després al dia ja següent van començar a venir. Era molt bonic, perquè hi havia una olla de fang i venien els nois i van dir: «tu et quedes aquí d'enllaç» i marxaven i jo em quedava allà. Eren els primers dies, el 27, 28 i 29 de juliol. Jo em quedava allà. Mira quina puresa. Nois de les joventuts llibertàries venien a portar-me joies que havien requisat i jo les ficava en una olleta de fang que hi havia allà. Te n'adones? Després quan vaig marxar aquí va quedar l'olleta On haurà anat a parar aquest tresor?, Però tu veus què puresa la dels nois? Era molt bonic. Estic molt contenta d'haver viscut tot això.

- Et volia preguntar sobre les unions i l'amor lliure. S'ha parlat bastant d'una banda de les unions lliures i d'altra banda de l'amor lliure.
- Mira, això de l'amor lliure... nosaltres consideràvem que l'amor lliure era que s'unissin les persones sense signar papers. Res d'anar a dormir per gust. Aquesta no era la interpretació de les joventuts llibertàries de l'amor lliure. Érem més puritans que els altres.

- Tu vas ser la secretària de la regional de dones lliures.
- Bé clar, quan vaig tenir organitzada tota la regió. Que bo, vam decidir fer un comitè regional en regla. Quina edat tenia jo, vint anys. Era molt intel•ligent saps? I escrivia molt bé. I escrivia molt bé, era l'única que sabia escriure. Gràcies als gens del meu pare.
- Quines van ser les principals activitats de les agrupacions de Mujeres Libres?
- Hi havia classes de puericultura, infermeria, secretariat, tall i confecció. Soledad buscava els diners per als professors.

- Eren moltes agrupacions, a molts pobles?
- Sí, jo escrivia als grups de les joventuts llibertàries i ells envieven els estatuts. No teníem cap organització, teníem tot just els estatuts d'allò que volíem organitzar i acudien com mosques a una bresca.
Quan penso en això em sento tan contenta. Jo tinc una vida ara que és un desastre. Estic sola. Tots s'han mort perquè com jo he viscut tant, se m'han mort. Tu has escoltat parlar d'Antonia Fontanillas? És una molt bona amiga meva. L'altre dia em va enviar un disc amb cançons. Cantava molt bé ella.

- Quina era la teva feina doncs?
- Adoctrinar-les, despertar-les, sacsejar-les, res més. En molts pobles les noies de les joventuts llibertàries reunien a tot el poble, a les dones del poble que volien venir. A Reus recordo que una vegada va venir l'aviació a bombardejar, i havien moltes, moltes.

- A Manresa vas estar també?
- A Manresa, a Granollers. Ja no me'n recordo, els més importants. I jo anava pels meus propis mitjans. Anava en carros, en carros de burros, així.

- De fet vas participar en els alliberadors de prostitució durant la guerra.
- No van existir...

- Però campanya de propaganda...
- Sí, es va fer però no es van arribara fer. Això va ser una iniciativa del doctor Ibañez. Nosaltres ajudàvem però això va quedar en el paper.

- La revista Mujeres Libres tenia molta qualitat respecte a les altres de l'època.
- Mujeres Libres existeix encara gràcies a mi. Quan estaven entrant els feixistes per una punta, Lucía i Mercedes ja s'havien anat a França i qui es va quedar aquí vaig ser jo. Me'n vaig anar a parlar amb el Chena, el secretari de la FAI. Quan em va veure el Chena em diu: «Quina gràcia! Tu ets aquí? El teu Estat Major ja està a França, va marxar aquesta nit.» S'havien anat. Els havien dit que ja havien entrat els feixistes. Li dic «bé, jo també sóc Estat Major i estic aquí. Cal fer alguna cosa? »« No, no, ja poden agafar la carretera, el camí per França ».
Llavors vaig marxar on estaven les meves companyes de l'agrupació de les Corts «No hi ha res a fer, cal anar per França».
Quan vaig anar a París em vaig endur també el paquet enrotllat de Mujeres Libres. Per això existeix Mujeres Libres. Aquesta és una glòria que em càrrego jo. Llavors hi havia una companya, Renée Lamberet a França. Em van donar l'adreça i jo vaig anar a casa seu. Allà estava Mercedes, estaven diverses companyes. Mercedes, que jo era la seva mà dreta, era una dona molt culta i molt bona, quan em veu em diu: «Conchita, hem desaparegut, no queda rastre de nosaltres» jo dic «Jo tinc les revistes». Mira, aquesta dona que li dóna un atac dels salts que donava. «No, si havies de ser tu» elles s'havien escapat. «Me les has de deixar», «no, són meves, jo me les vaig portar», «I què en faràs tu amb elles noia?» I jo sé que són les meves perquè cal un número. Van sortir catorze i n'hi ha tretze. Per això jo sé que és l'únic que existeix sobre Mujeres Libres.

- En acabar la guerra, a l'exili, vas primer a França.
- Passem la frontera de les últimes.

- A França no va ser fàcil. Vas col•laborar amb la resistència contra els nazis i, per què marxes a Veneçuela?
- Ja havia nascut la meva filla, tenia cinc anys. T'explicaré. Quan vam arribar a França Soledad i jo com érem tan terriblement apassionades per les idees, per la lluita de Mujeres Libres, ens vam veure molt malament. A ella li van haver de donar electroshock i jo vaig intentar suïcidar-me. No assumíem la derrota. No la podíem assumir.

- Per això et vas animar a venir cap aquí?
- Llavors els companys em van arreglar tot perquè jo vingués. Al principi ens reuníem els companys, però ens vam dispersar, es van morir. Vaig perdre la connexió. Jo vinc a Veneçuela sense una professió. Sense res, amb una nena de cinc anys a la mà.

- Llavors no t'has mantingut en contacte amb moviments anarquistes o feministes?
- Vaig perdre el contacte amb tots.

- Vius a Veneçuela des del 1948. Com has vist el canvi des que vas arribar aquí, de la societat veneçolana i sobretot a la dona com l'has vist evolucionar en aquest país?
- Bé, ho repeteixo. Davant la dona veneçolana em trec el barret, Valen un imperi i Chávez ho ha comprès. Es fia més de les dones que dels homes. És la veritat. En llocs de molta responsabilitat ha posat a dones i això diu molt: no hi ha Mujeres Libres aquí per alliberar-les, però elles es van alliberar soles i han assolit unes posicions que això, quan jo vaig arribar aquí, eren utopies.

- Estàs a favor de Chávez?
- Estic completament d'acord amb el Procés.

- Però, com anarquista, no et crea rebuig com a president o com a militar? Com es porta això?
- No és Chávez qui ha creat tot això. Un líder no fa les circumstàncies, són les circumstàncies que fan al líder. I la providència ha volgut que en aquest moment sigui un Chávez, perquè Chávez està al servei d'un Procés. No és Chávez qui dirigeix, és el Procés, l'evolució en la qual vivim que ha escollit, que se serveix de Chávez. Això és el que jo penso. Ho fa força bé, tot i moltes equivocacions i malgrat moltes ficades de pota.
Una anarquista de cap a cap com jo, dóna suport a Chávez que és un autoritari.

- A Espanya has tornat cinc vegades m'has dit.
- Sí, precisament com som pocs els que quedem d'aquella epopeia que vam viure. Vam ser protagonistes. Molts grupets d'ara no volen que això s'esvaeixi en el no res. Als pocs que quedem, una mica protagonistes, ens espremen perquè els expliquem i això a mi em dona molta satisfacció. Tot i que no serveixo per aquestes coses em presto amb molt de gust, per dir el poc que sé.

** Eulàlia Vega: Pioneras y revolucionàrias. Icaria, Barcelona, 2011.*

Versió llarga de l'entrevista publicada a: El Pèsol Negre número 56.

> LES FRASES...

“Els companys, molt anarquistes, però respecte a la dona igual de masclistes que la resta. Ells no acceptaven però nosaltres els vam sacsejar.”

“Quan ens vam exiliar no assumíem la derrota. No la podíem assumir.”

Llibertat per a tres vaguistes del 29M. Laura segueix empresonada

L'Audiència de Barcelona ordena la llibertat sense fiança de tres vaguistes presos des del 29M

Jesús Rodríguez – Setmanari Directa

Tremenda bronca judicial entre l'Audiència de Barcelona i el jutjat d'instrucció 18 de la Ciutat de la Justícia. Un cop finalitzada la cimera del Banc Central Europea i, per tant, també les enormes pressions polítiques exercides des de la Fiscalia, el jutjat que va ordenar la presó preventiva per Javi, Isma i Dani ha protagonitzat una lamentable cursa a contrarellotge per intentar demostrar la seva bona praxis judicial.

A primera hora del matí del divendres 4 de maig, i quan ja s'havia filtrat que l'Audiència de Barcelona estava a punt de deixar en llibertat els tres vaguistes presos des del 29 de març, la jutgessa Carmen García ha redactat un auto de llibertat i l'ha filtrat a un diari per tal d'aconseguir que s'informés que ella havia estat l'artífex de l'alliberament.

La secció vuitena de l'Audiència de Barcelona, a la mateixa hora, segellava un auto de posada en llibertat molt més raonat, on es contradiuen alguns dels raonaments presumptament jurídics que Carmen Garcia ha esgrimit durant l'últim mes per tal de mantenir la presó preventiva. A més, l'òrgan provincial ordena la llibertat sense cap tipus de fiança i, per tant, deixa en paper mullat l'escrit de la senyora Garcia on es demanava el dipòsit d'entre 3.000 i 6.000 euros per cadascún dels presos.

Molts familiars i amics dels tres vaguistes s'han desplaçat fins a les presons de Can Brians i Quatre Camins per donar-los la benvinguda un cop han creuat els murs dels centres penitenciaris. L'hora exacte era una incògnita, però finalment van sortir tots tres a les set de la tarda. Abraçades, aplaudiments, llàgrimes i molta emoció durant la retrobada després de 34 dies d'empresonament.

En la ment de tothom, malgrat l'alegria del moment, també hi havia la Laura Gómez, secretària d'organització de la CGT, qui continúa empresonada a Wad-Ras (Poblenou). El jutjat d'instrucció 23, que en va ordenar l'empresonament, o l'Audiència de Barcelona també s'hauran de pronunciar els propers dies respecte la seva posada en llibertat.

CGT exigeix que també es deixi en llibertat a Laura Gómez

CGT Barcelona

Des de la CGT ens alegrem de la posada en llibertat sense fiança dels tres companys detinguts el 29-M, Dani, Isma i Xavier, el dia de la Vaga General.

Mai tenien que haver ingressar a la presó i passar el mes que han hagut de passar tancats.

La CGT considerem que s'ha de posar també en llibertat a Laura Gómez ja que tampoc existeix cap motiu perquè segueixi empresonada.

La CGT seguirem amb la nostra campanya de concentracions, mobilitzacions, i tots aquells actes que considerem que poden ajudar fins a aconseguir la seva posada en llibertat.

Mobilitzacions per la llibertat de les activistes empresonades

Redacció

La CGT de Barcelona va convocar una concentració el 26 d'abril per la tarda en protesta per l'empresonament de Laura Gómez, Secretària d'Organització de CGT Barcelona. Unes 200 persones van tallar la Via Laietana durant una estona per a exigir la seva llibertat. La reivindicació per la llibertat de la companya de CGT va estar molt present en les diverses manifestacions i actes del 1r de Maig organitzats per la CGT a diverses ciutats de Catalunya i també a la resta de l'Estat espanyol. La solidaritat s'ha anat estenent també amb concentracions solidàries específiques a nombroses ciutats, seguint la màxima de "si ens toquem a una, ens toquen a totes".

Prèviament a la detenció i empresonament de la Laura, s'haviem portat a terme diverses mobilitzacions per demanar la llibertat dels altres tres empresonats per participar en la vaga del 29M a Barcelona: Isma, Xavi i Dani.

Més de 2.000 persones es van manifestar el diumenge 22 d'abril a la tarda al centre de Barcelona per denunciar de nou l'empresonament dels tres manifestants de la passada vaga general. La manifestació, que anava envoltada per furgons policials a la part davantera i a la cua, enmig de la Via Laietana la capçalera va girar en direcció al Forat de la Vergonya, on es va fer lectura d'un manifest en homenatge a les víctimes del muntatge del cas 4F, per tot seguit continuar en direcció al passeig de Lluis Companys, on va finalitzar.

Més d'un miler de persones es van concentrar a la plaça de Catalunya de Barcelona el 14 d'abril en defensa dels drets i les llibertats civils, i per rebutjar les mesures d'enduriment del Codi Penal proposades pel ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz, i pel conseller d'Interior de la Generalitat, Felip Puig. L'acte havia estat convocat per la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB) i va rebre el suport de partits d'esquerres, sindicats i nombroses entitats civils.

Des de la FAVB denuncien que les mesures, proposades després dels aldarulls durant la vaga general del 29 de març, com la restricció dels drets de reunió, la detenció preventiva o l'extensió de la legislació antiterrorista als actes de vandalisme urbà seran ineficaces i constitueixen un atemptat als drets civils guanyats després de 40 anys de dictadura, ja que atempten contra la base del nostre sistema de drets i llibertats jurídiques i van en contra de drets fonamentals com els de manifestació, reunió i protesta, i obren una deriva cap a l'autoritarisme. També consideren que obeeixen una estratègia de la por, de crear alarma social i així silenciar la protesta social davant les retallades en serveis bàsics i els drets laborals.

A més, consideren que l'estat ja compta amb prou instruments per enfrontar-se a les accions violentes d'uns quants i que és inacceptable tipificar com a delicte la resistència passiva pacífica, característica de la respostes ciutadanes als desallotjaments per impagaments d'hipoteques, les mobilitzacions sindicals i altres protestes ciutadanes.

Un miler de manifestants rebutgen el neofeixisme al Clot en una marxa pacífica i festiva

Redacció

Àmplia unitat antifeixista a Barcelona, al barri del Clot: això va mostrar la manifestació del dissabte 5 de maig que, tot just el dia en què es complien 62 anys de l'alliberament del camp de concentració de Mauthausen, va aplegat un miler de ciutadans recorrent els carrers del barri en rebuig del casal d'inspiració neofeixista que, des del gener passat, hi ha instal•lat al carrer Independència 333.

La manifestació, convocada per Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR), amb el suport del teixit associatiu del barri i d'organitzacions diverses, va aplegar gent molt diversa, des de membres de partits de l'esquerra institucional, l'esquerra anticapitalista o l'esquerra ndependentista fins a moviments socials, activistes veïnals i militants de l'antifeixisme més combatiu. Pacíficament van mostrar el seu rebuig als feixistes mentre una cinquantena d'ells s'aplegaven al seu local, protegit per un dispositiu de Brigada Mòbil que va blindar el tram de carrer on s'ubica i va aprofitar el final de la marxa per identificar alguns militants antifeixistes que es volien apropar al local neonazi. Dos d'ells van acabar detinguts i traslladats a la comissaria de la Travessera de les Corts acusats d'atemptat a l'autoritat..

Mentre es portava a terme la manifestació antifeixista, segons informava el setmanari Directa, una cinquantena d'ultradretans es va aplegar al local del carrer Independència 333 de Barcelona per seguir una xerrada sobre 'Moviments alternatius italians' a càrrec d'un militant que havia passat mig any al país proper coneixent l'escena ultra italiana, sense que els mossos que blindaven el tram del carrer Independència entre Rosselló i Provença els destorbessin ni els identifiquessin. Entre els assistents a l'acte hi havia destacats dirigents de l'escena ultra com A.A.S., que va ser candidat i compromissari de Democracia Nacional, i Alberto Sánchez, impulsor del local i regidor de PxC a l'Hospitalet. S

Mobilitzacions #12M15M

La plaça de maig serà global

Redacció

El moviment sorgit en les assemblees del 15M i Occupy Wall Street ha preparat accions entre el 12 i el 15 de maig de 2012 per tot el planeta, en forma de jornada global de mobilització i lluita. Occupy Wall Street ja va iniciar les mobilitzacions als EEUU el dia 1 de Maig.

El Maig Global desborda les xarxes per tal de convertir els carrers en l'altaveu més gran del món el 12 de maig. Amb aquesta intenció, les xarxes sorgides arran del 15M i de Occupy Wall Street (OWS) han preparat una nova cita per a sortir als carrers a manifestar el descontentament amb la gestió de la crisi financera. I, sobretot, a recordar que no som mercaderies en mans de polítics i banquers i expressar que compartim un desig de reapropiar-nos de les nostres vides i dels béns comuns per mitjà d'una democràcia real al servei de totes les persones. Un any després de la manifestació de Democràcia Real Ja (DRY), el #12M15M és una aposta per superar les mobilitzacions internacionals simultànies del passat 15 d'octubre i visibilitzar l'existència d'un moviment global que proposa alternatives factibles, com a expressió d'un moviment que no confia que els nostres líders polítics resolguin els nostres problemes i que creu que hem de fer-ho nosaltres.

Mobilització internacional i global

El 12 de maig és el dia triat per a les marxes i manifestacions i el 15 de maig es faran accions disruptives que intervinguin en els fluxos del capital i en la mobilitat. Les convocatòries sobretot s'estan movent per Europa, Estats Units i Llatinoamèrica, però també hi ha convocatòries per Àsia i Àfrica. Es parla de vaga, però no en termes laborals: és el moment de seguir experimentant una vaga social (de consum, de cures, que incorpori a treballadores precàries...) com la que ja es va assajar a l'Estat espanyol el passat 29 de març. Es planegen centenars d'activitats a tot el planeta, segons el mapa en el qual s'estan registrant http://squaresdatabase.crowdmap.com

Amb la data triada al desembre, des de gener s'han realitzat reunions convertides en espais de coordinació per a posar en comú les idees que circulaven per les assemblees de les places, que han anat decidint a nivell local a quin repertori d'accions s'adherien. A Madrid i Barcelona, les ciutats més actives, hi ha hagut grups de treball amb assemblees setmanals des de febrer. Les xarxes generades en les acampades s'han tornat a reactivar en moltes altres ciutats

En el cas d'EEUU, finalment s'ha fet una jornada d'atur el dia 1 de maig. Allí no és festiu ni està legalment permès convocar una vaga general, pel que es va fer una crida a no acudir als centres de treball o estudi sense comptar amb els sindicats. Les associacions pels drets de les persones migrants i treballadors no regulats també han estat protagonistes en aquest particular May Day.

La confluència es feia esperar des de la tardor, quan el moviment Occupy s'estenia des de Wall Street a nombroses ciutats d'EE UU i va proposar el dia 11 de novembre com a data per a consolidar-se mundialment. Encara que no va quallar, va servir perquè les assemblees s'engeguessin per tot arreu.

A l'abril va tenir lloc a Milà el segon HubMeeting, trobada en la qual activistes de tot el món van posar en comú els seus plans per a un mes de maig molt calent. A EE UU, el dia 1 de maig, a més de la vaga, el col•lectiu Adbusters iniciava una acampada a Chicago que durarà un mes, per a coincidir amb la reunió del G8 del 19 al 21.

Del 5 al 15 d'abril el Ágora d'Atenes celebrava l'arribada de les marxes que van emprendre camí a Grècia a peu o amb bicicleta al novembre. Es defineix com espai obert i horitzontal, sense partits polítics, basat en principis d'inclusió, cooperació, respecte i noviolencia. Després, del 17 al 19, Blockupy Frankfurt programava tres dies d'acció: presa de places, bloqueig del Banc Central Europeu i manifestació massiva. En la Bienal d'Art Contemporani de Berlín, del 29 d'abril al 1 de juliol, es reproduirà una plaça a l'estil Occupy i 15M.

Punts reivindicatius bàsics

Seguint la dispersió descentralitzada del 15M, les accions no es cenyiran a una sola temàtica, tocaran tots els problemes socials identificats, moltes es basen a oferir informació, crear consciència i empoderar, així com presentar les alternatives que ja s'han començant a construir en aquest últim any: cooperatives integrals, grups d'autoconsum, rehabilitació veïnal d'espais abandonats, accions de desobediència civil a l'estil "Jo no pago", bloqueig de transports i nodes de comunicacions, ocupacions d'edificis i espais públics, enviaments massius d'e-mails a autoritats, i retirada de diners de bancs per a transferir-lo a entitats de banca ètica. Des de Rurales Enredadxs, el col•lectiu que des del 15M opta per l'autogestió fora de les ciutats, es proposa un èxode a ecoaldees.

Tota aquesta informació s'ha bolcat per xarxes socials a internet, i en les últimes setmanes s'ha intensificat la difusió a peu de carrer per a arribar al 99% de la població, fent un ampli treball en barris i pobles.

Des de gener, el debat ha girat entorn de consensuar una identitat unitària que vagi lligada a un manifest comú o una taula de reivindicacions. Per a algunes persones és indispensable dotar-se de contingut concret, però altres neguen la possibilitat de reduir un moviment global tan divers a un llistat de punts.

A Barcelona, les assemblees populars han acordat cinc línies, sintetitzant, partint del treball fet, exigències dels grups que més han treballat des que va començar el moviment. Aquest 5 punts són:

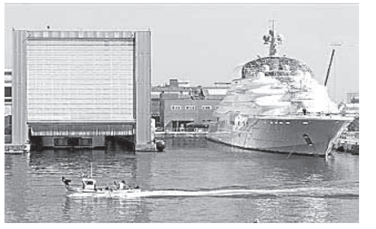
- NO AL DEUTE: Ni un euro més per a rescatar als bancs. Auditoria ciutadana del deute. No pagarem el deute il•legítim creada per aquells que van provocar la crisi.
- PELS SERVEIS PÚBLICS: Educació i sanitat públiques, gratuïtes i de qualitat. No a les retallades de la despesa pública, no a la privatització dels serveis públics.
- TREBALL JUST: Repartiment del treball, salari digne i no a la precarització. Retirada de la Reforma Laboral.
- HABITATGE DIGNE: Dret garantit a l'accés a un habitatge digne. Dació en pagament retroactiva. Parc d'habitatges de lloguer social. Promoció de cooperatives d'habitatge.
- REPARTIR RIQUESA: Reforma fiscal que permeti distribuir de forma justa la riquesa que produïm entre tots i totes. Renda Bàsica universal per a totes les ciutadanes i ciutadans.

Aquests punts volen ser un punt de partida per a vertebrar accions i campanyes que exigeixin aquests drets que ens semblen inalienables. De totes formes, més enllà de les línies generals consensuades globalment, a cada ciutat els manifestos tenen característiques i continguts propis.

Un altre debat recurrent ha estat el de les acampades. En ciutats com Madrid, Barcelona o Sevilla s'ha plantejat tornar a acampar, al menys entre els dies 12 i 15 de maig, però el govern espanyol ja ha declarat públicament que no permetrà noves acampades als espais públics. A nivell internacional, a Londres també es vol tornar a acampar. En la majoria de ciutats però es prefereix no planificar-ho i actuar sobre la marxa.

Webs per a informar-se i participar en el #12M15M:
Convocatòries i difusió: http://www.may12.net
Assemblees, actes i notícies: http://www.globalmay.org/blog

Sobredimensionant la conflictivitat social del passat 29M, Felip Puig ha llançat una campanya d'ampli espectre contra qualsevol espurna de dissidència

Amb l'excusa del deute ens imposen retallades, privatitzacions i reformes

BALA PERDUDA

Velcro i desobediència

Toni Àlvarez

Davant la darrera ofensiva repressiva del govern parafeixista de CyU he pres la determinació de comprar-me unes sabates amb velcro. Sí, vull manifestar que estic preparat perquè en qualsevol moment, els esbirros del mamporrero Puig, vinguin a casa a buscar-me, que m'esperin a la portalada, que vinguin a la meva feina, que m'esperin a la carretera...en fi, de qualsevol de les diverses formes que ho han fet al llarg d'aquest darrer mes a la recerca de persones a les que incriminar els perillosos delictes d' interrompre la circulació de la via pública (al dia de la vaga general) i de diferents disturbis sense absolutament cap prova de cap tipus.És l'estil mamporrero dels sicaris del "govern dels millors", impunitat per estomacar, reprimir i generar por i inseguretat. Els hi molestem, està clar, més del que ens pensem. I ens volen quietes, qui es mogui surt a la foto i la pengen a la web del departament del postmodern Goobbels Puig. D'aquí a la comissaria o la presó hi ha un pas, un pas alimentat pels mitjans de comunicació, pels polítics que busquen desacreditar la lluita dels "muchos". Ells són pocs, recordem-ho constantment.

Sí, tenen armes, lleis injustes que amplien al seu gust i necessitat, mitjans per difondre i ampliar les mentides que el conseller goobbelinià crea. Val, d'acord, Però som molts més, tenim raó, no volem patir les seves retallades i no ens aturarem. Cal afinar l'estratègia, de fet només cal rescatar-la de la nostra història: desobediència civil. Tot i que fa pocs dies, un cap policial del mamporrero Puig va reconèixer públicament que, si Gandhi hagués estat a la plaça Catalunya el passat maig, hauria acabat apallissat i detingut. El mateix amb Luther King... No hi ha tantes presons per tancar-nos a totes les persones que estem disposades a dir prou, a rebel•lar-nos contra el desmantellament de la sanitat, l'educació i els serveis bàsics públics, contra aquesta estafa que li diuen crisi. No. Puig, sicaris, esbirros, us espero. Ho deia al segle XIX, Henry David Thoreau: "Sota un govern que empresona injustament , el lloc adequat per a una persona justa és la presó".

Sí, m'he comprat unes sabates de velcro, el xandall el tinc a punt, no em feu por. No perdrem temps en desfer-me els cordills de les sabates si em fiqueu a les vostres gàbies, no em feu por. No estem soles, som els "muchos", recordeu miserables, vosaltres feu les lleis, nosaltres posem el cos i les idees, agafeu bé els nostres noms i adreces. Mireu-nos bé a la cara, no ens deixarem atemorir per la vostra miserable de servir i llepar la mà que us penseu que us dona de menjar. No us equivoqueu, hi haurà un dia que, els que us paguem la nòmina, decidirem sobre el vostre destí. Mentre seguirem desobeint, faltava més, a la injustícia.

En defensa del Port Vell de la Barceloneta

http://labarcelonetarebel.org

Avui volen tant altes
les gavines del Port,
que planejen només:
el pal més jove i prim
del "Mari Angeleta"
sota la bola d'or,
ou el dring transparent de llurs ales quietes
De cara al sol
cent veles;
i el banderol vermell que rumbeja el seu frec.
El vaporet passeja el bells somnis atlàntics,
ran dels molls en la calma:
L'home de les taronges passa el carretó ple.
(Joan Salvat-Papasseit, Diumenge)

Reformar el Port Vell, en benefici de qui?

El Port Vell ha estat, de sempre, un espai estretament vinculat a la vida dels barcelonins. Sense el comerç marítim i la indústria que se'n deriva i el propicia no s'entén el desenvolupament econòmic, cultural i identitari del barri de la Barceloneta, de la ciutat de Barcelona i del país.

Lamentablement, però, aquest port que sentíem com a nostre, i que administra l'Autoritat Portuària de Barcelona (APB), s'ha convertit avui dia en un espai hermètic que els ciutadans més aviat associem a escàndols diversos per malversació de fons i narcotràfic.

I tot i això, continuem pensant que el port forma part de la ciutat i entenem que les transformacions que l'afecten hem de decidir-les entre tots. Creiem, a més, que en aquest decidir cal escoltar molt especialment la veu dels veïns i les veïnes dels barris adjacents. Som en un moment de crisi econòmica i social profunda i qualsevol actuació que pretengui transformar el nostre entorn hauria d'estar pensada i destinada a garantir els drets i el benestar de la ciutadania.

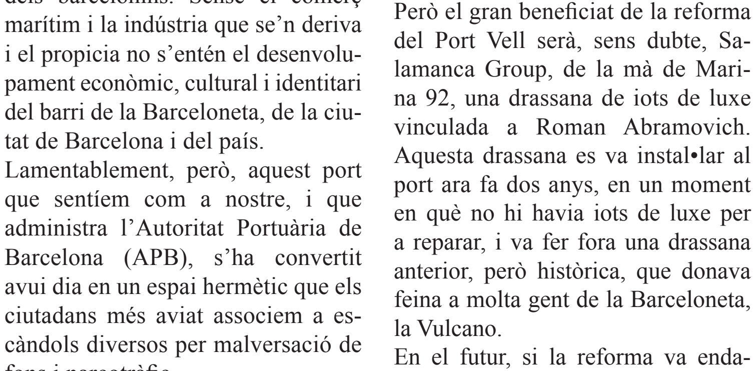
Però l'experiència ens demostra que les reformes del port, ben al contrari, han estat pensades i impulsades per empreses privades, les quals, a través de les concessions que atorga l'Autoritat Portuària, s'apropien i es lucren amb els espais públics de la ciutat.

L'actual reforma del Port Vell aplica, per enèsima vegada, una fórmula de la qual ja coneixem el resultat, la mateixa que va aplicar-se amb l'Hotel Vela, el Maremàgnum i el World Trade Center, aquella fórmula que es basa en el dogma que les grans estructures de luxe, pensades per a una reduïda elit econòmica mundial, podran, en temps de crisi, beneficiar tota la ciutat.

Però el gran beneficiat de la reforma del Port Vell serà, sens dubte, Salamanca Group, de la mà de Marina 92, una drassana de iots de luxe vinculada a Roman Abramovich. Aquesta drassana es va instal•lar al port ara fa dos anys, en un moment en què no hi havia iots de luxe per a reparar, i va fer fora una drassana anterior, però històrica, que donava feina a molta gent de la Barceloneta, la Vulcano.

En el futur, si la reforma va endavant, els veïns haurem perdut un altre espai. El Port Vell l'hauran tancat i fortificat amb una reixa, seguretat privada i guardaespatlles, i mai més ens hi podrem acostar. Allà on els ciutadans ens podríem haver retrobat amb el nostre patrimoni marítim, com ara la llotja del peix i la torre del rellotge del port de pescadors, allà on hauríem pogut gaudir d'equipaments públics i comunitaris, toparem amb la cara més excloent dels milionaris.

Una reforma d'aquestes dimensions és una guerra declarada als veïns. Volen convertir la Barceloneta en una Marina d'Or per a les elits.

L'exclusió de la ciutadania, la negativa a contemplar els seus drets i necessitats en aquest projecte, provocarà la destrucció de l'economia tradicional de la Barceloneta. La pesca i el petit comerç de tota la vida, actualment ja prou amenaçats, desapareixeran de manera definitiva, amb la conseqüent pèrdua de llocs de treball i la degradació del teixit social. El petit botiguer no podrà competir per uns preus de lloguers i llicències que sí es pot permetre la mena de comerços que atrauria la reforma.

Hem de subratllar, a més, que l'increment de la pressió del turisme sobre la Barceloneta tindrà, entre altres efectes, l'aparició de més apartaments turístics, que avui dia ja constitueixen un problema molt greu. Hi ha d'una banda, el deteriorament de la convivència i el veïnatge, i de l'altra, i sobretot, l'encariment dels lloguers dels habitatges, que assoleixen xifres inaudites. L'habitatge, convertit en mercaderia pels especuladors, esdevé inaccessible per als veïns i veïnes, que es veuen indirectament —i de vegades directament— expulsats del barri on tenen les arrels i la vida.

Nosaltres demanem:

Cal una reforma interna de l'APB que estableixi mecanismes democràtics de decisió sobre els projectes urbanístics que impulsa, i també sobre l'elecció dels càrrecs de Presidència i Direcció General. Aquesta necessita de la implementació de protocols de transparència pel que fa a la documentació, els acords, els pressupostos i la gestió, en la línia que proposa Red SoStenible i access-info.

El planejament urbanístic que es porti a terme en el port de la ciutat ha de ser redactat i consensuat de manera vinculant amb els veïns i en cap cas s'ha de supeditar als interessos privats, sinó al bé comú i a la garantia del dret a la ciutat, i ha de contemplar en tot moment les necessitats socials, de recursos i equipaments, del barri de la Barceloneta i de la ciutat de Barcelona.

Una reforma del Port Vell ha d'incloure el foment de l'economia tradicional, com ara la pesca, amb un increment de les ajudes a la reparació de vaixells i al pagament del gasoil. Una reforma del Port Vell ha de promoure ajudes per tal que les persones amb pocs recursos puguin assistir a la formació que es requereix per ser pescador. Una reforma del Port Vell ha d'incloure una escola dels oficis de la mar a la qual puguin accedir les persones amb menys recursos dels nostres barris.

Aquesta reforma no es pot dur a terme sense mecanismes que protegeixin els veïns de les conseqüències indirectes que tindrà en el mercat de l'habitatge, en la seguretat, en l'ofegament del comerç tradicional i en l'increment en el preu del cistell de la compra.

Aquesta reforma no es pot dur a terme si no hi una garantia de reallotjament, amb les mateixes condicions econòmiques i d'accés a serveis, per als veïns que ara viuen al Port Vell, i sense les indemnitzacions pertinents per les molèsties generades.

Per això, als nostres governants els diem:

Vosaltres no sabeu què és guardar fusta al moll
Ni sabeu l'oració dels fanals dels vaixells
Nosaltres, els veïns, sabem que la ciutat no es construeix sense nosaltres,
nosaltres, els veïns, sabem que la democràcia no és fa al dictat d'una empresa privada.

Adhesions a pdefensabarceloneta@yahoo.es

Procés d'Auditoria Ciutadana per a no pagar el deute il·legítim

Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute "No Devem! No Paguem!"

Els dies 24 i 25 de març es va celebrar a Madrid una Trobada Estatal per a promoure el procés de auditoria ciutadana del deute, amb la participació de més de 100 persones de diferents ciutats de l'Estat espanyol, per a demostrar la il•legitimitat del deute, denunciar als seus responsables i exigir el NO PAGAMENT del deute il•legítim.

Ciutadanes, assemblees del 15-M de diferents ciutats, juntament amb altres xarxes i organitzacions socials, han constituït una Plataforma per a realitzar una Auditoria Ciutadana del Deute, que determini la seva il•legitimitat. S'inicia així un procés liderat per la ciutadania per a abordar el problema del deute.

A Espanya, igual que en altres països de la perifèria europea, som testimonis de com la Crisi del Deute és utilitzada per a justificar polítiques d'ajustament i austeritat amb les quals es destrueixen els drets socials i laborals conquistats gràcies a l'esforç i la lluita de generacions passades. Amb total impunitat es retallen i privatitzen serveis públics bàsics, com l'educació, la sanitat i els serveis socials. Les ciutadanes observen amb impotència com es retarda l'edat de jubilació, es precaritzen les seves condicions de vida, es congelen les pensions i desapareixen els drets laborals.

Des de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute "No devem, No paguem" entenen que hi ha indicis més que suficients de il•legitimitat en el deute que el Govern espanyol, juntament amb la UE o els governs autonòmics, estan utilitzant com motiu per a tirar endavant amb una sagnant política d'austeritat. Per això s'exigeix el dret a saber, a conèixer els detalls del procés que ens ha dut a aquesta situació.

Aquesta iniciativa té entre els seus objectius l'exigència de poder decidir democràtica i sobiranament què fer amb el deute i amb el nostre futur, sense ingerència dels mercats financers, de la Comissió Europea, el BCE o el FMI.

El deute de l'economia espanyola és enorme, se situa per sobre del 400% del PIB però qui va contreure i es va beneficiar d'aquest deute? És cert que tots i totes hem viscut per sobre de les nostres possibilitats, com ens repeteixen fins a la sacietat? O per contra aquest deute ha beneficiat a una minoria poderosa que continua enriquint-se amb les polítiques d'ajustaments i retallades? Estem pagant un deute que no hem generat, un deute que ha estat contreta en contra de l'interès general del poble? O simplement, són il•legítims de per si mateixos els mecanismes dissenyats per a generar deute?

Durant aquest primera trobada estatal, en la qual van participar més d'un centenar de persones, s'ha definit quin tipus d'Auditoria es vol promoure. Es tractarà d'un procés Ciutadà, obert a totes aquelles persones que vulguin participar en ell. Abordarà d'una banda l'àmbit de l'Estat espanyol com deutor, ja sigui a través del Deute públic o del Deute privat susceptible de convertir-se en pública en un futur. Es realitzarà a nivell Estatal, autonòmic i local.

El procés d'Auditoria tindrà a més una visió integral, analitzant no només qüestions econòmiques i financeres, sinó també impactes de gènere, socials, ambientals, culturals o polítics. Per altra banda, inclourà també el paper de l'Estat espanyol com creditor dels deutes d'altres països del Sud Global, així com dels deutes ecològics, socials, culturals, de gènere, polítiques i històriques que hem acumulat enfront de diversos pobles.

Des de la nova Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute "No devem! No paguem!" es participarà en mobilitzacions i lluites contra les polítiques d'austeritat, començant per la participació en la Vaga General del 29M per a denunciar una Reforma Laboral imposada sota l'engany d'un Deute del qual els treballadors no són responsables. Una Reforma Laboral que respon una vegada més als interessos d'aquells, bancs i grans empreses, que sí són responsables de la major part de l'endeutament espanyol (més d'un 65% correspon al deute d'empreses financeres i no financeres). L'engegada de la Reforma Laboral suposa que de fet siguin les treballadores les que paguin, amb sous més baixos i condicions més precàries, els deutes acumulats per les grans fortunes.

La Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute "No devem! No paguem!" buscarà treballar de forma conjunta amb altres grups, organitzacions, moviments socials i sectors en lluita. El deute és el motiu pel qual Governs i Institucions Internacionals imposen retallades, privatitzacions i reformes com la Reforma Laboral o de les Pensions en el nostre país i la resta de la Perifèria europea i el Sud Global. En aquest sentit és de gran importància treballar de forma conjunta per a dir NO al pagament del deute, alhora que se segueix lluitant contra les retallades i es reverteix la Reforma Laboral.

Des de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute "No devem! No paguem!" es fa doncs una crida a tots i totes les ciutadanes, independentment dels seus coneixements o experiència, a participar en aquest procés d'aprenentatge col•lectiu i empoderament, que retorni als ciutadans la sobirania expropiada per la dictadura dels mercats financers.

Per a obtenir més informació sobre el procés d'Auditoria o concertar entrevistes, us podeu posar en contacte amb nosaltres a través del correu auditoriabcn@gmail.com

Per a fer seguiment de la plataforma per twitter podeu seguir els comptes: @AuditCiudadana @AuditoriaBCN @AuditoriaMadrid

SALUT I ANARQUISMES

Democràcia?

Josep Cara Rincón (Berga)
www.bllibertari.org/pepcara

En algunes manifestacions es canta allò de: «li diuen democràcia i no ho és». No estic gaire segur d'estar d'acord en el lema. La democràcia parlamentària representativa burgesa és exactament això que tenim. És per això que tant es podria cantar que «li diuen democràcia i ho és o no». En tot cas, allò que em cansa és que els que no creiem en la democràcia sinó que la patim a contracor hàgim de recordar als demòcrates totes les trampes que fan, tot allò contrari al règim que diuen defensar que practiquen.

La classe política indulta els seus amics quan han robat de manera tant matussera que no s'han pogut escapar de la condemna dels seus amics jutges. La mateixa classe social, els polítics, posen a treballar els seus amics i parents no només fent places a mida a l'administració, sinó amb la increïble figura del càrrec de confiança. Els mossos es tapen la identificació i ja et poden pegar amb impunitat. Dins el CIE, dins les presons què passa? Ves a saber. I, a la companya Laura i les tres altres persones segrestades pel Felip Puig? Doncs res, un altre exemple que els poders no estan separats —diuen que el capital i el poder tendeixen al monopoli—, doncs bé, els polítics diuen el que els jutges han de fer i aquest ho fan. I per acabar, parlem dels suposats intel•lectuals, creadors d'opinió o periodistes, que no són res més que bufons del poder. Quin tuf. Algunes estaríem en contra de la democràcia ni que no fes tanta pudor, però clar, quan put tant, doncs encara estem més en contra si es pot.

Vaig amunt i avall amb el cotxe i escolto la ràdio. Sóc dels que m'agraden les ràdios que xerren i no em cal que opinin com jo. Però clar, entre poc i massa. Els bufons es passen, entre el ruquet del Basté i el chaquetero i arrossegat del Fuentes pel matí no queda més remei que posar música. I per les tardes? També, també. El grup Godó s'imposa, la Vanguardia Espanyola es cobra els favors a CiU, i la Terribes, de les poques mig decents que quedaven, salta.

Si visquéssim en un sistema de control fi, complexe, com algunes pelis i teories de la conspiració ens volen fer creure, almenys, es podria dir: amb un sistema tant complexe és difícil adonar-se de l'engany. Però no: l'engany, l'explotació, l'abús, la injustícia, la presa de pèl —aquí i ara— és tant clar, tant visible, tant obscena i transparent que fa vomitar.

Cal aprendre a revoltar-se, a viure al marge, a expropiar, a recuperar el que és nostre. De tot se n'apren. I la urgència ens apreta.

Salut i anarquia!

La vella cantarella d'Interior: a pals amb la pastanaga

David Fernàndez

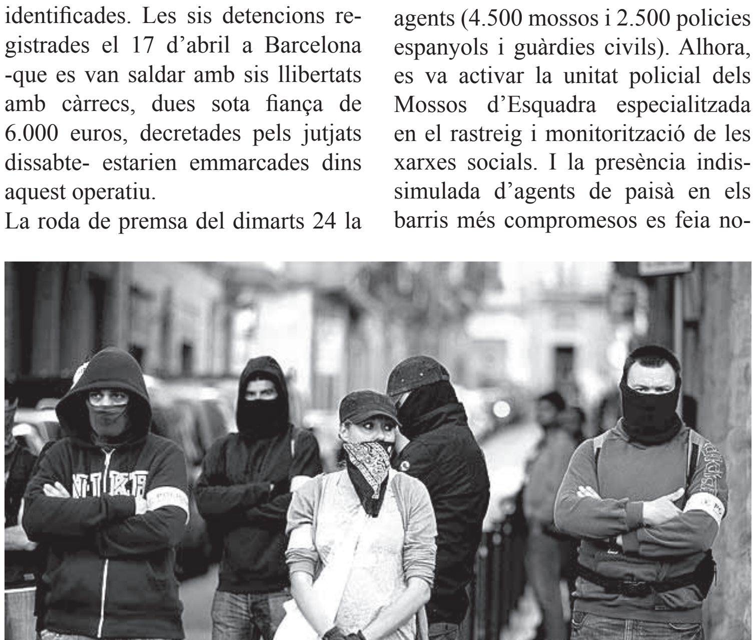
Interior aprofundeix la deriva repressiva i estrena una web de delació ciutadana • El 29M deixa un balanç provisional de 91 detinguts, 25.000 euros en fiances i quatre empresonaments • Detinguda la secretària d'organització de la CGT per participar en les protestes davant la Borsa durant la vaga general.

Plou sobre mullat. Teló de fons de cimera del BCE i antiga cultura de la por atiada de nou. Prement l'accelerador de la turborepressió, Interior no escatima amenaces ni recursos ni noves detencions anunciades. Ho va esclarir Felip Puig després de la vaga general: "que li tinguin por al sistema". I el 24 d'abril Interior va presentar la web especial de delació ciutadana per combatre el "vandalisme". En total 231 fotos i 3 vídeos i 68 carpetes personalitzades de persones no identificades, que segons juristes consultats vulneren obertament el dret a la pressumpció d'innocència, a la privacitat i a la intimitat. La web ha estat desenvolupada per l'empresa T-Systems, denunciada el 2009 per contractes anòmals amb l'administració pública. Aleshores, l'exfiscal anticorrupció Jiménez Villarejo ja va demanar que s'investiguessin les possibles relacions entre els accionistes i administradors de la multinacional i responsables de CiU.

La web s'estrenava en el context d'un operatiu en curs dels Mossos d'Esquadra, en relació a la passada vaga general, que ja treballava feia setmanes amb un llistat de vora 80 persones, 50 de les quals ja estarien identificades. Les sis detencions registrades el 17 d'abril a Barcelona -que es van saldar amb sis llibertats amb càrrecs, dues sota fiança de 6.000 euros, decretades pels jutjats dissabte- estarien emmarcades dins aquest operatiu.

La roda de premsa del dimarts 24 la van fer coincidir amb una nova detenció, la de la secretària d'organització de la CGT a Barcelona, Laura Gómez, de 46 anys, acusada de participar en una performance artística de protesta davant la Borsa de Barcelona durant la passada vaga general.

Mossos d'esquadra "controlant" la manifestació anticapitalista del 1r de Maig a Barcelona

Blindant la cimera i suspenent Schengen

L'operació repressiva s'emmarcava també en el dispositiu desplegat per a la cimera del Banc Central Europeu a Barcelona del 2, 3 i 4 de maig, pel qual es va anunciar la ocupació policial de la ciutat amb més de 7.500 agents (4.500 mossos i 2.500 policies espanyols i guàrdies civils). Alhora, es va activar la unitat policial dels Mossos d'Esquadra especialitzada en el rastreig i monitorització de les xarxes socials. I la presència indissimulada d'agents de paisà en els barris més compromesos es feia notar, així com els controls itinerants d'identificació i les fronteres volants internes a la ciutat, com l'Estació de França.

Malgrat la premsa oficial ha recordat que és el primer cop que se suspen Schengen -a petició, aquest cop, de Felip Puig- la lliure circulació de persones ja es va suspendre el 2002 a Barcelona, arran de la cimera de la UE. Enguany, des del 28 d'abril i fins que clogui la troba del BCE, que reuneix els sis membres del consell executiu i tots els responsables dels bancs nacionals de la zona euro, la frontera franco-espanyola va quedar segellada. Del País Basc a Catalunya es va aplicar la suspensió del tractat, es restringiren drets i es van restablir els controls. .

Ofensiva planificada

L'ofensiva de Felip Puig, però, no és nova. Endinsa les seves arrels, en un context de crisi social profunda amb 2'7 milions de pobres als Països Catalans i 1,3 milions de persones a l'atur, en la cultura d'emergència i excepcionalitat penal, processal i penitenciària que recorre al Dret per aplacar el malestar i la protesta social. Sobredimensionant intencionadament la conflictivitat social viscuda el passat 29M, i lluny de la reflexió suscitada en altres països europeus que han viscut realitats similars de violències urbanes, el conseller ha llançat una campanya d'ampli espectre i llarg abast contra qualsevol espurna de dissidència. L'ombra de la sospita ja arribat a determinats "intel•lectuals, acadèmics i periodistes", titllats ja de còmplices pel conseller.

Aquest discurs, però, no és pas nou tampoc. Reincideixen en una vella i recorrent obsessió persecutòria de tall inquisitorial. Repeteix el patró repressiu d'una cultura repressiva que equipara dissidència amb delinqüència. Alena "enemics", imaginaris o inventats i com més desconeguts millor. En una variació in crescendo d'una melodia ja coneguda. I en un patró quasi calcat del que ja va viure Barcelona l'any 2002 arran de la cimera de la UE. Aleshores Julia Garcia-Valdecasas -delegada de ferro del PP a Catalunya- denunciava la "complicitat social" d'amplis sectors socials que donaven "cobertura", mentre Mayor Oreja atiava el discurs del "triangle anarquista greco-italià-espanyol" i la premsa veia el fantasma de Jarrai -moviment juvenil basc- en tota protesta. Aquella onada de criminalització contra la dissidència altermundista (Seattle, Praga, Génova) va acabar aplicant a la frontera de La Jonquera el SIS (Sistema Informàtic Schengen) i la SINERE (Suplementary Information Request at National Entry), una particular base de dades on els activistes contraris a la globalització neoliberal estaven fitxats com "criminalitat transnacional organitzada". Sota aquell parany, milers de persones van quedar retingudes el març de 2002 a la frontera.

Retrocés i passes enrere, 10 anys després, el patró es repeteix i es perfecciona: incapaços de descodificar les arrels fondes de la desiguatat i el malestar, l'excusa de la violència serveix per carregar contra tota la resta. Sobretot contra la desobediència civil pacífica (27M, aturada de desnonaments de la PAH), contra la que ja es prepara un nou enduriment penal que elevarà el càstig a tres anys de presó. Amb aquest rerefons Puig escup "complicitats orgàniques", 'La Vanguardia' encén sense cap mena de prova l'espectre de la "matriu italiana" -en una rèmora franquista de "l'enemic sempre és forani"- i les reformes de 'mà dura' ja són en curs i estaran enllestides abans de l'estiu.

I malgrat tot, no és el 29M qui ha modulat l'estratègia repressiva impulsada de Felip Puig. Ni molt menys. Abans de l'estiu, obsedit per la derrota policial davant la desobediència civil registrada el 27M a la plaça Catalunya, Puig ja va encarregar la reformulació de la unitat antiavalots dels Mossos d'Esquadra i l'estudi de reformes legals i penals. El passat estiu, diversos comandaments ja van viatjar a Alemanya per estudiar noves fórmules repressives: fruit d'aquella visita els Mossos van incorporar els gasos lacrimògens reintroduïts -després de 20 anys- en la repressió registrada durant la passada vaga general.

Retorn al passat: del 2002 al 2012

Túnel del temps i memòria com antídot, el març de 2002, amb motiu de la presidència de torn espanyola de la UE, Barcelona ja va patir una ocupació policial asfixiant de 8.500 agents (4.000 policies nacionals, 2.000 guàrdies civils, 1.000 mossos d'esquadra i 1.500 policies locals), similar a la que viurà els propers dies. Aleshores també va anar acompanyada del tancament de l'espai aeri en un radi de 65 quilòmetres, de la instal•lació de bateries de míssils antiaeris a El Prat -amb el rerefons del recent 11S- i d'un desplegament aeri i marítim de 5 avions de l'exèrcit i tres bucs de l'armada.

També en aquell context de bunquerització de la ciutat es van ampliar les places de la presó Model -incorporant un llit més a cada cel•la-, es van habilitar tres jutjats de guàrdia i es va reforçar el paper de la fiscalia, que va anunciar -com ara- judicis ràpids i elevacions de les sol•licituds de penes per forçar presons provisionals. I tot i així, la multitudinària protesta al carrer contra l'Europa del capital i la guerra, amb gairebé 500.000 manifestants col•lapsant el centre de la ciutat, va desbordar l'operatiu, malgrat la cimera va cloure amb 114 persones detingudes i agents de paisà encaputxats a les Rambles practicant detencions indiscriminades.

Aquell operatiu va ser el punt àlgid d'un cicle -arrencat amb el desallotjament del cinema Princesa el 1996 i closa molt parcialment amb el desnonament del PP del Poder el 2004- que va deixar un eloqüent balanç repressiu contra els moviments socials: en vuit anys es van registrar més de 2.000 detencions, 40 empresonaments, un suïcidi i 8 infiltrats policials descoberts, amb una despe-

sa antirepressiva de vora els 600.000 euros. Però si la dreta gestiona la repressió des de la cridòria i la socialdemocràcia neoliberal prefereix el silenci, aquell perfil securitari i criminalitzador d'equiparar dissidència amb terrorisme va proseguir els anys posteriors.
Els casos del 4 d'octubre a Sants, del 4F al barri de la Ribera o de Núria Pòrtulas a Girona en són el millor exemple. Contra Pòrtulas es voler aplicar l'article 577, un calaix de sastre que, des de l'any 2000, converteix en "terrorisme" il•lícits penals que no ho són. És el mateix article que es va aplicar als Tres de Gràcia, tres joves acusats de terrorisme -un mes després de la cimera de la UE- que van resultat del tot exonerats per l'Audiència Nacional, que va arxivar la causa per falta de proves el 2006. Sant tornem-hi al 577, perquè és precisament aquest article el que va ser invocat pels Mossos d'Esquadra dijous passat contra els activistes detinguts a Barcelona. Una interpretació jurídica que ni tan sols la fiscalia va voler acceptar.

29M: 91 detinguts, 20.000 euros, 4 empresonats

Si el procés és el càstig, que diria Kafka, el saldo repressiu de la vaga general que s'arrossega arriba a les 91 detencions -comptabilitzant les cinc enregistrades, per realitzar pintades, diumenge 22 d'abril a Barcelona-, 94 expedients sancionadors -entre ells, contra CNT i CGT-, fiances per valor de 25.000 euros i quatre vaguistes encara empresonades. El mateix clima enrarit de persecució, linxament i atemoriment de la dissidència ha tingut similar efecte embogit al País València. A Bétera, quatre sindicalistes van ser detinguts per pertinença "a banda organitzada": la Guàrdia Civil els acusava de... d'enganxar adhesius i cartells la vigília de la vaga general. En una nova volta de cargol repressiva, de resum bèl•lic i de síntesi d'autoritarisme vergonyant i desvergonyit que resta condensada en les darreres declaracions dels màxims comandaments dels Mossos d'Esquadra, que atien també un clima d'impunitat i brutalitat policíaca. Sergi Pla, per exemple. El comissari de Recursos Operatius, conegut internament com 'Stasi', va afirmar sense embuts, en la penúltima emissió del programa 'Salvados' de Jordi Évole, que Gandhi hagués estat atonyitat a la plaça Catalunya el 27M del 2011. En la banalització de la repressió, però, qui ha anat molt més lluny en la certificació de la guerra de baixa intensitat decretada contra la dissidència política i social, ha estat el comissari David Piquè.

De l'enemic a les rates

Divendres 20 d'abril, en el decurs de l'acte institucional del Dia de les Esquadres de la policia autonòmica, el comissari Piqué va etzibar en la seva intervenció oficial: "es poden amagar on vulguin, perquè els trobarem. Ja sigui en una cova o en una claveguera, que és on s'amaguen les rates, o en una assemblea, que no representa a ningú, o darrera una cadira d'universitat". El discurs del comissari -"un agitador social és un gamberro", va afegir- va ser fervorosament aplaudit, amb part de l'auditori dempeus.
El discurs quirúrgic, de reminiscència gairebé pinochetista, ha apujat el grau de la repressió verbal i el vocabulari parapolicial: si fa un mes un comissari espanyol titllava com "enemic" els estudiants de l'IES Lluís Vives de València que reclamaven calefacció, Piquè ha anat més enllà i ha recorregut al primer punt de la teoria goebbeliana -animalitzar l'altre- per reduir la dissidència a una mera qüestió de rates, plagues i clavagueram. Piqué, comissari general de coordinació territorial, no és pas qualsevol. Apartat del quadre de comandament de la policia catalana amb el segon tripartit, forma part del pinyol dels Mossos conegut com 'Escamot 16', la guàrdia de korps del pujolisme que va integrar la primera direcció de la policia catalana el 1984.
De nou, doncs, torna el vell. Més que sobre mullat, doncs, plou sobre Millet. Càstig pels febles, impunitat pels forts. Però l'ofensiva repressiva no és cojuntural ni neix amb la vaga general. És un suma i segueix que ve de lluny i vol anar més lluny encara. La va anunciar Felip Puig el gener de 2011, només un mes després de prendre possessió, quan es va estrenar amb la seva primera osca repressiva: 418 identificats i denunciats rere l'ocupació pacífica i el desallotjament de la Casa de la Vaga -ocupada per denunciar la reforma de les pensions- a la Via Laietana de Barcelona. Tots els 418 denunciats -32 traslladats a comissaria per ser identificats- van ser exonerats de tot delicte als jutjats.
Aleshores Felip Puig va popularitzar la màxima "s'ha acabat la impunitat". Paradoxalment ho deia només dos dies després que el nou govern de CiU retirés l'acusació de la Generalitat de Catalunya contra el tresorer de CiU Daniel Osacar i Angel Colom, denunciats pel cas del frau del Palau i el finançament il•legal de CDC. Només quatre mesos després, Puig hi tornava, a micro obert a RAC1, anunciant que "aniria més enllà de la llei"

en el combat contra la dissidència. I fa 15 dies, política d'atemoriment i clima de mordassa, recordava a TV3 que la clau era la reintroducció de la por.
El 24 d'abril a les cinc de la tarda, en la pitjor tradició del maccartisme que va enverinar la societat nordamericana i la cacera de bruixes tan pròpia de la Inquisició, Interior presentava la web oficial de la delació. Delirant crida a sometent convergent per provar de convèncer-nos que l'enemic és el veí. Evidenciar que les tisores sense porres no arriben enlloc. I que la vella doctrina d'anar a pals fins i tot amb la pastanaga és pura tautologia a les casernes d'Interior. Mentre un Benedetti atabalat, constant històrica i deconstrucció imprescindible de l'arquitectura repressiva, s'ho mira inquiet des de la cantonada. I xiula: "qui pacifiqui al pacificador, bon pacificador serà".

** Article publicat al setmanari Directa*

Per una investigació rigorosa dels fets del 27-M. No a la impunitat policial

som27m: Querella col•lectiva Plaça Catalunya 27M

Els fets que van tenir lloc el passat 27 de Maig de 2012 durant el desallotjament de Plaça Catalunya van commocionar a una gran part de la societat. La resposta de les autoritats polítiques catalanes davant d'una de les majors expressions de protesta contra les injustícies socials que han tingut lloc en els últims anys, el moviment 15-M, va ser el desmantellament de l'acampada de Plaça Catalunya de manera extremadament violenta.
La resposta de milers de persones davant una actuació policial il•legítima que vulnerava de manera flagrant el dret de reunió i manifestació va ser la d'anar a la plaça per a oposar-se a la mateixa. La reacció policial, que tots/as vam poder veure des de la mateixa plaça, a través dels mitjans de comunicació o de les xarxes socials, va generar un rebuig massiu. Moltíssimes persones van ser agredides, moltes es van enfrontar a situacions vexatòries, moltes altres van quedar recloses enmig de la plaça durant hores. L'exercici de la violència no va ser proporcionat ni de bon tros.
Un grup de 56 persones van interposar una querella el passat 13 d'Octubre contra aquesta actuació policial, per tal que es realitzés una investigació judicial i que la situació viscuda no quedés impune. La querella va ser acceptada i es va iniciar un procediment pel jutjat nº 4 de Barcelona. No obstant això, el passat 1 de març, el jutge va decidir posar fi a la fase d'instrucció sense que s'hagi realitzat una veritable investigació per uns fets que comporten una extrema gravetat.
El jutjat d'instrucció 4 de Barcelona ha dictat un sobtat auto de sobreseïment provisional de la causa judicial contra Manel Prat, Assumpta Escarp i la resta de la cadena de comandament de les càrregues policials a la plaça Catalunya de Barcelona, malgrat que feia dos mesos havia obert diligències basades en els nombrosos indicis que el conduïen a pensar que s'havien comès il•lícits penals, ara, sense esperar a la diligència de més proves ha dictat un arxiu provisional molt fonamentat i concluent, segons el qual, pràcticament tot el que va passar aquell dia a la plaça de Catalunya va ser proporcionat i correcte, sense entrar en algun fet puntual que considera oportú instruir judicialment.
Davant l'arxivament de les actuacions volem manifestar que:
- No s'han dut a terme les diligències de prova sol•licitades per l'acusació.
- No s'ha pres declaració a les persones que han interposat la querella.
- No s'han valorat moltes de les proves aportades.
- No s'ha realitzat cap tipus de diligència tendent a identificar als autors d'agressions i vexacions manifestes, així com tampoc s'ha tingut en compte que hi ha agents responsables de situacions greus que ja han estat identificats.
L'arxivament de les actuacions suposa la consolidació de la impunitat davant els excessos dels Mossos d'Esquadra. La querella del 27 de Maig no només representa la denúncia d'uns fets extremadament greus, sinó que també ha suposat un pas important en la lluita contra els abusos policials.
Davant aquesta decisió els col•lectius, organitzacions, i associacions que hi donem suport
- Rebutgem l'arxiu del procés penal incoat pels fets del 27 de Maig.
- Considerem que una decisió judicial com aquesta empara la impunitat policial.
- Entenem que és necessari que es reobri el procés penal i que es dugui endavant una investigació rigorosa.
- Exigim la dimissió del Conseller d'Interior Felip Puig i del Director General de la Policia, Manel Prat, així com de tots aquells agents que van tenir responsabilitat en l'actuació policial del passat 27 de Maig.
Per tots els fets exposats anteriorment, donem suport a la decisió de seguir endavant amb la querella col•lectiva que pretén trencar amb la impunitat davant abusos policials com els que es van viure el passat 27 de Maig a Barcelona o com els que s'han viscut recentment en les mobilitzacions estudiantils a València. Les acusacions van acordar interposar un recurs contra la esmentada resolució, i esgotar els mecanismes legals per tal de reobrir les actuacions i continuar amb la deguda investigació dels fets objecte de la querella.
Per això vam llençar la Campanya de bons solidaris a fons perdut per finançar les despeses de l'Acusació Popular, adquirint bons de 10 o 50 euros entre el 7 de març i el 7 de maig de 2012, bons solidaris a fons perdut per finançar les despeses de l'Acusació Popular i contribuir a assolir els 30.000 euros estimats de despesa.
#SOS27M Contra la impunitat policial
Per posar-vos en contacte amb nosaltres: som27m@gmail.com
Més informació a http://som27m.wordpress.com/

Dinamita de cervell

Contra nosaltres

Guillem Martínez

L'autor del llibre "Barcelona rebelde" (Debate editorial, 2011) reflexiona sobre el moviment llibertari en l'actualitat i els perills que de nou li esperen.

El passat 29M, sobre el migdia, es va viure un espectacle visual impactant i no previst a Barcelona. Una marxa de piquets anarcosindicalistes es va transformar en la major manifestació llibertària en la Península. Eren varis milers de persones -17.000, segons la CGT-. La cosa, que consistia a avançar relaxadament pel carrer i somrient amb la boca plena de dents, ocupava bona part de Passeig de Gràcia. Hagués estat una fita i alguna cosa a tenir en compte si, a la tarda, la manifestació convocada per CGT-CNT contra la Reforma Laboral -va transcórrer en un carrer paral•lel a la que albergava la manifestació majoritària, que demanava la negociació de la Reforma-, no hagués triplicat amb escreix en nombre a la manifestació espontània del matí.

En aquesta manifestació llibertària -colossal- no només es podia veure als usuaris d'una cosmovisió que en les 4 últimes dècades ha avançat pel desert -generalment, en cercles-, sinó usuaris nous, noves i grans incorporacions que adoptaven la forma d'homes, dones, parelles amb nens, estudiants, treballadors, o nuvis i núvies menjant-se la boca i amb ganes de proclamar la Primavera. Érem, en fi, un grup nou i cridaner, encantat de conèixer-se, i que modulava aquesta cara que se't posa en el rostre quan l'optimisme de la voluntat t'acaricia el front. Les abraçades emocionades eren una cosa comuna, que demostrava que el que estàvem vivint era una cosa en absolut comú. A saber: el moviment llibertari aixecava, aparentment, el cap. Era, per altra banda, un cap bell i divertit.

En l'àrea metropolitana de Barcelona es va viure una cosa semblant. Els usuaris de la cosmovisió llibertària van ser un component ampli i viu en unes manifestacions que van ser, al seu torn, històriques pel volum de persones que van acudir a elles. Va haver-hi manifestacions convocades per sindicats, com la de Sabadell, on, fins i tot, el component llibertari va ser el major de tots. A Saragossa es van congregar més de 15.000 persones, una cosa mai més vista. Com a Madrid, on la manifestació multitudinària de la tarda va acollir també la major concentració llibertària en anys, i en la qual es va viure també la perplexitat i l'emoció que neix quan coincideixes i reconeixes en ple carrer a milers de persones. És difícil interpretar aquesta explosió. En primera instància, el succeït té molt a veure amb el treball de l'anarcosindicalisme en aquests últims i severs anys, en els quals s'ha vertebrat un sindicalisme honest, absorbent, dur i, freqüentment, amb poques recompenses estètiques. Però, potser, aquestes concentracions també poden ser un indicatiu que la cultura llibertària està renaixent de les seves cendres. Si això fora així, significaria que vivim un moment màgic. Malgrat l'alegria que això pugui provocar, convé recordar que no és el primer moment màgic d'aquestes característiques. I, sobretot, convé recordar com van finalitzar altres períodes màgics anteriors.

L'última vegada que el moviment llibertari local va viure una cosa semblant va anar en els 70's, quan els Bonney-M. Mentre els partits -i altres forces encara més importants-, modulaven la Transició, un moviment llibertari renascut començava a fer el que havia de fer. I el que havia de fer era solucionar-se a si mateix per a ser una proposta efectiva i atractiva, sensible de ser utilitzada per la societat. Havia de posar-se al dia. La CNT, així, havia de solucionar-se a si mateixa i donar fi al conflicte entre un Exili molt dogmàtic i un Interior més en contacte amb la realitat, que durava, pràcticament, des del 39. Havia de intelectualitzar diverses dècades en les quals la cultura llibertària havia crescut en altres direccions diferents a l'anarcosindicalisme. Havia de començar a pensar en un moviment llibertari l'essència del qual, possiblement, ja no seria el sindicat. En tot cas, es van començar a fer els deures.

El primer míting de la CNT en l'Interior -Montjuïc, Barcelona, juliol de 1977-, segueix sent la major reunió política haguda en la història de per aquí baix, el que indica que la cultura llibertària, en aquell moment, no era una anècdota, sinó un interès cridaner en la societat. Les Jornades Llibertàries -Parc Güell, juliol de 1977-, organitzades no per la CNT, sinó una cosa nova, molt de l'època i molt més horitzontal -l'Assemblea de Treballadors de l'Espectacle, una escisió llibertària de l'Assemblea d'Actors i Directors, associació que aportaria, per cert, els primers quadres tècnics institucionals a la vertical Cultura de la Transició-, van dibuixar opcions culturals noves, oposades al que, en breu, seria la cultura hegemònica. Aquelles Jornades van suposar l'inici de l'actualització de la tradició llibertària peninsular, a les Jornades, en fi, va venir el més granat de la tradició anarquista europea del moment; allí es va parlar de nous temes no esperats per ningú, com l'ecologisme, el feminisme, les opcions sexuals i la llibertat personal.

La Soli (Solidaridad Obrera, publicació setmanal de la CNT catalana), al seu torn, va guanyar entitat. De bon tros esforç i enfrontament amb la gent gran, segons em diuen, un nou periodisme i una nova generació de periodistes llibertaris va entrar en la redacció, i va practicar nous punts de vista per a explicar la realitat. Va existir la possibilitat, fins i tot, que el periòdic anarquista més llegendari i antic del món, que en aquell moment era un setmanal, es convertís en periòdic diari, que hagués competit amb els diaris generalistes del moment. Sí, el moviment llibertari, en molt pocs mesos, feia coses sorprenents, cridava l'atenció, feia propostes i aixecava el cap. Un cap bell i divertit, etc. Com, possiblement, sempre que ha tingut ocasió d'exhibir el seu cap. Però, en breu, va passar, al seu torn, el de sempre.

El 1977, quan se signen els Pactes de la Moncloa -el primer pacte signat entre el Franquisme i els partits, en el qual els partits eliminen el seu únic patrimoni: una cultura bel•ligerant i la capacitat de mobilització ciutadana-, la CNT és l'únic sindicat en contra. Al voltant de la CNT s'agrupa la ciutadania descontenta davant el dibuix que està adoptant la Transició. És precisament en aquest moment quan, en una manifestació multitudinària contra els Pactes a Barcelona, algú llença un artefacte incendiari contra la porta de la Sala Scala. La sala de festes es va incendiar amb rapidesa sorprenent. Van morir quatre treballadors que estaven a l'interior -dos d'ells afiliats a la CNT, per a més ironia-. La policia va atribuir l'atemptat a membres de la FAI i de la CNT. En breu, la CNT i el moviment llibertari sencer, es van veure sotmesos a unes tensions que la seva fragilitat no va poder aguantar. Aquell cap bell i divertit va desaparèixer. Quan va quedar clar que l'atemptat a la Sala Scala va ser obra d'un infiltrat policial, amb una àmplia carrera anterior i posterior als fets, ja era massa tard. El moviment llibertari no existia, estava dispers, desprestigiat i fragmentat. Havia sucumbit a la pressió d'una societat que no volia violència, a la pressió d'uns mitjans que apostaven per l'estabilitat més que per la transmissió de fets, i per un Estat que s'havia emprat a fons per a eliminar l'incipient i prometedor moviment.

La violència, en tot cas, sempre ha aparegut en el camp llibertari quan el moviment ha accedit a certa fortalesa. En la dècada dels 90's del segle XIX, el moviment desapareix a França i Alemanya, a través de diverses bombes i atemptats anarquistes que no sempre ho van ser. A Barcelona, les bombes anarquistes -d'aquella fracció mínima que va optar per elles-, van conviure en aquesta època amb altres bombes estratègiques i encara més mediàtiques -com la bomba del Corpus, o les dotzenes de bombes de la família Rull-, que no van ser precisament anarquistes. El 1909, quan existien un moviment llibertari pedagògic i editorial potent, la cosa va ser escapçada i prohibida aprofitant un succés violent. L'incendi que va acabar amb la Sala Scala, altra iniciativa de l'Estat, va acabar també amb una edat de plata de l'anarquisme. Tal vegada, la més prometedora, la que era més necessària pel que suposava. Suposava el renaixement d'un anarquisme modern i fresc que, d'arribar-se a produir en la seva amplitud, hagués modulat una altra realitat, perceptible aquest matí a primera hora amb només treure el cap per una finestra.

Bé. Tot això ve al cas que aquesta manifestació del 29M nombrosa, bella, sorprenent, inesperada, amb la descripció de la qual s'iniciava aquest article, i amb la qual es dibuixava un possible renaixement de la tradició llibertària per aquí baix, també va absorbir elements de violència. Diversos contenidors -molts, per al meu gust- van cremar en el seu recorregut, i algunes oficines -algunes, bancàries, unes altres, doncs no-, van ser destrossades. Un reduït grup de persones, no moltes, sense massa contacte físic amb la manifestació i sense contacte absolut amb el que estava passant dintre d'ella, es van dedicar a fer el contrari que la manifestació. Eren policies? Érem nosaltres? Érem aquesta part de nosaltres que tan bé li ve, periòdicament, a l'Estat? L'actuació d'aquestes persones, en tot

cas, va provocar que diversos manifestants amb nen abandonessin la manifestació -mereix la pena una manifestació a la qual no poden anar els nostres fills?-, i va aconseguir no solament que el final de la jornada fos deslluït, sinó que es produís una actuació policial brutal, que va afectar en la seva violència al final del recorregut de l'altra manifestació. El molt que es va aconseguir amb tan poc -es va aconseguir que durant dies no es parlés d'altra cosa que de la violència de la manifestació, no del que la manifestació es proposava; es va aconseguir que diverses autoritats criminalitzessin un sindicat llibertari; es va aconseguir crear la banda sonora idònia perquè tres persones, triades per la policia, segueixin encara a la presó des d'aquell dia-, convida a evitar reproduir en el futur aquest tipus d'actes. Si és veritat que estem assistint al nostre renaixement, dediquem-nos a renéixer. Dediquem-nos al nostre. El nostre és la llibertat5.0, la igualtat5.0, la fraternitat5.0., la igualtat de sexes, l'ajuda mútua, la cooperació, la federació voluntària, el socialisme voluntari -sense dictadures del proletariat, ni contenidors cremats pel proletariat aquest-. El nostre és la modulació d'un nou consum, un nou estalvi, nous finançaments, la democràcia econòmica, l'ampliació dels marges del possible, la creació de discursos interessants i apassionants. El nostre és continuar aquella actualització iniciada en els 70 -i interrompuda, zas de cop-, amb la formulació d'un anarquisme pertinent, quotidià, i que vertebri noves formes d'associació, de coordinació, de canvis.

El nostre, el que fem bé, és viure de manera diferent, reunir-nos en els nostres grups d'afinitat amb els nostres amics, i parlar de coses que afectin positivament a la societat. I de com diables aplicar-les. Manquem de text sagrat, som una comunitat de lectors que sempre ha sabut crear i distribuir els seus textos. El nostre és que aquests textos existeixin en l'era digital. El nostre és crear nous referents informatius, que ampliïn les descripcions de la realitat i que siguin sensibles d'influir, per la seva qualitat, en la societat. El nostre és, arribats a l'inici d'una edat de plata -i si això és cert-, la formulació d'una associació específica ibèrica, que sigui el que sempre han estat les específiques per aquí baix: una cosa laxa, confederada, discreta, adogmàtica, que no ordeni res a ningú, però que ens ajudi en els nostres diàlegs. I que ens ajudi també que aquesta nova edat de plata no se'ns extralimiti.

Sabem que la violència és més del que, comunament, s'assenyala com a tal. La violència és l'explotació, la desigualtat, els desnonaments, la precarietat, la reducció de drets. Mostrem aquesta violència a la societat i no deixem que se'ns vinculi amb cap altra. El nostre és que l'única violència exercida en el carrer -aquesta violència tan cridanera i que tan fàcilment apareix en els mitjans- la practiquin emmascarats, sí, però a sou, amb cascos, amb porres i amb una bandereta brodada en la màniga. El nostre és descriure i denunciar aquesta i altres violències. El nostre és ampliar el camp semàntic de la violència. El nostre, en fi, no només no consisteix a cremar coses, sinó que, quan s'ha cremat alguna cosa en el nostre nom o en el nostre costat, després, en un plis-plas, se'ns ha cremat a nosaltres, en el que és una raó per a evitar que la violència es produeixi prop de nosaltres.

Unes setmanes abans del fet violent que va condemnar la nostra tradició en els 70's, el ministre de l'Interior de llavors va declarar: "em preocupen més els anarquistes de Barcelona que els etarres", una frase que és un indicatiu del caràcter desequilibrant del moviment llibertari quan no se'l barreja amb la violència més bàsica. El nostre no és la violència. No pot ser-ho -som molt dolents en la matèria-, però tampoc pot semblar-ho. Deixem la violència als seus professionals. En aquest sentit, l'Estat segueix sent el millor en la disciplina. Com demostra cada dia i, puntualment, al final de totes les nostres edats de plata. No competim amb l'Estat ni un instant en aquesta Lliga. No l'hi posem tan fàcil. No permetem a ningú que l'hi posem tan fàcil.

El paper dels sindicats de concertació: Deixar enrere a CCOO i UGT?

Carlos Taibo

L'autor analitza l'espai, en vies d'extinció, que ocupen els sindicats majoritaris i apunta les vies de superació del model que representen.

La principal raó que indica de la possibilitat que els sindicats majoritaris es vegin superats, en la seva acció, en els propers mesos no és altra que les limitacions que acorralen a CCOO i UGT. I és que en les direccions d'aquests dos sindicats no s'aprecia cap capacitat de resposta que no passi per complir burocràticament amb l'expedient de les protestes.

L'escenari esmentat es veu marcat, en una clau temporal de llarg alè, per una permanent reculada dels dos sindicats majoritaris. En les últimes setmanes les cúpules d'aquests s'han acontentat amb demandar del PP algun gest que els permetés eludir la convocatòria d'una vaga general que, amb tota evidència, preferien esquivar.

Conscients de la seva malmesa capacitat de mobilització, són avui víctimes de la seva conducta dels dos últims decennis. L'inconvenient és que cap gest menor contribuirà a cancel•lar el vigor del principal: al mateix temps que la negociació col•lectiva, vital per a donar sentit al treball de CCOO i UGT, sembla ferida de mort i mentre es perceben agressions contra el propi dret de vaga, en altre terreny els desocupats, cada vegada més nombrosos, amb prou feines se senten reconeguts –no pot ser d'altra manera– en els sindicats majoritaris.

La desesperació que l'anterior provoca es tradueix sovint en un desig descarnat de preservar una primacia que es considera en perill. A l'empara d'aquest desig s'han multiplicat els cops de colzes i les acusacions de sectarisme i divisionisme llançades contra altres forces sindicals competidores. A títol provisional només hi ha una dada moderadament positiva per a CCOO i UGT: falten les notícies que adonin de moviments seriosos de contestació en la base d'aquests sindicats. Encara que les seves direccions poden sentir-se moderadament còmodes, és fàcil endevinar el que l'anterior significa de cara al futur.

Suposo que en últim terme a Fernández Toxo i a Méndez la situació present els produeix, per sobre de tot, perplexitat. No acaben d'entendre que un Govern de la dreta trenqui un acord entre cavallers que, malament que bé, demanava de CCOO i UGT moderació en les seves demandes, i acatament total de l'ordre existent, a canvi de preservar raonablement incòlume el finançament públic d'aquests dos sindicats. I alguna raó, per una vegada, no els falta: sembla com si el PP no hagués percebut que la conflictivitat laboral és sensiblement menor on aquests sindicats es mouen a plaer.

L'escenari que acabo de mal descriure sembla singularment propici perquè guanyin terreny opcions sindicals, o parasindicals, més radicals i compromeses. En una consideració general aquestes opcions són tres. La primera l'ofereix el sindicalisme de tall nacionalista que, amb pes innegable al País Basc i Galícia, es troba present també a Catalunya i Andalusia. Encara que més contestatari i lluitador que el que avui suposen CCOO i UGT, el seu és recelar pel que fa a la voluntat que moltes d'aquestes forces, a la defensiva, mostren pel que fa a la superació de propostes de caire estrictament socialdemòcrata.

La segona opció arriba de la mà del sindicalisme alternatiu, en la majoria dels llocs anarcosindicalista. Els últims mesos ho han estat en aquest món de compàs d'espera, entre la incertesa relativa al que estaven cridats a fer els sindicats majoritaris i una parsimònia que en algun cas amaga dubtes sobre la pròpia militància. La tercera i última opció, en fi, arriba de la mà d'instàncies com el 15M, de molt precària presència en el món del treball (encara que no faltin els assalariats que són quinzemaigistes de cap de setmana). Salta a la vista que aquest tipus de moviments aporta, en la seva heterogeneïtat, actius interessants per a la contestació. Aquí estan la presència massiva de joves desocupats i precaris, el designi d'estendre les protestes al terreny del consum i una capacitat de mobilització que, diguin el que diguin, no ha minvat.

No és difícil resumir la tasca més gran que queda per davant en un moment, el present, en el qual molts dels integrants de les classes mitges en procés de desclassament han abraçat un discurs radical mentre la majoria de qui disposen d'un treball semblen tenallats, sense més, per la por: l'obligació passa per sumar els actius que procedeixen d'aquesta classe mitja desclassada i dels sectors resistents del moviment obrer de sempre. Aconseguir-ho no és senzill. Recuperar, per a això, el significat de dues paraules, explotació i alienació, prematurament arraconades, sembla ineludible.

** Carlos Taibo és Professor de Ciències Polítiques de la Universitat Autònoma de Madrid. Article publicat al web de la revista Diagonal*

Contraanuncis

La crisi i les responsabilitats compartides

Xavier Díez

Una de les falses veritats més difoses darrerament és la idea que "hem" viscut per damunt de les nostres possibilitats. Aquesta primera persona del plural és més que discutible. A diferència de les nostres elits polítiques i econòmiques, la majoria de persones de la majoria d'entorns han tingut un capteniment financer racional. Si hi ha hagut un endeutament superior en la darrera dècada, aquest ha estat per tres causes principals: l'enaltiment del crèdit, tant des de la pressió mediàtica com des del col•laboracionisme governamental amb el món financer; el desig de mantenir el poder adquisitiu en període de davallada salarial (mentre l'economia creixia); i, la més vergonyant, la bombolla immobiliària, que obligava a hipotecar-se durament per exercir el dret constitucional a l'habitatge, promoguda i provocada per aquells que realment van viure per damunt les possibilitats de tothom, i que han fet que la resta paguem la seva factura.Ara bé, la falsedat de les excuses per justificar aquest cop d'estat financer no significa que tots i cadascun de nosaltres, des de diversos àmbits, haguem estat del tot innocents. Cada sector té la seva part de culpa. La classe política apareix al capdavant del rànquing. La seva obsessió per desmobilitzar la ciutadania des de la Transició ençà ha tingut com a resultat que s'han eliminat els tallafocs de la societat civil. No és cap secret que els ajuntaments sovint van comprar l'oposició veïnal per especular o privatitzar, o que el govern incità la gent a enriquir-se sense advertir el dany col•lateral de la desigualtat extrema i la indiferència respecte als desafavorits.

És clar, les agrupacions polítiques dels inicis de la democràcia han esdevingut costoses i sofisticades maquinàries de poder que, a partir de la seva dependència financera, han acabat esdevenint titelles dels banquers. Els sindicats majoritaris sovint van participar indirectament de la festa, tot signant pactes indefensables (com ara fons de pensions especulatius, moderació salarial en temps de bonança, oposició retòrica i col•laboracionisme pràctic amb la bombolla) i contribuint a la passivitat dels assalariats. Finalment, les universitats, bona part de la intel•lectualitat o els mitjans de comunicació en mans privades acabaren intoxicats pels diners que repartia un sector financer que, si bé només ha venut fum, ha convertit en cendres el teixit productiu. Les responsabilitats polítiques, tanmateix, no són menors que les responsabilitats morals. Fenomen curiós, tant dreta com esquerra, tant classes altes, baixes o mitjanes, han colgat tot principi moral sota de tones de corrupció. Les esquerres, com bé assenyalava Tony Judt, en acatar acríticament les regles del joc del capitalisme, abdicaren de la dimensió ètica de la política i el principi fonamental que sense igualtat no és possible la llibertat. Les dretes renunciaren al pòsit de cristianisme social (sobta, amb poques excepcions, el silenci de la cúpula eclesiàstica davant la corrupció i cobdícia generalitzada). I cada grup social s'ha comportat de manera irresponsable.

Les classes altes, principals beneficiàries del procés, s'han deslliurat dels pocs escrúpols que els quedaven. En bona part, han practicat un exhibicionisme frívol, s'han enriquit encara més tot incloent dosis de fingida filantropia. Entitats financeres que diàriament desnonen centenars de famílies encara tenen la barra de dir que l'obra social de les caixes ajuda les persones sense llar! A la seva proverbial hipocresia, s'ha sumat la indiferència més absoluta envers els perdedors d'aquest procés. Diríem que les elits catalanes i espanyoles experimenten una mena de síndrome de Maria Antonieta. "Si no tenen pa, que mengin brioix; si hi ha atur, que facilitin l'acomiadament; si una de cada cinc persones no té feina, que els altres treballin més hores i es jubilin més tard", afirmen. No en són conscients, de les perilloses conseqüències de la seva retòrica i accions fins al punt que, com la reina francesa, semblen haver perdut el cap, o el poden perdre.

Per la seva banda, les classes mitjanes han estat meselles, egoistes i inconsistents. Han empès els polítics a abaixar els impostos. Han prioritzat l'individualisme per damunt el sentit cívic i col•lectiu. Han preferit el consum al benestar. S'han lamentat de l'erosió dels drets laborals mentre s'aprofitaven de l'explotació dels immigrants. Han estat col•laboradors de la bombolla. Han volgut blindar-se respecte als més desafavorits mitjançant processos de segregació urbana o educativa. I ara, en veure perillar els seus interessos, llur indolència els impedeix reaccionar. Finalment, les classes baixes s'han comportat de manera estúpida i inconscient. En comptes d'aprofitar els recursos educatius posats a la seva disposició, han renunciat temeràriament a gaudir d'una bona cultura i formació, i s'han deixat seduir per un consumisme buit i compulsiu, mentre han adoptat un individualisme superficial i han renunciat al sentit solidari que els havia caracteritzat no fa gaire. En termes metafòrics, han preferit tunejar-se el cotxe a comprendre el món i transformar-lo.

Tot plegat ens ha portat a una societat immadura i moralment inhabilitada, incapaç de construir una alternativa mínimament coherent i d'oposar resistència a una terrible agressió contra la nostra manera de viure, en un punt en què tothom espera que la providència transformi el panorama, mentre que, abandonat el costum de la solidaritat, (aparentment) hem perdut l'esma de fer front a la situació.

** Xavier Díez és historiador*

Què és un lloc de treball? (a propòsit del projecte Eurovegas al Baix Llobregat)

Antonio Baños

L'ocupació ha d'anar lligada a un sou i a una negociació personal i col•lectiva.

Vull creure que el projecte de construir una mena de Las Vegas a Barcelona no és més que una d'aquestes notícies berlanguianes que es van esvaint amb el temps, com el projecte del megaparc Paramount a Múrcia o aquella idea semblant i encara més autèntica de construir una ciutat per al vici i el glamur als Monegres. I vull creure que el viatge del novembre passat del conseller Mas-Colell a Nevada, a despit de les informacions oficials, el va fer només per relaxar-se amb unes manetes de blackjack i no pas per tractar amb aquells magnats horribles. Vull creure que el meu Govern mai no ha tingut intencions serioses respecte que aquesta broma del capitalisme xaró arribés a caure sobre la pàtria catalana.

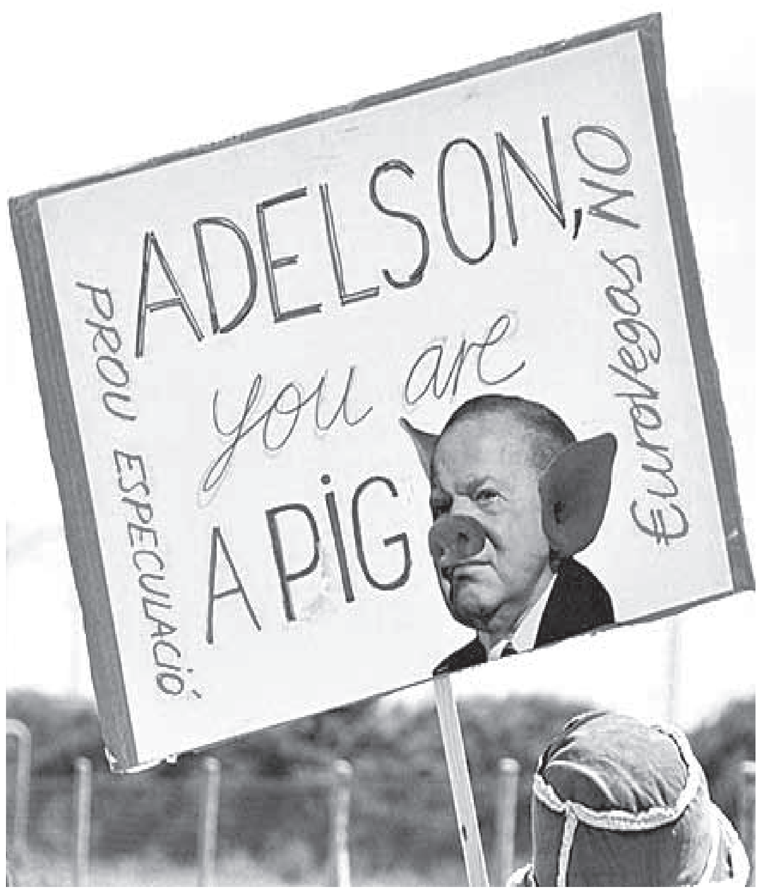
I ho vull creure no només perquè el projecte sigui una absoluta bajanada, una beneiteria còsmica, una catàstrofes social, geogràfica i, sobretot, econòmica. Sinó perquè és un obscè engany a la població més desesperada i atemorida. L'únic argument que s'esgrimeix quan s'ofereix a les autoritats (generalment de països corruptes i desestructurats) un projecte tan estúpid és el de crear llocs de treball. Uns 200.000, diuen. Jo, que ja em vaig creure Felipe quan va prometre allò dels 400.000 llocs de treball, no trempo gaire amb aquestes macroxifres. Perquè quan algú et diu que allò serà com Las Vegas, mai saps per què, però sempre s'acaba assemblant a Terra Mítica.

Però el que és interessant del tema és el concepte mateix de lloc de treball. Tots estem veient com el feixisme capitalista avança ràpidament i sense violència gràcies a l'eficàcia del seu llenguatge, de l'eufemisme. I crear llocs de treball és un dels més màgics i poderosos. El verb crear, vinculat a la divinitat, és poderós, certament. Sembla que l'empresari, dotat de poders taumatúrgics, fa brollar riquesa del no-res. La locució lloc de treball també és acollidora. Té aires de lloc còmode i feliç. La pregunta és: realment aquest projecte el que ofereix són llocs de treball? Perquè una cosa és treballar i una altra, tenir lloc de treball. Aquest últim concepte va lligat a uns drets, a un salari no alimentari i una capacitat de negociació personal i col•lectiva.

El que vol el ianqui, pel que hem llegit, és una mena d'illa feudal al bell mig del Principat. Dit d'una altra manera, vol muntar una plantació esclavista amb aires de resort. Els romans ocupaven molta gent a les seves galeres i els sudistes donaven feina a milions d'esclaus, però ningú no gosaria dir que van "crear llocs de treball". Las Vegas Catalunya no en crearà ni un de sol. El que farà serà aprofitar la desesperació per convertir-la en servitud. Hem de ser molt conscients que l'explotació no és treball. Almenys tal com l'enteníem en un Estat social i de dret. I els governs només poden promocionar-la per dos motius. Perquè reneguin de la democràcia o per sadomasoquisme. Vull creure que aquella cosa tèrbola del cervell de Mas-Colell que el va portar a Amèrica té més a veure amb la segona opció que no pas amb la primera. Pensin una mica, sisplau: creuen que aquesta mena de projectes vénen a deixar riquesa o a emportar-se plusvàlua?

Vull creure que d'aquí uns anys riurem del viatge del conseller i que ja tindrem clar que remar a cop de fuet emmanillat al banc d'una galera no és el mateix que tenir un lloc fix en una empresa low cost de transport logístic internacional.

** Antonio Baños és periodista.*

Concentració de la riquesa

Vicenç Navarro

Aquest article critica l'enorme concentració de les riqueses, semblant a l'existent abans de la Gran Depressió a principis del segle XX, conseqüència de l'aplicació per part dels governs de polítiques neoliberals. L'article assenyala que les excessives desigualtats de renda i riquesa són injustes social i políticament i són ineficients des del punt de vista econòmic.

El poder econòmic i financer es basa en el poder de persones que deriven el seu poder de la propietat que tenen sobre el capital financer i empresarial. Aquest aclariment és necessari perquè les institucions financeres i grans empreses estan controlades per persones de carn i os que tenen noms i cognoms propis i el nombre dels quals és molt més reduït del que la població creu.

Avui estem governats financera i econòmicament per elits molt minoritàries, que estan darrere d'aquelles institucions i que tenen una enorme influència sobre les institucions definides com representatives en els sistemes democràtics.

Aquestes reflexions vénen arran de l'eslògan utilitzat pels indignats a EEUU: "Nosaltres som el 99%", és a dir, nosaltres som la gran majoria de la població d'EEUU, que té raons per a estar indignada enfront del 1% de la població que determina la vida econòmica i política del 99% restant a través d'un enorme control sobre els recursos del país. Segons els últims estudis de la distribució de la riquesa i de les rendes a EEUU, el 1% de la població posseeix el 40% de tota la riquesa (era el 33% fa 25 anys) i el 42% de totes les accions i instruments bancaris que generen diners. La gran majoria de la població (el 80%) posseeix només un 7% del capital financer.

En realitat, per a trobar xifres comparables hem d'anar als anys vint del segle passat. La classe capitalista –els propietaris i gestors del capital financer i de les grans empreses, que a EEUU es coneix com la Corporate Class– és més forta i té més riquesa i propietat que mai. Per aquest motiu els indignats nordamericans surten al carrer i denuncien aquesta realitat.

Com pot ser que hagi rics tan rics? I com s'arriba a aquests nivells de riquesa? Per a respondre a aquestes preguntes, el primer que cal entendre és que, com bé ha dit Elizabeth Warren (que va ser l'encarregada de l'oficina en defensa del consumidor dels serveis financers de l'Administració Obama), "ningú arriba a ser ric i super ric pel seu propi mèrit. Repeteixo, ningú".

Els rics i super rics arriben a ser-ho a causa dels recursos proveïts per uns altres. Entre aquests recursos estan el coneixement produït per institucions públiques finançades per tots, que han fet possible que els rics i super rics poguessin explotar tal coneixement. Les grans fortunes en el sector de l'alta tecnologia estan basades, per exemple, en el coneixement científic bàsic produït per institucions públiques.

Internet es va desenvolupar a força del coneixement produït per la inversió pública del Govern federal, el Advanced Research Projects Agency Network (Arpanet) en els anys seixanta. Una cosa igual ocorre amb la majoria de la informàtica electrònica. El mateix Bill Gates ha reconegut que no estaria on està sense l'enorme inversió pública en tecnologia del Govern federal després de la II Guerra Mundial. El mateix quant al iPhone, la tecnologia del qual deriva de la inversió federal en sectors militars i exploració de l'espai. Una situació idèntica passa, per exemple, en farmàcia. Dels 15 nous principis actius, la venda dels quals ha significat majors ingressos per a la indústria farmacèutica, arribant a més d'un bilió (americà) de dòlars, 13 s'han basat en investigació finançada per institucions públiques.

Milers de casos assenyalen que els grans avanços en la riquesa d'un país es deuen a la utilització dels recursos públics (incloent el coneixement), produïts i finançats col•lectivament, que són després explotats amb fins personals, i aquí és quan sorgeixen els super rics. Com diu Elizabeth Warren, cap super ric ha arribat a ser-ho exclusivament pel seu propi mèrit. Milions de ciutadans han establert les bases perquè ells (la majoria són homes) poguessin explotar-les.

Per aquest motiu les autoritats públiques haurien de recuperar la seva inversió en les riqueses personals derivades del coneixement produït per l'Estat, gravant fortament tals fortunes. No cal dir que la creativitat, enginy i oportunitat han de ser compensats. Però les enormes desigualtats existents sobrepassen qualsevol criteri de recompensa justificable. Permetre els nivells de desigualtat extrems existents suposa afavorir l'espoli del que és públic per part d'interessos privats personals, a més d'accentuar la ineficiència de tal sistema de repartiment de les rendes i de les riqueses.

Existeix a més una altra riquesa derivada, no de la producció, sinó de l'especulació, la qual, per definició, es basa en l'explotació de la majoria per part d'una minoria. D'aquesta especulació, la més estesa és la financera. Els propietaris i controladors de grans quantitats de diners especulen sobre els preus, per exemple de l'habitatge, creant uns preus artificials que els beneficien a ells a costa de la majoria. En aquest sector, també és cert allò de que "ningú és super ric amb i pels seus propis mitjans". En realitat, la gran majoria de super rics en el sector financer obté els seus diners d'activitats predominantment especulatives, la qual cosa danya a la societat. És, per tant, necessari que es redueixi la grandària de l'activitat especulativa gravant-la intensament.

Una última observació. L'argument utilitzat pels conservadors i neoliberals per a justificar tals desigualtats és que els super rics inverteixen i creen ocupació a través de tal inversió. Això no és així. Segons les últimes xifres del Comitè del Congrés d'EEUU, encarregat de polítiques fiscals, el 0,1% de la població –els super rics– inverteix en activitats que no creen cap ocupació, doncs inverteixen en activitats financeres merament especulatives. L'intent de justificar les enormes desigualtats amb arguments d'eficiència econòmica no se sustenta basant-se en el coneixement científic.

** Vicenç Navarro és economista i membre del Consell Científic d'ATTAC Espanya*

Pobresa i misèries

Jordi F. Fernández Figueras

Va arribar a la meva oïda no fa gaire dies que TV3 prepara un esdeveniment titulat «Marató per la pobresa». Vaig pensar que m'havien informat malament, ¿no voldrien dir «Marató contra la pobresa»? Però no es van equivocar, «Marató per la pobresa» és realment el títol de l'espectacle benèfic que properament ens oferirà Televisió de Catalunya.

Si aquest esdeveniment vol contribuir a eradicar la pobresa, o a fer disminuir els seus efectes, i no a afavorir-la, no s'hauria de fer servir la preposició «per», que indica la finalitat amb què es fa alguna cosa o allò a favor de què es procedeix; sinó «contra», que indica que es vol actuar en oposició a alguna cosa. La meva primera impressió va ser doncs que el desencert lingüístic de TV3 era absolut, però després un amic em va fer adonar que potser l'error era fruit d'un problema psicològic: un «lapsus linguae», un acte fallit en terminologia freudiana.

Els nostres governs, català i espanyol, semblen tan entestats en la seva marató per empobrir-nos, que el subconscient dels promotors de l'esdeveniment els va provocar un curtcircuit mental i van batejar el programa amb una expressió que contradiu la seva intenció original. I una vegada llançat el títol a la llum... ja no s'han atrevit a fer marxa enrere.

Perquè, ¿com no tenir el subconscient fent-te la guitza quan els partits governants competeixen per empobrir-nos? Retallades dels sous, retallades dels drets laborals i socials, retallades dels pressupostos destinats a la sanitat i l'educació, retallades dels minsos valors democràtics que queden a la nostra «democràcia representativa», retallades de la dignitat col•lectiva si s'acaba arribant a un acord amb el promotor d'Eurovegas...

Posats a empobrir-nos, també se'ns ha empobrit la sobirania. I no em refereixo a la sobirania de Catalunya, no. Em refereixo a la sobirania del propi Estat, convertit en una mena de colònia d'Alemanya o, més aviat, de les forces «sense rostre» que ho maneguen tot rere les bambolines.

És clar que algunes coses no es retallen: els impostos i els preus dels béns de consum essencials, les falses promeses que fan els polítics, les declaracions cíniques de les organitzacions empresarials, els privilegis de certes elits i les garrotades que acostumen a etzibar els Mossos d'Esquadra, amb la col•laboració inestimable de provocadors infiltrats i eixelebrats espontanis, a la gent que es manifesta pacíficament...

Cal actuar contra els estralls que està causant el sistema capitalista, però no tan sols mitjançant iniciatives benintencionades, però impersonals, que fan pensar en la beneficència amb què apaivagaven la seva mala consciència els burgesos d'altres èpoques. Cal una acció solidària quotidiana i directa adreçada a ajudar els nostres conciutadans amb dificultats econòmiques, a evitar els desnonaments, a aconseguir que es respectin els drets socials i laborals de tota la col•lectivitat, etc.

No podem plegar els braços i ser testimonis passius de com les coses van empitjorant i empitjorant en ple desgovern!

> EL FAR

3) Autogestió: Socialització de taxis, ferrocarrils i vaixells

Ferran Aisa

El mateix dia 20 juliol va ser requisats pel Sindicat Únic del Transport de la CNT de gairebé tots els taxis, així com vehicles de transport i automòbils particulars, els quals van passar a ser destinats a funcions de les autoritats civils (Generalitat, Ajuntament,Milícies, Sindicats, Sanitat, Proveïment, etc). La Secció de Taxis de la CNT es va fer càrrec de constituir el Comitè de Control Obrer i de preparar els vehicles, perquè fessin les funcions habituals dels taxis a Barcelona.
A mitjan d'agost la normalització ja era quasi una realitat, doncs s'autoritzà a circular taxis per Barcelona. Alguns vehicles van ser retornats als seus propietaris, sobretot si tenien una professió específica com podia ésser metge o que necessitessin el vehicle per la feina col•lectivitzada. El servei de taxis nocturn no es va normalitzar fins el 6 d'octubre de 1936, eliminant el plus que regia a partir de les 22 hores. Tramvies, autobusos, taxis circulaven posant en moviment el color roig i negre com una bandera al vent per la ciutat de Barcelona i al subsòl la carrosseria dels combois del Metro també recorrien les estacions amb els colors de la bandera cenetista. N'era el signe clar de la Revolució que estava gestant la "massa" obrera de Catalunya.
La Companyia de Ferrocarrils Catalans va ser incautada pels treballadors en els primers compassos de la revolució. Les línies que explotava aquesta companyia eren Barcelona-Manresa; Martorell-Igualada; Manresa-Olván; Olván-Guardiola; Manresa-Suria; i Bordeta a Puerto. El popular "Carrilet" que sortia de la plaça Espanya de Barcelona i seguint el curs del riu Llobregat arribava fins a la Catalunya central, era considera pels ciutadans com un tren de joguina.
La col•lectivització de la companyia va quedar sota el control obrer, que va nomenar un Comitè CNT-UGT. Solidaridad Obrera (4-9-1936), fa la crònica: "El dia 24 de julio, en Manresa, reunidas la CNT y la UGT ferroviarias, acordaron proceder a la incautación de la Compañia General de Ferrocarriles Catalanes... Este acuerdo fue refendado oficialmente por el Comité Revolucionario Antifascista y el Gobierno de la Generalidad de Cataluña, haciéndose cargo de todo el pasivo, activo y material de la misma, para su explotación definitiva. Se nombró un Comité de ambas organizaciones para regentar los ferrocarriles catalanes con la intervención de un delegado de la Generalidad, que tan sólo tiene por misión examinar la labor que se hace".
La darrera setmana de juliol va ser col•lectivitzada la Companyia del Ferrocarril de Sarrià i Vallvidrera i les línies de tren a Sabadell, Sant Cugat i Terrassa. També van ser col•lectivitzades les indústries de navegació, tant les que feien viatges a la península i a les illes, com les que suraven els mars arran del planeta. La Companyia de navegació Transatlàntica va passar a ser dirigida pels treballadors que van constituir un Comitè de Control CNT-UGT. La companyia disposava de nou vaixells, dels quals, segons el Comitè Obrer, només eren disponibles sis, els anomenats: "Habana", Cristóbal Colón", "Marqués de Comillas", "Juan Sebastián Elcano", "Manuel Arnús" i "El Magallanes". El personal adscrit a aquesta companyia era de 2.500 persones a tot Espanya.

Els treballadors quan van ocupar les oficines van poder ser testimonis dels grans sous que dels membres del Conselle d'Administració i el seu president Joan Antoni Güell i López, "nieto del negrero Antonio López", diu Francisco Pellicer, autor del reportatge per la Soli (13-10-1936), 41.000 pessetes i 63.750 en qualitat de despeses de representació mensuals, mentre que un contramaestre cobrava 350, un fuster 285 i un mosso 200 pessetes mensuals. La Transatlàntica sota el control obrer contemplava un futur optimista que, com escrivia Pellicer: "...tendrá días de esplendor, navegando por todos los mares, enarbolando la bandera de la Revolución, por el engrandecimiento y el bienestar del pueblo español".

Eficàcia i repertori

Raimundo Viejo

Un vell relat obsessiona a l'esquerra; és el relat de la Gran Revolució. Segons aquest relat, una mobilització social creixentment organitzada, enquadrada sota una estratègia unitària de conquesta del poder i sota el comandament d'una agència antagonista –de preferència un partit, encara que també valgui un sindicat– assoleix fer-se amb els recursos de poder que facin possible derrotar al neoliberalisme.
Sota aquesta perspectiva, Grècia avui es converteix en una fantasia i –com a tal– en un formidable exterior constitutiu al servei de la política identitària. Igual que la Itàlia de l'autonomia, l'Euskal Herria dels independentistes i altres exemples, Grècia esdevé el terreny imaginari que ens permet escapar a la terrible sensació d'impotència que aboca el relat de la Gran Revolució. I és que si alguna cosa no suporten els partidaris d'aquesta èpica, és el desolador salt entre les condicions de poder efectives sota l'opressió del qual viuen, i l'exigència de canviar tot d'arrel.
Per a entendre'ns: la Gran Revolució és una cosa així com el conte de la bona pipa per a l'esquerra radical; la narrativa neuròtica de l'èxit pretèrit que –per ser tal– no s'ha de verificar avui. La seva veritat se suposa i d'ella només es requereix que sigui el que és: un axioma. No obstant això, per a qui ja hem hagut d'experimentar dècades de reculada neoliberal, el problema no és, substantivament, epistèmic ni psicològic, sinó polític: aconseguir modificar les condicions efectives de poder sota les quals s'implementa el neoliberalisme; i això de tal sort, que sigui possible instaurar una alternativa viable.
Com abordar llavors l'exterior grec? Com extreure lliçons útils de la seva realitat-altra que no ens aboquin a projeccions neuròtiques d'impotència política? Cal invocar el principi de realitat enfront de la fantasia; i amb ell –en política– la dura prova de l'eficàcia. Només sota un gir així podran esdevenir canvi efectiu, els immensos esforços que requereix, avui, l'acció col•lectiva a qui participen en ella.
En el terreny del concret això últim s'ha de traduir en una avaluació realista dels assoliments 'polítics' de les mobilitzacions i aquests, caldrà recordar, no només es mesuren per l'èxit d'assistència, sinó pel que se segueix d'aquests èxits que de vegades són això –encara que no sigui poc–. I és que les mobilitzacions no haurien d'acabar el dia de la manifestació o el dia de la vaga. Resulta absolutament prioritari, si es vol començar a canviar les coses, veure més enllà de cada jornada d'acció col•lectiva, més enllà de cada cicle de lluites, més enllà fins i tot de cada ona de mobilitzacions.
Arribats a aquest punt el debat es reobre de manera productiva: les vagues –generals i sectorials– es desmitifiquen a favor de la vaga metropolitana; el proselitisme partidista cedeix davant la cooperació entre singularitats irreductibles; la construcció d'hegemonies internes es retira davant la confrontació agonística entre iguals, i la d'hegemonies externes escapa a la disciplina de negociacions i pactes entre elits... A resultes de tot això, la política es redimensiona a una escala en la qual l'eficàcia de la participació es fa assumible a mitjà termini, permet produir les institucions de l'autonomia i instaurar, per tant, el règim polític del comú –el del 99%–. És això o persistir en "un contra el PP ens mobilitzarem millor" sense més sentit ni utilitat que la ja coneguda: retornar el PSOE al poder amb més o menys contrapès de les esquerres subalternes –de partit i sindicals–.

** Raimundo Viejo és activista social i professor de teoria política de la Universitat Pompeu Fabra. Article publicat al núm. 169 de la revista Diagonal.*

Receptes...

Aguiat de rap

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

1 Rap
1 ceba
1 tomàtiga
brou de peix
1 cabeça d'alls sencera
patató tallat a cantons
pèsols
julivert
llorer
farina
oli
sal i pebre bo

Elaboració:

Salpebram les tallades de rap, no molt petites, les enferinoam, les fregim i reservam. Sofregim la ceba tallada petita amb la cabeça d'alls sencera, una fulla de llorer i una mica de tomàtiga dins una greixonera. Afegim el brou de peix, no gaire, i, quan comença a bullir, hi posam el rap que havíem reservat. Ho deixam a poc foc. Al cap de deu minuts afegim el patató que, prèviament, hem fregit, com també una grapada de pèsols. Feim una bona picada d'ametlles torrades i un poquet d'all i julivert, hi ho afegim cinc minuts abans de llevar la greixonera del foc.

Bon profit!

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

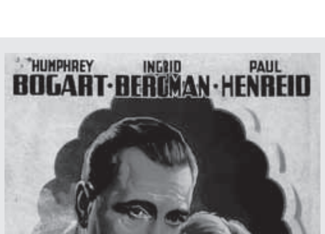

Casablanca

Joan Canyelles Amengual

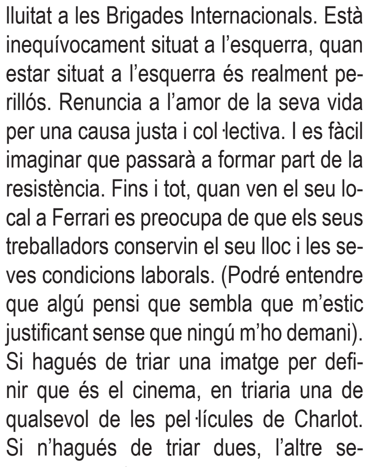
(Michael Curetiz, 1942)
Un bon i estimat amic, company del sindicat m'ha suggerit aquest títol per a comentar aquest mes. Suggerència que agraeix-ho sincerament perquè per una banda em treu de sobra la cada cop més complicada tasca de triar una pel·lícula, i per l'altre em permet parlar d'un de les pel·lícules mes mítiques de la història del cinema i una de les que més vegades he vist.
Algunes i alguns de vosaltres pensareu que "Casablanca" té poca cosa de revolucionària i qüestionareu el fet de comentar-la en una revista com la nostra. Amb matisos hi puc està d'acord. Però si anomenàrem aquesta secció o pàgina "Un mirada critica des del cinema", va ésser perquè ens oferia la possibilitat, sense enganar a ningú, de parlar de pel·lícules que en alguns casos, sols de manera tangencial o secundària podien presentar elements socials, polítics o sindicals interessants. Tal vegada es la distància que separa la mirada de la visió.

Fitxa tècnica

Dr: Michael Curtiz;
G: Phlip i Julius Epstein, Howrd Koch i Cassey Robinson (sense acreditar) basada en la obra de teatre "Every bodi comes to Rick's" de Murray Burnet i Joan Allison;
Ft: Arthur Edeson;
Ms: Mx Steiner; (cançó "As time goes by" M.K. Jerome i Jack Scholl);
Int: Humphrey Bogart, Ingrid Berman, Paul Heneid, Claude Rains, Conrad Veidt, Dooley Wilson, Sydney Greensteet, Peter Lorre, Madeleine LeBeau.

Segurament hauria sigut més coherent i adequat que a la revista hi pogués aparèixer una secció titulada "Cinema i revolució" o com el d'un dels meus llibres de consulta "Des de que els Lumiere filmaren els obrers" de José Luís Sánchez Noriega. Però la meva cultura cinematogràfica és extraordinàriament limitada i no em permet assolir aquesta tasca, que estic segur de que seria apassionant. En qualsevol cas, alguna mena de compromís hi ha a la pel·lícula quan el seu protagonista ha lluitat a les Brigades Internacionals.
Per altra banda, queda clar que la nostra intenció també es parlar del cinema per si mateix, oferir informació, generar curiositat i contagiar el plaer de mirar i tornar a mirar pel·lícules. Debatre sobre elles, sobre el seu missatge i les seves virtuts artístiques. El que desig quan don la meva opinió és que la pacient lectora o lector (supos-ho que sovint ho fa si ha vist la pel·lícula) doni també la seva i mantenir amb ell o ella, amb vosaltres una mena de diàleg imaginari. Això és el que jo faig quan llegeixo les crítiques de la gent que realment en sap.
Michael Curtiz d'origen hongarès, dirigeix entre 1912 i 1961 gairebé dues centes pel·lícules, un poc més de la meitat, pertanyen a l'època del cinema silent. Evidentment en una carrera tan extraordinàriament dilatada hi ha de tot.
Però seria injust dir que la seva trajectòria és irregular, perque la majoria dels seus treballs son com a mínim, interessants, i també ho seria que pasés a la història únicament per haver dirigit "Casablanca".
L'etapa més important de la seva carrera és la que desenvolupa els trenta anys que està a la "Warner Brothers", fins al punt de que es podria dir que és el director més emblemàtic d'aquesta companyia cinematogràfica. Sovint s'ha dit d'ell que reprodueix o representa totes les virtuts i els defectes de l'anomenat "cinema d'estudi".
Però com diuen Pierre Coursodon i Bertrand Tavernier, aquestes dues afirmacions, serien com a mínim, reduccionistes, per explicar una obra tan complexa com la seva i perque deixaria de banda tota la seva producció europea i la de l'època silent (època que per descomptat, jo no conec ni d'enfora).
Sovint millora guions fluixos i anodins amb els que es veu obligat a treballar amb una portentosa imaginació i un immens talent creatiu. Sap donar a les seves pel·lícules un ritme trepidant. Els seus moviments de càmera solen ser elegants i precisos i mai son gratuïts. I per altra banda és un gran dominador de l'el·lipsis.
La seva preocupació per l'estètica i la innovació queden corroborades pels missatges que li enviava Hal Wallis, productor d'alguna de les seves pel·lícules més importants: "No feim art Mike, feim pel.lícules".
En definitiva Michael Curtiz és el responsable d'obres tan emblamàtiques com "20.000 anys a Sing Sing" (20.000 years in Sing Sing, 1933); "Capità Blood" (Capitain Blood, 1935), "Robin dels boscs" (The adventures of Robin Hood, 1938), "Àngels amb les cares brutes" (Angels with dirty faces, 1939) o "El llop del mar" (The sea wolf, 1941), totes elles grandíssimes pel·lícules per no dir obres mestres.
El prestigiós crític Andrew Sarris, va dir que "Casablanca", era l'accident més brillant de tots els accidents cinematogràfics. Efectivament. Per començar, la pel·lícula de Curtiz té el seu origen en l'obra de teatre "Every body comes to Rick's" de Joan Allison i Murray Burnet que mai es va arribar a estrenar als escenaris de Brodway. Els autors finalment enviaren el seu text a diferents estudis cinematogràfics i a la Warner el lector de guions Stephen Karnot va pensar que allà hi podia haver el punt de partida per una bona pel·lícula. Els seus comentaris despertaren l'interés de Hal Wallis, un dels mes importants productors de la companyia cinematogràfica. I així va començar tot.
El paper de Rick va ser oferit en primer lloc a George Raft, que el va rebutjar, convertint-se d'aquesta manera en l'únic actor de la història més conegut pels personatges que no va interpretar que pels que va interpretar. També Ronald Reagan va estar a punt de passar per davant de Bogart. Naturalment si s'hagués donat aquesta circumstància, ara no estaríem parlant de "Casablanca". Hedy Lamarr o Ann Sheridan varen estar a punt d'interpretar el paper de Ilsa. La pel·lícula tampoc hagués sigut la mateixa.
El guió s'anava escrivint dia a dia. Ingrid Berman es queixava al director perquè no sabia amb qui es quedava al final i això li creava molts de dubtes a l'hora d'interpretar el seu paper. Algunes vegades als actors i a les actrius les entregaven els diàlegs que havien d'interpretar aquell dia quan arribaven al plató. La seqüència final va ser una completa improvisació, fins l'últim moment no es sabia si abans de separarse Rick i Ilsa es farien una besada. I sembla que les paraules finals que Rick li diu a Renault "Crec que això es el principi d'una bona amistat", varen ser afegides a la sala de muntatge un cop acabada la pel·lícula per indicació de Hall Wallis, el productor de la pel·lícula.
La famosa cançó "As time goes by", autèntic himne cinematogràfic, es va salvar de miracle. A Max Steiner no l'acabava de convèncer i va proposar la seva substitució. Però per substituir-la s'hauria de repetir l'escena en la que Ingrid li entona a Sam les primeres notes, quan ell fingeix no recordar la cançó que li està demanant que toqui. I això no va ésser possible perquè l'actriu ja s'havia incorporat al rodatge de "Per qui sonen les campanes?" i s'havia tallat els cabells.
Totes aquestes anècdotes i d'altres que no tenim temps de contar fan que aquest pel.lícula sigui tan absolutament màgica per una pura qüestió atzarosa. (sense que això li resti gens ni mica de mèrit a la portentosa labor de Michael Curtiz).
Poques vegades una pel·lícula ha contat amb un repart tan absolutament redó. Tot els actors i totes les actrius estan perfectes i sembla impensable substituir-los per uns altres.
També el guió, malgrat les seves continues improvisacions es fantàstic. No conec una pel.lícula amb uns diàlegs tan esmolats, precisos i memorables: "Nacionalitat?" li demana el general Straser a Rick "Borratxo", contesta ell. "Estic segur de que em menysprees" li diu Peter Lorre a Bogart, "Si arribés a pensar en tú, segurament ho faria", es la seva resposta. Podríem citar-ne moltes altres, però ens quedarem amb la que més s'ha incorporat a l'imaginari col·lectiu. "Que serà de nosaltres?" demana Ilsa. "Sempre ens quedarà Paris", contesta Rick.
Una certa mitologia cinematogràfica va nèixer amb "Casablanca". Ho va fer anys després de la seva estrena, perquè en un primer moment, i encara que havia guanyat l'Oscar a la millor pel·lícula, guió i director, no va ser un èxit de públic arrollador.
Per algunes generacions, Rick va ser l'autèntic model a imitar. Molt més que Cary Cooper, Erol Flyn o Robert Taylor. Rick s'emparava en el cinisme per amagar la tristesa produïda per un desengany amorós. L'aparent fredor emocional ocultava malament el dolor d'una ferida oberta que mai podria cicatritzar del tot.
I malgrat haver renunciat a l'idealisme, a la lluita política, la solidaritat sempre que podia sortia a la llum. Com si formàs part del seu ADN i no se'n pogués desprendre'ns per molt que ho volgués.
Rick transmet integritat, ètica, compromís, encara que en teoria i com diu ell mateix "Ara nomes em preocupo de les meves coses". Tot això sota una capa de nostàlgica indiferència que el fa irresistiblement atractiu. Com diu el capità Renault "Rick és el tipus d'home del qual jo m'enamoraria si fos una dona". També hauria pogut dir "si no fos tan obstinadament heterosexual".
Ja hem dit al principi que a "Casablanca", segurament no hi ha res de revolucionari. Però no es pot oblidar que Rick ha lluitat a les Brigades Internacionals. Està inequívocament situat a l'esquerra, quan estar situat a l'esquerra és realment perillós. Renuncia a l'amor de la seva vida per una causa justa i col·lectiva. I es fàcil imaginar que passarà a formar part de la resistència. Fins i tot, quan ven el seu local a Ferrari es preocupa de que els seus treballadors conservin el seu lloc i les seves condicions laborals. (Podré entendre que algú pensi que sembla que m'estic justificant sense que ningú m'ho demani).
Si hagués de triar una imatge per definir que és el cinema, en triaria una de qualsevol de les pel·lícules de Charlot. Si n'hagués de triar dues, l'altre seria un dels fotogrames de escena de l'acomiadament de Ilsa i Rick al boirós i humit aeroport de Casablanca.
En realitat, "Casablanca" és una determinada idea del cinema en estat pur. Amb molts i bons adjectius, però sense etiquetes. Emoció i sentiment. Es la pel·lícula que justifica la frase (no record l'autor): "El cinema és el material amb el qual estan fets els somnis".
És tard. M'agradaria poder comptar més coses, però com sempre, em falta espai. I temps. El meu bon amic em deu estar maleint, perquè fa dies que bé o malament, aquesta col·laboració hauria d'haver entrat en el seu correu electrònic.
Salut i revolta

> DES CARTES MAUDITES

Ja no llegeixo

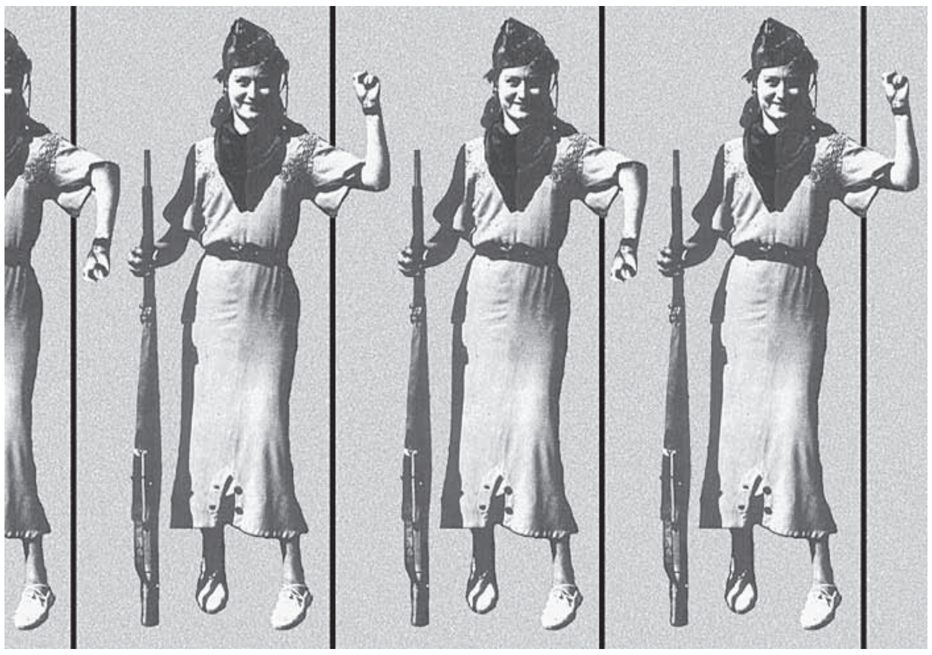
Carles Jove i Buxeda

Fa temps que he perdut l'hàbit de llegir. Deuen haver passat tres o quatre mesos des que vaig començar i acabar un llibre, i abans d'aquest, no recordo massa bé haver llegit res en concret. Bé, sí, un llibre que em va passar el company Jordi Martí titulat El nacionalismo lingüístico. (Jordi, el tinc jo, no pateixis). El llibre en qüestió m'interessava, i em va agradar, però estava relacionat amb un treball d'investigació de la universitat, o sigui que no era ben bé una lectura per gaudi, sinó una lectura per a fer-ne alguna cosa. El qual em fa pensar que potser no és que hagi perdut l'hàbit de la lectura, sinó que més aviat fa una bona temporada que les meves lectures estan sempre relacionades amb alguna activitat.
La diferència és important. Si fa anys llegia per devoció i em sentia mancat de quelcom important si passaven un parell de dies en que no tenia temps per agafar un llibre, ara he arribat a un punt en el qual llegeixo per objectius. Necessito saber tal cosa: llegeixo sobre tal cosa. He de fer un treball sobre tal tema: llegeixo sobre tal tema. Vull posar-me al dia sobre qüestions relacionades amb la meva feina: llegeixo quatre llibres del gremi. I així passen els dies i les pàgines.
Recordo un estiu que vaig passar sol a un pis de Gràcia en què vaig llegir més llibres que en tota la meva anterior vida. No Logo, de Naomi Klein, va estar només quatre dies a les meves mans. Això sí, jornada intensiva! Em llevava, em tumbava al sofà, i llegia. I així fins el dinar. I després fins el sopar. I després escrivia cartes d'amor a la meva companya, que estava a França fent no sé què. I au, na fent que som joves.
Recordo que llegir era un plaer, però també un deure. Amb els companys de sindicat parlàvem de llibres, i d'aquell que és tan bo i que no te'l pots perdre perquè explica la realitat de no sé què, i aquell altre que és una novel•la, però una novel•la amb transfons polític i que per tant val la pena, i mica en mica et fiques en la novel•la i tant li fot si té transfons polític o no, perquè ens agrada tant llegir que ja llegim de tot, que volem canviar el món collons!
I no sé com, mica en mica, llegir ha anat despareixent de la meva rutina. I ara busco vint minuts al dia per anar a córrer. I si no hi vaig, em sento tan malament com quan no tenia temps per llegir.

Oblit i revisionisme

Pasqual Aguilar

Les polítiques oficials sobre memòria històrica xoquen fins ara amb la impossibilitat d'anul•lar les sentències de la dictadura i jutjar-ne els crims.
La memòria històrica s'ha interpretat des del poder com un exercici de consens social, però sense haver restituït la dignitat de milers de persones s'allisa el camí per a la manipulació de la història. I, alhora, s'enterra la càrrega reivindicativa que té rehabilitar la memòria dels oblidats ad maiorem gloriam del Caudillo i dels seus hereus.
Des de l'anomenada transició es van arraconar els passatges més durs de la repressió durant el conflicte i, sobretot, es va passar de puntetes pel dolorós record d'una postguerra marcada per la criminalitat institucionalitzada del franquisme. Aquest arraconament va centrar les actuacions del memorial en els esdeveniments bèl•lics de la guerra civil i ha facilitat el relat de la guerra com un enfrontament entre germans que equipara els antagonistes. D'aquesta manera, es dificulta entendre la veritable dimensió de la lluita.
La memòria individual deslligada de la història permet oblits interessats. A Catalunya provoca la reivindicació d'un sector dels vencedors, que va passar del nacionalisme català de dretes al suport incondicional a Franco. Durant el Tripartit la figura de Cambó va ser elogiada, i no només pel catalanisme autonomista. L'editor Quim Torra, entre d'altres, va proposar la revaloració del personatge perquè fou mecenes de la cultura catalana, sense tenir en compte els seus plantejaments de classe. Recordem que la trajectòria política de Cambó es va basar en la defensa de l'ordre secular i va culminar amb el finançament del cop d'estat feixista. Va col•laborar a consolidar el règim i va perseguir exiliats republicans i catalanistes.
Des que governa CiU, s'alcen veus com la de l'historiador berguedà Ramon Felipó que clamen per la difusió de la figura de mossèn Armengou. Armengou va ser un referent del nacionalisme pujolià i alguns el consideren fill il•lustre de Berga; però també va ser un capellà militar, voluntari de l'exèrcit feixista, i enemic declarat del moviment obrer, del qual mai no va acceptar que fos originari de Catalunya. Un altre exemple, doncs, de defensor destacat de l'oligarquia i la religió cristiana, encara que Catalunya s'hagués de sacrificar.
Torra ens convida a gaudir de l'obra catalanista de Cambó i relativitza els camins cruels que va conrear amb la seva immensa fortuna. Felipó diu que tothom al Berguedà espera la publicació dels dietaris d'Armengou, i que Berga necessita l'edició completa de tota la seva obra «encara que hi hagi qui en qüestioni una part». Cambó, Estelrich (el seu col·laborador fidel), els germans Badia, Sentís, Armengou, i molts d'altres, compartien una visió classista, xenòfoba i atiaven la repressió contra el moviment obrer. Aquests precedents fonamenten el discurs de l'actual govern autonòmic, complaent amb les grans fortunes, esperonador de la brutalitat policial, impulsor de les retallades, perseguidor dels beneficiaris de la PIRMI, etc.
Cal recordar que la guerra civil va ser una confrontació d'interessos entre la majoria de la població, ideològicament radicalitzada entorn de l'anarquisme i el socialisme, i les forces de la reacció formades pels generals, els propietaris agraris, l'església i la gran burgesia. Cambó i Armengou sabien on era el seu lloc. Reivindicar-los sense assenyalar la bel•ligerància que van mostrar contra la democràcia republicana i el moviment obrer i camperol busca diluir la responsabilitat de certs sectors socials que van alinear-se contra Catalunya.
La vicepresidenta del govern, Joana Ortega, ja ha deixat clar que la memòria no és patrimoni de cap bàndol. Sembla com si totes les víctimes haguessin tingut el mateix tracte. Ortega obvia que les víctimes de Franco segueixen sense obtenir veritat, justícia i reparació. Justifica el col•laboracionisme de Cambó, Armengou... com un mal menor. Ara el PP i CiU volen perpetuar la ignomínia, esborrar els rastres del genocidi, aigualir els crims d'estat feixistes i dimensionar la violència espontània dels oprimits, que va ser conseqüència de dècades d'explotació i humiliació.
Ens esperen temps de donar la veu als qui van voler fer callar per sempre més. Temps de tenir presents les seves idees, el seu esperit. Temps de lluitar contra l'amnèsia.

IX Ofensiva contra l'oblit. Exili i retorn com a Maquis

Col•lectiu A les Trinxeres

En el marc dels actes de la XV Marxa d'Homenatge als Maquis, els dies 25, 26 i 27 de maig de 2012 tindran lloc a l'Alberg la Valira de la Seu d'Urgell un seguit d'actes de la IX Ofensiva contra l'oblit.

- Divendres 25 de maig
A partir de les 18h rebuda dels i les participants.
18h30m Inauguració de les Jornades a càrrec de membres de la Marxa Homenatge als Maquis.
19h Presentació del llibre "La batalla del Pirineu. Xarxes d'informació i d'evasió aliades al
Pallars, l'Alt Urgell i Andorra, durant la Segona Guerra Mundial" a càrrec dels seus autors Annie RieuMias, Josep Calvet Bellera i Noemí Riudor Garcia.
21h30m Sopar (*)

- Dissabte 26 de maig
A partir de les 8h30m rebuda dels i les participants.
9h Esmorzar (*)
9h30m Sortida amb cotxes cap a Arsèguel.
10h Arribada a l'aparcament del poble.
10h30m Ruta explicada Camí del Bosc de la Rosa i Coll del Jou Ruta de Maquis i Búnquers Línea P (nivell mig, apta per tothom).
13h30m Dinar campestre. (*)
16h Tornada a Arsèguel, amb l'opció de visitar el Museu de l'Acordió (preu no inclòs).
17h Arribada novament a l'alberg.
18h Xerrada sobre l'Exili i els Maquis amb Enric Melich resistent llibertari, Dolors Marín i Pep Cara, ambdós historiadors llibertaris, i Antonina Rodrigo escriptora i companya d'Eduard Pons Prades (19/12/1920-28/05/2007) al qual retrem Homenatge en el 5è aniversari de la seva mort.
21h Sopar (*).
22h Concert «IX Maquis Rock» amb el grup de Cerdanyola "Atrako a Mano Armada"
que ens presentaran el seu darrer treball "El futuro sera negro", i els d'Arfa "Ke Kurre Jiménez".

- Diumenge 27 de maig
9h Esmorzar (*).
11h Xerrada sobre els Maquis a Andorra a càrrec d'en David Mas autor del llibre "Les Valls d'Andorra i els maquis antifranquista".
12h Presentació del còmic "Exili" amb la participació del seu guionista i coordinador Salva Pujol i el seu autor, Juan Kalvellido.
14h Dinar (*).

Comptarem amb dues exposicions: "La Batalla del Pirineu". (Sobre les xarxes d'evasió) i "Exili" (Dibuixos del Kalvellido)
Tots els actes són lliures i gratuïts, excepte els marcats amb asterisc (*).
(*) Cal apuntarse prèviament. Dos vaOrganitza: Col•lectiu A les Trinxeres
Col·labora: XV Marxa homenatge als Maquis
Informació en diferents webs:
Marxa Homenatge als Maquis: www.marxa-maquis.org
Col·lectiu A les Trinxeres: www.nodo50.org/alestrinx / alestrinx.blogspot.com / www.myspace.com/collectiualestrinxeres

Llibres

La Idea. Negre sobre blanc.

Articles de Josep Alomà

Ramón Gras Alomà

Arola Editors, 2012, 268 pàg.

"L'època actual és d'enorme progrés material, de grans avenços científics, de continus invents, ço que fa que el segle XX es digui el segle de la civilització. Però al costat d'aquests progressos materials veiem que manca el progrés educatiu moral que completi l'educació dels pobles. Per això, conscient de la responsabilitat que he contret en fer-me càrrec de la Conselleria de Cultura, és pel que a mesura que ho permetin les possibilitats del moment que vivim, anirem ordenant i orientant tot allò que pugui ésser un mitjà de divulgació cultural".
Josep Alomà, Diari de Tarragona, 9 de desembre de 1936
"El testimonio escrito que nos ha legado Josep Alomà constituye un fiel reflejo de su trayectoria como militante de la CNT y de las numerosas funciones que como tal desempeñó. En ambos aspectos constatamos la misma coherencia, el mismo espíritu de lucha y el mismo amor a sus ideales de libertad, de justicia social y de emancipación humana. Su pluma y su actitud como militante y como persona forman una unidad indivisible y sin fisuras ni contradicciones de ninguna clase. Leyendo su prosa vibrante, directa y clara se adivina al hombre que hay detrás de ella, y, a la inversa, siguiendo su ejecutoria práctica se intuye el carácter de su verbo. También en él se confirma una vez más la tesis de Buffon de que "el estilo es el hombre". […].
Los documentos recogidos en este libro pertenecen a un pasado ya distante, pero son todo lo contrario de arqueología histórica. Baste en este contexto adquirir conciencia de que la explotación del hombre por el hombre denunciada en su día por Alomà y sus compañeros de lucha sigue causando los mismos o incluso más estragos que causaba en la década del treinta del siglo XX. Y la misma actualidad y vigencia conserva la grandeza humana que caracterizó la conducta personal de Alomà y demás militantes libertarios y que por sí sola e implícitamente constituye la negación más absoluta de la mezquina egodicea y el hedonismo ramplón difundidos por el capitalismo tardío y sus lacayos políticos y mediáticos en el curso de las últimas décadas en nombre de la "sociedad de la abundancia" y otras gangas publicitarias".

Heleno Saña, Extracte del Pròleg

La sanidad está en venta

Y también nuestra salud

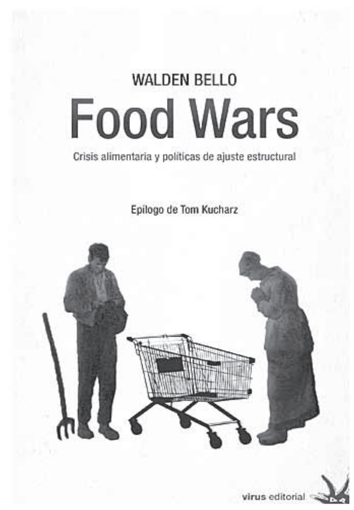

Carles Muntaner, Clara Valverde, Gemma Tarafa, Joan Benach. Pròleg de Vicenç Navarro.

Editorial Icaria, 2012 112 pàg.

Disposar d'una atenció sanitària pública, universal i de qualitat és un dret ciutadà, independent de la condició social o lloc de residència. La progressiva aplicació de polítiques neoliberals, que desmantellen l'Estat del benestar i afavoreixen la privatització de la sanitat, danya la nostra salut i augmenta la desigualtat. Com si fos una mercaderia més, la sanitat pública està "en venda": es tanquen centres d'atenció primària, urgències i quiròfans, augmenten les llistes d'espera, s'àmplia el repago...
La ciutadania ha de saber el que ens juguem: perdre un dret essencial aconseguit després de llargues lluites socials. El creixement d'un moviment popular, participatiu i valent, que defensa i promou la millora de la sanitat pública és motiu d'esperança. Aquest llibre pot ajudar a que la ciutadania defensi un dret avui seriosament amenaçat.

Crisis alimentaria y políticas de ajuste estructural

Walden Bello

Virus Editorial, 2012, 288 pàg.

L'onada de protestes que va recórrer els països del Sud contra la pujada vertiginosa del preu dels aliments durant els anys 2006-2008 va donar visibilitat a un fenomen que feia anys que es venia incubant i que no ha fet més que agreujar-se en els últims anys: el de l'escassesa i encariment d'aliments.
L'endeutament en el qual havien incorregut molts països del Sud Global els havia impedit defensar-se de les polítiques d'ajustament estructural imposades pel Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional, que havien suposat la supressió de les ajudes a l'agricultura local, la retallada salvatge de tot l'àmbit públic (salut, educació...), la substitució de l'agricultura tradicional per l'agricultura industrial per a l'exportació i l'obertura incondicional de fronteres a inversions i productes exteriors.
Aquestes polítiques nefastes no només no van servir per a pagar el deute, sinó que han destrossat les estructures econòmiques locals i han sumit en la fam i la misèria a Estats antany exportadors d'aliments, i ara obligats a endeutar-se encara més amb la importació d'aliments.
D'altra banda, el previsible esgotament dels combustibles fòssils ha dut a les grans potències a apostar per la producció d'agrocombustibles com alternativa, el que està provocant una substitució massiva de terres de cultiu d'aliments per terres dedicades a cultius energètics, a més de la roturació d'ingents masses de boscos verges per a aquesta fi.
Això ha causat una forta pressió sobre els preus dels aliments, que s'ha vist agreujada per un nou fenomen: la crisi de les hipoteques escombraries, que ha provocat que els especuladors financers privats i públics hagin trobat nous valors refugi en l'especulació amb els aliments i l'acaparament de terres.
Les experiències que l'activista i investigador Walden Bell analitza en el seu llibre (Mèxic, Àfrica, Filipines i Xina) són molt il•lustratives del desenvolupament d'una crisi alimentària (ecològica i humanitària) que es veu agreujada per nous fronts en una «guerra pels aliments» que no sembla conèixer límits.
«Els arguments fonamentats èticament de Walden Bell en favor de la sobirania alimentària, la desglobalització i que s'escolti a la pagesia són una lectura indispensable», Annette Desmarais, La Via Camperola.

Milers de persones es manifesten a Barcelona en defensa de l'educació pública

Redacció

Unes 25.000 persones van sortir al carrer a Barcelona el 21 d'abril en defensa de l'educació pública, per rebutjar les retallades anunciades pels governs català i espanyol, amb la intenció de fer front comú contra les retallades anunciades pel Govern de la Generalitat en la reducció pressupostària que es preveu per aquest 2012, i les comunicades recentment pel Govern espanyol que preveu retallar 3.000 milions d'euros més, amb mesures com l'augment de les ràtios per aula, la supressió de les substitucions per baixes o l'augment de les hores lectives del professorat.
La marxa reivindicativa convocada per diverses entitats, associacions i sindicats del sector educatiu (entre ells la CGT), va començar a les cinc de la tarda a Plaça Urquinaona i va recórrer els carrers de Barcelona fins arribar a la Plaça Sant Jaume on es va llegir el manifest unitari. El recorregut va transcórrer entre xiulets, cassolades, crits de rebuig i càntics en defensa dels serveis públics i una educació publica i de qualitat, i contra les retallades anunciades.
Els organitzadors van reclamar la prioritat en la despesa pública i que no siguin els nostres infants i joves els que hagin de pagar aquesta crisi. També van apel•lar a la responsabilitat en moments de crisi global, en que els governs han optat per destinar els recursos públics cap al sector privat financer, afirmant que no podem permetre les retallades que afecten les polítiques educatives, socials i laborals, vulnerant drets que posen en perill la igualtat d'oportunitats, la cohesió social i, per tant, el futur dels nostres infants i joves. També van recordar que tenim l'obligació de garantir una educació de qualitat i una vida personal i laboral dignes, doncs la seva educació és el futur de la nostra societat.
El manifest unitari acusava al Govern de voler beneficiar els més poderosos mentre perjudiquen els més vulnerables: "Retallar l'educació pública és l'opció política d'aquells que volen que els diners públics es destinin a altres objectius, d'aquells que governen pels poderosos, d'aquells que volen fer recaure els ajustos pressupostaris damunt el més vulnerables".

ENSENYAMENT SOS PÚBLIC DE QUALITAT

Revistes

BARRICADA DE PAPEL

Òrgan d'expressió de la CGT d'Andalusia, amb l'actualitat de les lluites sindicals i socials i de les dinàmiques confederals, www.cgtandalucia.org/Barricada-de-Papel

LE MONDE LIBERTAIRE

Revista de la Fédération Anarchiste en llengua francesa, una publicació històrica que recull totes les lluites on estan implicats els anarquistes, www.monde-libertaire.fr/

DIAGONAL

Periòdic quinzenal d'informació, debat, investigació i anàlisi, que recull l'actualitat dels moviments socials a nivell d'Estat espanyol i internacional, www.diagonalperiodico.net/

EL ECOLOGISTA

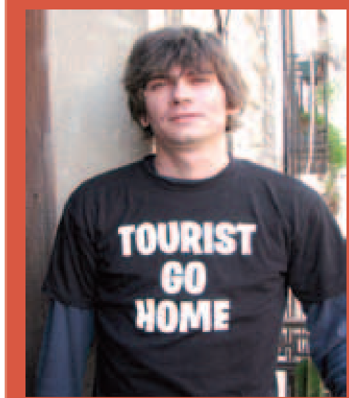
Publicació mensual de l'organització confederal Ecologistes en Acción, amb completa informació sobre l'estat del medi ambient i les lluites ecologistes, www.ecologistasenaccion.org/

ALEIX CORTÈS PUIG, CODIRECTOR DEL DOCUMENTAL "EL BAZAR SOLIDARIO"

"Cal qüestionar el paper que juguen algunes ONG en el marc global i capitalista"

"Algunes ONG i la cooperació en general s'han convertit en una indústria que mou molts diners i ocupa molta gent, deixant al marge l'acció i la crítica política"

> LA FRASE...

"La solidaritat pervertida és un producte més que es compra i es ven en el mercat"

Josep Estivill

Llicenciat en Filosofia per la Universitat de Barcelona (2003). Ha col•laborat en la realització del llargmetratge "El Taxista Ful" (Jo Sol), i en la pel•lícula "Squat" (Christophe Coello). Actualment treballa en un documental sobre la coordenada espai a partir dels pobles abandonats de la província de Tarragona. "El bazar solidario" és el seu primer treball com a realitzador.

- En què consisteix el documental "El bazar solidario"?

- "El bazar solidario" és un documental independent fet arran d'un viatge a Colòmbia per col•laborar amb una ONG d'apadrinament. No ens va agradar el treball que feien, d'aquí que sigui una reflexió sobre el que vam veure i enregistrar. Per entendre millor la realitat vam entrevistar Carlos Gómez Gil i Miguel Romero, treballadors i investigadors del món de les ONG. El resultat és una crítica al consum de solidaritat en què s'han convertit algunes ONG i la cooperació en general, una indústria que mou molts diners i ocupa molta gent. Una afirmació col•lectiva i autocomplaent del primer món que no fa res més que promoure i invitar a la passivitat les seves víctimes.

- Com va ser l'experiència del rodatge?

. Va ser una experiència força dura, podríem dir que es va convertir en un "tour" per la misèria, una misèria afincada sobretot a la perifèria de Barranquilla i Cartagena, on la majoria de la gent que hi viu des de fa anys són desplaçats de les terres interiors del país a la costa, per la guerra interna que pateix Colòmbia des de fa temps. Aquest fet ha propiciat el naixement d'inacabables barriades de barraques de taulons habitades per gent resignada a esperar i com a única i falsa sortida la capacitat assistencial de les ONG.

Si algú va a Colòmbia descobrirà un país enormement ric que ha estat espoliat per molts governs al llarg de les últimes dècades, els quals han fet el joc als interessos de les grans multinacionals nord-americanes i europees, amb una notable presència de les espanyoles, fet que ha convertit la misèria en el gran motllo vivencial per la gran majoria de la població.

- Com va sorgir la idea del documental?

- La corealitzadora del documental, Zeltia Outeiriño, que en aquells moments (octubre 2007) era càmera professional per Lavinia (subcontrata d'informatius a Tele5), tenia un nen apadrinat en una ONG de Vigo (Fundai), la qual li va encarregar un publireportatge a Colòmbia.

La Zeltia em va proposar que l'ajudés en el projecte i jo que aleshores ja era escèptic amb aquests apadrinaments vaig accedir a la seva petició amb la condició de fer, a la vegada, un treball crític sobre el tema, i així va ser. En tornar de Colòmbia vam presentar un publireportatge irrisori a la ONG i vam treballar en la construcció i muntatge de "El Bazar Solidario", una pel•lícula que qüestiona el treball solidari d'algunes organitzacions i el paper que juguen en el marc global i capitalista, quan la solidaritat pervertida és un producte més que es compra i es ven en el mercat.

- Què us han dit les organitzacions d'apadrinament de nens i les administracions públiques?

- Les ONG i les organitzacions de caire militant i amb actitud política han acollit molt bé el nostre documental, de tal manera que moltes vegades ens conviden a passar-lo a les seves seus per parlar sobre el tema. De les ONG més mercantilitzades i/o amb programes d'apadrinament no hem rebut cap resposta i no crec que els interessi gaire que se'n parli.

Amb les administracions públiques no hi hem tingut cap contacte, ja que tota la feina ha estat produïda, incloent-hi la part econòmica, per nosaltres mateixos; no hem volgut demanar cap subvenció, ja que teníem por que això acotés la llibertat de moviment que hem tingut.

- Quina ha estat la reacció del públic?

En general crec que el documental te una bona recepció i acaba sempre amb una pregunta força important: " i ara què fem, o què hem de fer?". Moltes vegades, el més important és tenir preguntes i no pas les respostes; això vol dir que el documental genera dubtes i un esperit crític. Jo no puc donar solucions sobre com haurien de funcionar les ONG, a banda que seria una mica dogmàtic; aquí l'important és que entre tots pensem com hauria de ser un funcionament coherent. La "solidaritat" que des de sempre ha estat un concepte revolucionari (podríem citar "Los Solidarios", Durruti, Ascaso, García Oliver...) i compromès en les diverses lluites, ara s'ha pervertit com un concepte bàsicament de recaptació de recursos econòmics, deixant al marge l'acció i la crítica política. Ens trobem davant d'organitzacions acrítiques que fan el joc als governs responsables de la situació de misèria en què es troba molta gent, podríem dir que aquestes ONG tapen les vergonyes de moltes institucions.

- Quin rol haurien de jugar les ONG en un món tan globalitzat, complexe, paradoxal i canviant com el nostre?

- El que per a mi és inadmissible és que organitzacions com Barcelona Acció Solidaria (que és de l'Ajuntament de Barcelona) s'autoanomenin no governamentals ja que en essència són governamentals totalment, i moltes vegades, com ho evidencia el segrest que van patir a Mauritània, sols serveixen perquè alts càrrecs de les administracions i consellers d'empreses públiques emprenguin una espècie d'aventura de turisme solidari. Tampoc té sentit que Repsol YPF tingui una fundació solidària a Llatinoamèrica i a la vegada els seus interessos estiguin exterminant i expulsant el poble Maputxe. Si l'objectiu d'una ONG és, en principi, desaparèixer un cop solucionat un problema, ens trobem que la majoria ha agafat un caràcter empresarial, i com a empresa vol créixer gestionant la misèria i no pas eradicant-la. Per a mi, el rol hauria de ser sempre d'activisme polític i complicitat amb les comunitats a les què es pretén ajudar, i en cap cas justificar la manca de serveis públics ni ser com empreses para-administratives amb pretensions a la baixa ni tampoc apedaçar la manca de garanties jurídiques.

- Parla'ns del format documental com un instrument de contrainformació?

- En general, el cinema i el llenguatge audiovisual com a eina interdisciplinària és un mitjà que permet explicar moltes varietats de coses i, en el cas del documental, la gràcia radica en que amb pocs mitjans econòmics i materials un mateix és capaç d'aportar informació crítica i de primera mà. Per això, i donada la difusió que permeten les noves tecnologies, pot ésser un fantàstic instrument de contrainformació. Naturalment, que un documental "in situ" com 'El bazar Solidario" és contrainformació. La indústria de la solidaritat posa en circulació eslògans i narracions que tracten els problemes amb lògica de recinte, destaquen individualitats desenllaçades buscant cotitzants individuals. Els cartells i els fullets situen el problema en termes de culpabilització i simultàniament proporcionen l'anestèsic per a aquells que no tenen temps però volen fer alguna cosa.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Danys col•laterals

jordimArtifont

Tres homes amb els cabells nets, ben pentinats però embullats pel vent que hi feia, miren somrients el fotògraf que els immortalitza en una illa de les Açores. Han decidit fa dies que aniran a la guerra i ho han ratificat i escenificat posant davant les càmeres. El més gran de tots agafa per l'esquena l'únic bigotut del tercet mentre el tercer posa tranquil veient com l'Imperi contraataca, ell que n'havia tingut tant. Uns quants dies després, amb un món visiblement mobilitzat contra la guerra que el trio ha anunciat, les bombes cauen damunt camps i ciutats. La Ibtihal Jassem és una nena de nou anys noia a qui retrata un altre fotògraf, en aquest cas d'Associated Press. També està escabellada i en al foto no es reconeix si és viva o si és morta. La porta en braços el seu tiet (el seu pare, la seva mare i cinc germans que tenia han mort en un bombardeig) que l'ha rescatat d'entre els enderrocs de casa seva. A la foto, la Ibtihal, sorda i muda de naixement, té els ulls tancats i la seva cama dreta s'ha convertit en un plec de tendons, un tros de carn, ossos, músculs i sang. El peu ha deixat d'existir i el seu jersei lila és ple de pols i tacat de sang, tal com els seus pantalons verds, esquinçats i amarats. El Govern dels Estats Units d'Amèrica i la resta de reproductors del discurs dominant l'anomenarà "danys col•laterals", de la mateixa manera que anys enrere a la tercera part de la sèrie de misèries fílmiques Rambo els mujaidins afganesos eren anomenats "lluitadors per la libertat". A l'altra banda del mirall, Al-Qaida qualifica d'"infidels" i "croats" els Estats Units, alhora i sense immutar-se. Els seus "lluitadors per lalibertat" faran explotar els seus cossos per malmetre'n d'altres, tants com sigui possible.

És evident que la primera víctima de qualsevol guerra és el llenguatge, però sense guerra és aquest també l'objectiu cobejat del domini per part dels que hi lluiten, tant en la guerra explícita com en la del dia a dia.

